

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

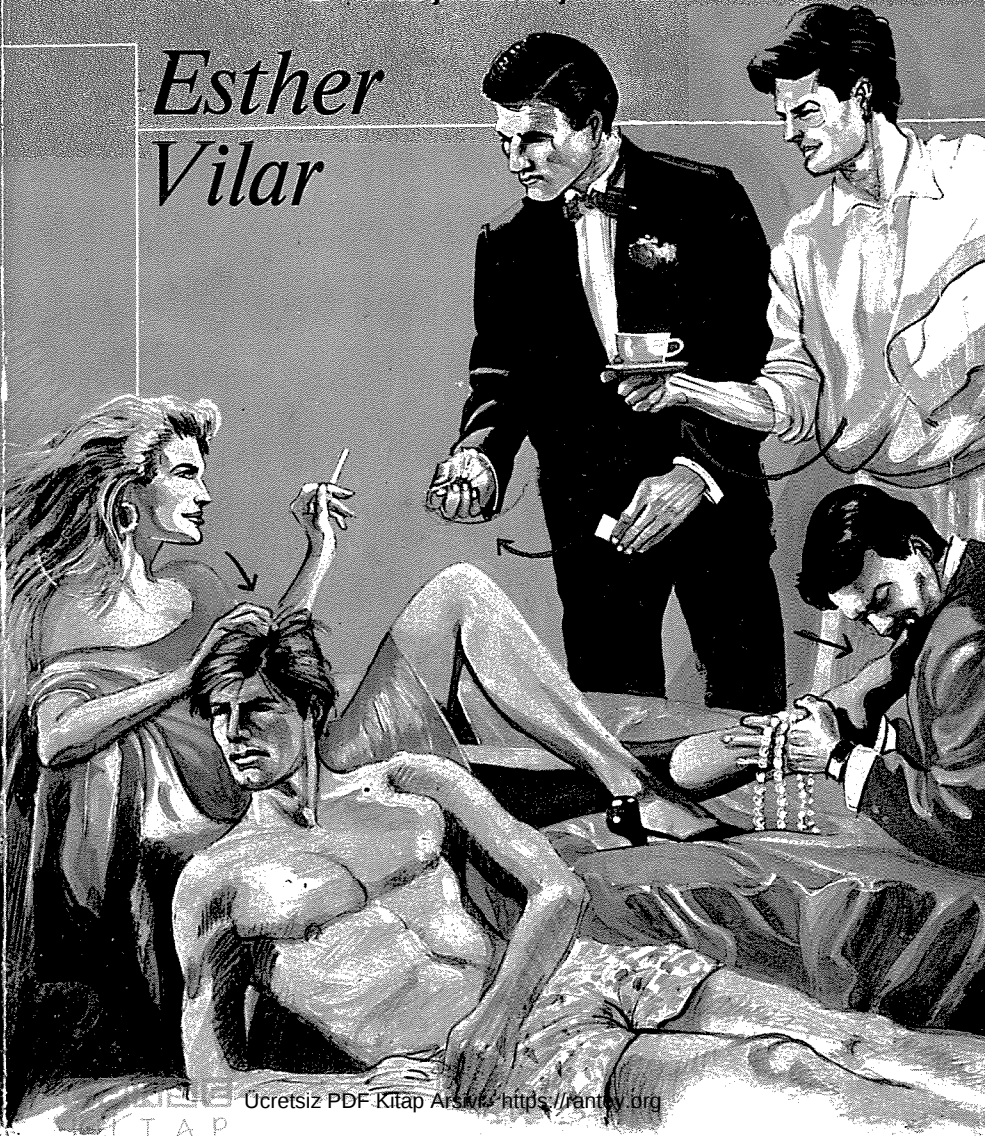
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KADINLAR MELEK DEĞİLDİR ANCAK ÖYLE GÖRÜNÜRLER

Evcilleştirilmiş Erkek

*Esther
Vilar*

**KADINLAR MELEK DEĞİLDİR,
ANCAK ÖYLE GÖRÜNÜRLER
(Evcilleştirilmiş Erkek)**

Kadın & Erkek Dizisi : 1

Kapak Resmi : Ergün Gündüz

Mayıs 1988

Özgün adı : **Der Dressierte Mann**

Bu kitap Öz Dizgi Matbaası'nda dizilip,
Gümüş Basımevi'nde basılmıştır.

**KADINLAR MELEK DEĞİLDİR,
ANCAK ÖYLE GÖRÜNÜRLER**

(Evcilleştirilmiş Erkek)

Esther Vilar

Almanca'dan Çeviren :
Hüseyin Zamantılı

L A N S E
K İ T A P

Yazar Hakkında

Dr. Esther Vilar, 1935 de Buenos Aires'de dünyaya gelmiştir. Ailesi Alman göçmenidir. Öğrenimini sürdürdüğü yıllarda Amerika, Afrika ve Avrupa'da sekreter, fabrika işçisi, satıcı, tercüman ve propagandist olarak çalışmıştır. Tıp öğreniminden sonra bir burs alarak Almanya'ya gelmiş, önce sosyoloji öğrenimi görmüş, sonra da doktor olarak çalışmıştır.

KÖLENİN SAADETİ

Yepyeni bir spor araba otoyolda son süratle gitmektedir. Direksiyondaki genç hanım arabayı kenara çekip durdurarak dışarı çıkar. Ön lastiklerinden birinin patlamış olduğunu farkeder. Tabii tamir için gerekli bütün tedbirleri hemen alır. Sanki bir tanıdığını arıyormuş gibi, gelip geçen arabalara bakmaya başlar. Kadınların yardıma muhtaç olduğunu ifade eden bu uluslararası sinyali, oradan geçmekte olan bir steysin vagonun sürücüsü görerek arabasını durdurur. Sürücü yapılması gereken şeyleri tesbit ederek merak etmemesini söyler ve genç hanımdan arabanın krikosunu rica eder. Tabii ki bir centilmen olarak hanıma arabanın yedek lastiğini takıp takamayacağını sormak aklına gelmez; çünkü bizim hanımefendi otuz yaşları civarındadır. Kıyafeti ise modaya uygun olup, erkekleri etkileyecek şekilde makyaj yapmayı da ihmal etmemiştir. Dolayısıyla böyle bir şeye el sürmeyeceği daha işin başından bellidir (*). Kü-

(*) Güzel bir kadın, aslında güzel bir diktatördür; Yani her istediğini yaptırır. —Atasözü— (Ç.N.)

çük hanım kendi krikosunu getirirken, centilmen şoförümüzde arabasından alet çantasını çıkarır. Beş dakika zarfında mesele halledilmiş ve yedek lastik yerine takılmıştır. Sürücünün her tarafı yağ içinde kalmıştır tabii. Genç hanımefendi, centilmen şoförümüze, elini kolunu temizlesin diye mendilini uzattığında, alet çantasından çıkardığı bezlerle silerek reddeder. Hanımefendi hiç bir erkeğin tepkisiz kalamayaacağı en candan tebessümle teşekkür ederken, hanımların ellerinden böyle işlerin maalesef gelmediğinden yakını. Üzülerek «Eğer buradan bir erkek sürücü geçmemiş olsaydı, belki de akşama kadar beklemem gerekecekti.», diye teşekkür eder. Centilmen şoförümüz bütün bu olan bitenleri doğal karşılar ve ayrıca genç hanımın arabaya binmesine de yardımcı olur. Daha sonra ilk benzin istasyonunda alınması gerekli tedbirlerle ilgili tavsiyelerde de bulunur. Bir kaç saniye içerisinde spor araba oradan son süratle uzaklaşır.

Bizim büyük usta (!) aletlerini toplayıp arabasına dönerken, ellerini temizleyemediğinden biraz daha sinirlidir. Tabii çamurda tekerlek değiştirmiş olduğundan, ayakkabıları da kir içindedir. Propagandist olduğundan, bu da ayrıca bir derittir. Müşterilerine zamanında yetişmesi için gereğinden daha hızlı gitmesi gerekmektedir. Direksiyona geçtiğinde kendi kendine, «bu karı milleti hiç bir işe yaramıyor», diye düşünür. Zamanında oradan geçmemiş olsaydı, genç hanımın kimbilir ne güç duruma düşeceğini aklından geçirir. Kaybettiği zamanı kazanması için biraz daha suratlı kullanır arabayı. Bu arada bir şarkı da mırıldanmaya başlar. Bir anlamda mutludur da.

Şurası bir gerçektir ki, her erkek aynı şartlarda aynı şekilde davranırdı. Tabii her kadın da. Kadınlar aslında erkeklerden farklı olmalarını bahane ederek, onları mümkün olan her yerde sömürmektedirler. Yukarıdaki örnekte genç hanım, bir erkeğin yardımını beklemekten başka birşey yapamazdı. Çünkü böyle bir durumla karşı karşıya kaldığında, bir erkeği tamire koştuktan başka birşey öğrenmemiştir. Erkekler de tabii taa çocukluklarından beri bütün bunlara razı olacak şekilde şartlandırılarak eğitilmişlerdir. Ayrıca böyle bir sorunun çözümüne insanlığın yarısı (yani erkekler) talip olacağından, hiç bir kadının fazladan öğrenmesi için mantıksal bir neden de yoktur.

Kadınlar, erkekleri çalıştırarak bütün sorumluluklarını üzerlerine yıkmakta ve hatta sırf kendi işleri için bile düşünmek zahmetine katlanmamaktadırlar. Bu suretle de sürekli olarak erkekleri sömürmektedirler. Peki, erkekler daha zeki ve kuvvetli oldukları halde, böyle ahmak ve zayıf bir sınıf tarafından neden sömürülüyor, diye sorabilirsiniz. Aslında kuvvetlinin zayıfı sömürmesi gerekmez miydi?

Zeka ve kuvvet, iktidara gelmek için gerekli nedenler olmayıp, sömürülmenin ön şartları mıdır yoksa, diye düşünüyorsunuzdur, herhalde. Acaba dünyaya yetenekliler tarafından yönetilmeyip, aksine hiçbir işe yaramayan kadınlar tarafından mı idare ediliyor? Eğer durum böyle ise, erkeklerin bütün bu olan bitenlere karşın, her belayı göğüslemeleri ve dalgayı düştüklerini anlamadan, kendilerini sanki dünyanın efendileriymiş gibi hissetmeleri ve de öyle davranmaları nedendir, diye bir soru akla gelebilir.

Peki kadınlar, erkeklerin bütün bu belalara göğüs gerirken kendilerini mutlu ve mağrur hissetmelerini nasıl temin ediyor ve hergün biraz daha koşuşturmalarını nasıl sağlıyorlar, dersiniz?

Acaba bütün bu dalavereler çevrilirken, kadınların suçlarının neden ortaya çıkmadığını hiç düşündünüz mü?

ERKEK NEDİR?

Öncelikle, erkeğin ne olduğunu öğrenelim. Erkek çalışan bir insandır. Bu çalışmasıyla hem kendini, hem de karısı ve çocuklarını geçindirir. Buna karşılık kadın, ya hiç çalışmaz veya geçici olarak çalışır. Bütün ömrü boyunca, kocasından ve çocuklarından vazgeçtik, kendine bile bakmaz (*)

Kadınlar, erkeklerdeki kendilerine faydalı olabilecek özellikleri «erkekçe», yararsız özellikleri de «kadınımsı» diye isimlendirirler. Dolayısıyla onların açısından erkeğin dış görünüşü, onun hayattaki biricik görevi olan her çeşit sorunu ve belayı halletmeye yarlıyorsa, bir değer taşır.

Geceleri renkli pijama giydikleri zamanki halleri hariç, hemen bütün erkekler, adeta üniformayı andıran, gri veya koyu renkli, dayanıklı ve kir götüren cinsten elbise giyerler. Bu üniformalarında, affedersiniz, elbiselerinde, iş için her an gerekli maddele-

(*) Kadın, şahsi yüklerini üzerine alacak bir yoldaşa muhtaçtır. Bu da erkektir. —Vecize— Ç.N.

ri koymaya yarayan en az iki cepleri vardır. (Kadınların çalışmaya hiç bir nedenleri olmadığından, ne gündelik ne de öbür elbiselerinde hemen hemen hiç cep yoktur.)

Kirlenme tehlikesi olmadığından erkeklerin bazı özel toplantılarda siyah elbise giymelerine izin verilir. Burada, ayrıca siyahın yanında hanımların açık renklerdeki kıyafetlerinin daha bir göz alıcı olacağını da hesaba katmak gerekir. Bu gibi yerlerde bazı erkeklerin yeşil ve kırmızı rengi tercih etmesine ise, diğer erkeklerin daha erkekçe (!) görünmesine yardımcı olacağından, izin verilir.

Başka durumlarda da erkeğin dış görünüşü, genel görevine uygun düşecek şekildedir. Saç bakımı içinse, iki veya üç haftada bir, ancak çeyrek saat, gerekir. Dalgalı, boyalı veya yapılmış saçlar, hareketli bir çalışmaya engel olacağından, arzu edilmez. Ayrıca bu tip saçlar kadınlar açısından, erkeğin değerini arttırmayacaktır. Erkeklerin aksine kadınlar, erkekleri estetik açıdan değerlendirmezler. Kendi fizyonomilerine uygun bir saç modeli seçen bazı erkekler de, bir müddet sonra, standart birkaç saç modelinden birini seçmek zorunda kalırlar. Aynı şey sakal bırakanlar içinde söz konusudur. Sadece bazı sanatçı ruhuna sahip tipler —ne kadar entellektüel (!) olduklarını kanıtlamak için— uzun zaman sakal bırakırlar. Buna da, entellektüel erkeklerin kendi tarzlarına uyacak şekilde istifade edilmesi nedeniyle izin verilir. (Onlarda kadınlar tarafından entellektüel alanda sömürülür.)

Genellikle erkekler sabahları elektrikli makine ile birkaç dakikada traş olurlar. Yüz ve saç temizli-

gi için su ve sabun yeterlidir. Zira, yüzlerinin temiz, makyajsız ve herkesçe kontrol edilebilir olması istenmektedir. Tırnaklara gelince, onlarda, çalışmayı zorlaştırmamak için mümkün olduğu kadar kısa olmalıdır.

Erkek sayılabilecek bir erkek, yüzükten başka hiçbir süs eşyası kullanmaz. Bu bile onun, belli bir kadın tarafından belirli bir şekilde sömürüldüğünü gösterir. Kolundaki kaba, gösterişsiz ve su geçirmez saatini ise lüks saymak, pek de doğru olmaz. Çoğunlukla bu bile ömür boyu emrine amade olduğu kadının hediyesidir. İç çamaşırı, gömlek ve çoraplar da adeta normlaşmış olup, erkekten erkeğe sadece numarada farkeder. Dolayısıyla her hangi bir tuhafiye-ciden aynı şeyleri, fazlaca vakit kaybetmeden temin etmek mümkündür. Sadece kravatlar konusunda erkeklerle kısmi bir serbestlik verilmiştir. Fakat özgürlüğe hiçbir şekilde alışmamış olduklarından bizim centilmenler, diğer kıyafet seçiminde olduğu gibi, bunu da hanımlara bırakırlar.

Her ne kadar dış görünüşleri ile erkekler birbirlerini andırırlarsa da (orası belli ki, başka bir yıldızdan gelen biri, iki erkek arasında ancak iki yumurta arasındaki fark kadar bir değişiklik tesbit edecektir) erkekliklerini, yani kadınlara faydalı olabilme yeteneklerini yine de farklı biçimlerde ortaya koyarlar. Bunun da böyle olması lazımdır. Çünkü kadınlar için, erkeklerle her alanda gereksinim vardır.

Bazen sabahın saat sekizinde son model pahalı bir arabayla bürolarına giden iş adamlarını görürüz. Bir kısım erkekler de orta sınıf bir araba ile bir saat daha önce işleri için yola koyulurlar. Bir üçüncü sı-

nıf ise gecenin köründe, koltuğunun altında, içinde biraz yiyecek ve belki de bir kazak bulunan bir çantayla otobüse, tramvaya veya metroya yetişmeye çalışır. Kara talihin yazdığı alın yazısı gereğince, bu son sınıfa mensup erkeklerin hanımları daha az çekici olanlardır. Kadınlar için erkeklerin parası, erkekler için de kadınların fiziği önemli olduğundan, çok kazanan erkek en güzel kadını seçme olanağına sahiptir.

Bir erkek hangi tarzda çalışırsa çalışsın, diğerleri ile ortak tarafı, gurur kırıcı bir şekilde görevini yerine getirmesidir. Ancak bütün bu sıkıntılara kendisi için katlanmamaktadır. Aslında, erkeklerin çoğunun lükse değer vermemeleri nedeniyle, kendileri için çok daha az çalışmaları yeterli olacaktır. Ama erkek, başkaları için de çalışır ve bundan da mutludur. Bu başkalarının, yani hanımının ve çocuklarının resimleri masasının üzerinde, her zaman göze çarpacak bir yerde, durmakta olup, gelenlere zaman zaman övünçle gösterilir.

İster hesap yaparak çalışsın, isterse hasta tedavi etsin veya bir firma yönetsin, erkek, daima insafsız bir dev mekanizmanın yalnızca bir parçası olup, bu sistem tarafından olağanüstü bir şekilde sömürülür ve bu zavallı da, ömrü boyunca bu belayı çeker.

Hesap yapmak bazıları için çok ilginç bir uğraş olabilir. Ama ne kadar zaman için. Bir ömür boyunca mı? Elbette ki hayır. Belki bir otobüsü şehirde bir yerden bir yere sürmek, insana ilginç gelebilir. Fakat bu hergün olursa işin ne tadı, ne de tuzu kalır. Bir firmayı yönetip orada çalışanlara hükmetmek, belki bazıları için tatmin edicidir.

Ancak bu yönetici gerçekte o sistemin bir kölesi değil de nedir?

Çocukluğumuzda oynadığımız oyunları, büyüyünce de oynuyor muyuz? Tabii ki hayır. Aslında çocukken de, aynı oyunu her zaman oynamamıştık. Peki erkekler, bu şartlar altında, hep aynı oyunu oynamak zorunda olan çocuklara benzemiyorlar mı?

Bunun nedeni ise gayet açıktır. Çünkü erkek daha okuldayken zevkle uğraştıkları bir alanda destek görüp pohpohlanarak, o alanda ilerlemeye ve en sonunda da, daha fazla para kazanma uğruna bu belayı bir ömür boyu çekmeye mahkum edilmektedir. Okulda matematikte iyi olan bir öğrenci, daha sonra bu alanda daha çok çalışarak mühendis, matematikçi, programcı... vs. olmakta ;ancak ömrü boyunca hep aynı meslek dalında çalışmasına karşın, «Bu işten usandım. Biraz da başka işlerle uğraşacağım» deme yetkisine sahip olamamaktadır. Çünkü onu sömüren kadın buna asla izin vermeyecektir. Hatta erkeğin mesleği, örneğin muhasebecilik ise onu canavarca bir iş mücadelesinin içine iterek banka müdürü olmaya teşvik edecektir. Fakat erkeğin para için sarfettiği bu maddi ve manevi gayret, sonunda elde edilenler için biraz fazla değil mi, dersiniz? (!)

Hayat tarzını —yani işini— çok değiştiren bir erkek, güvenilir değildir. Bu işi sık sık yaparsa toplumun dışına itilir ve toplum tarafından cezalandırılır. Yani kadınlar tarafından.

Böyle bir ceza, erkekler için, muhakkak ki oldukça ağır bir şeydir. Aslında, çocukluğunda kurbağa yavrusuyla kavanozlarda deney yapan bir doktorun, ömür boyu iltihaplı çibanları açmaktan, yahut

her türlü insan pislği hakkında rapor vermekten, veya herkesin korkup tiksindiğı hastalarla gece gündüz uğraşmaktan zevk aldığını iddia etmek abestir. Çocukken müziğe yeteneğı olan büyük bir piyanistin, Chopin'in noktürününü bininci defa çalarken zevk almayacağı da bir gerçektir. Gençlik yıllarından beri insan yönetme konusunda becerikli olan bir politikacının, daha sonra senelerce her biri ötekinden daha anlamsız sözleriyle kendi kendinin hoşuna gideceğini ve muhalefetin kendisini sürekli olarak eleştirmesinden memnun olacağını söylemek gülünç olur. Böyle bir yere gelen erkek, muhakkak ki hayatı, başlangıçta bambaşka düşlemiştir. Sonunda Amerika Cumhurbaşkanlığı gibi bir yere gelinmiş olsa bile, bütün bunlara değer mi acaba?

Şurası bir gerçektir ki, erkeklerin mesleklerini böyle tekdüze sürdürmeyi istediklerini ileri sürmek oldukça yararsız ve saçma olur. Ama onlar bu şekilde yetiştirildiklerinden, böyle hareket etmek zorundadırlar. Erkeklerin bütün hayatları aslında, anlatığımız biçimdeki bir şartlandırma eğitiminden ibarettir. Bu eğitimde başarısız olan erkek, her şeyini yitirir. Yani karısını, ailesini, hayatını ve de her türlü korunmayı.

Tabii burada, fazla para kazanmayan bir erkeğin, sonuçtan memnun olması gerektiğı söylenebilir. Fakat erkekler aslına bakılırsa, serbest yaşamak istemektedirler. Bağımlılıkları onları mutlu etmektedir. Hayat boyu serbestlik, bir erkek için, ömür boyu esaretten daha ağır bir cezadır.

Diğer bir deyişle erkek, bağlanacağı bir kişi veya ideal aramaktadır. Bu da çoğu zaman bir kadındır.

Peki kadın nedir veya kimdir ki, erkek, onun yüzünden insana yakışmayan bir hayat sürdüğü, sömürdüğü ve tutsak edildiği halde, ancak onun yanında rahat edebilmekte ve ona bağlanabilmektedir? (*)

(*) «Kadın bir dindir» diyor, Michelet. Buna göre bütün ekeklerde oldukça dindar olmaktadır. Çapkınların evliya sayıldığı tek din bu din galiba. —Ç.N.—

KADIN NEDİR?

Daha önce de belirttiğimiz gibi kadın -erkeğin aksine- çalışmayan bir insandır. «İnsan» kelimesi, hem kadını hem de erkeği kapsamına alan bir ifade olduğundan böyle tarif etmeye mecburuz. Çünkü kadınların herhangi bir işe yaradığını gösteren başka türlü bir tarif olanaksızdır.

Hayat insana, birisi hayvansal ve primitif, diğeri anlksal ve ruhsal olmak üzere iki şekilde yaşama olanağı verir. Kadınlar da, şüphesiz, hep birinciye yeğlerler. Bedensel rahatlık ve bir yuva ile beraber çocuk doğurup haşır neşir olmak onlar için yaşamının tek anlamıdır.

Şüphesiz, kadın-erkek herkes, doğuştan aynı derecede zekidir. Doğuştan bir cinsin diğerinden daha zeki olduğunu gösteren hiçbir delil bulunmamaktadır. Aynı şekilde, biliyoruz ki, geliştirilmeyen organlar, görevlerini yavaş yavaş yapamaz hale gelirler. Zekalarını bilinçli şekilde ihmal edip geliştirmeyerek, yalnızca arasıra kafalarını her hangi bir meseleye yormaları sebebiyle kadınlar, bir müddet sonra tedavisi imkansız şekilde aptallaşırlar.

Peki, neden zekalarını geliştirmeye çalıştırmıyorlar, dersiniz? Zira kadınların yaşam kavgasında akla ihtiyaçları yoktur. Kuramsal olarak bir maymundan daha geri zekalı, fakat güzel bir kadının toplum içerisinde yaşayabilmesi olasıdır.

En geç 12 yaşından başlayarak kadınlar, beyinlerini sonsuza değin kullanmamaya karar verirler. Zira bu yaştan başlayarak kadınların büyük bir çoğunluğu orospuluk yolunu seçerek, fir erkeği kendileri için çalıştırıp, karşılık olarak da zaman zaman vaginalarını teslim ederler. Gerçi daha sonra, yüksek öğrenim görenleri de çoktur. Ancak erkek, bazı şeyleri ezberlemiş bir kadının, aynı zamanda bunları bildiği inancındadır. Aslına bakılırsa, bir diploma almak kadının piyasa değerini artırmaktan başka bir şeye yaramaz. Sonuçta, bu yaştan başlayarak kadınla erkeğin yolları, bir daha birleşmemek üzere ayrılır. Artık bundan sonra kadınla erkek arasında bir diyalog kurmak hiçbir zaman mümkün olmayacaktır.

Erkeklerin düştükleri en büyük hatalardan biri de kadınların kendileri gibi duyup düşündüklerine inanmalarıdır. Gerçi her erkek, karısının ne ile uğraştığını ve ne düşündüğünü bilebilir. Ancak bunu, kendi cinsinin değer ölçüleriyle değerlendirmeye çalışır. Dolayısıyla erkeğin bilebileceği şey ancak, aynı olaylar karşısında kendisi karısının yerinde olsa, nasıl konuşup, nasıl düşüneceğidir. Gözlemleri sonunda kadının kendisi gibi hareket etmediğini görerek, onun hareketlerini kısıtlayan birşeyler var, zanneder. Zira soyut düşünebileceğinden -haklı olarak- her şeyin ölçüsünün insan olduğu inancındadır.

Mesela kadının hergün saatlerce temizlik, çamaşır ve bulaşıkla uğraştığını gören erkek, onun zeka

düzeının ancak böyle basit ve ilkel işlere yettiğini ve de bunların onu doyurduğu sonucuna varamaz. Aksine böyle ucuz işleri yapmak zorunda kaldığından bu hale düştüğünü zannederek, içine düştüğü çileli hayattan kurtarmak için bulaşık makinası, elektrik süpürgesi... vs. satın alarak zavallının (!) yaşamını tahammül edilebilir hale getirmeye çalışır. Bu arada kadına, kendi erkek kafasına göre bir yaşam biçimi tasavvur eder.

Sonunda da hayal kırıklığına uğrayacağı kesindir. Çünkü bu yolla kazanılan zamanı kadın, politika, tarih veya uzay araştırmaları üzerine çalışarak değerlendirmek yerine, pasta yapmak iç çamaşırları ütölemek veya her türlü giysi ve ev eşyasındaki süsü çoğaltmakla tüketir.

Kadınlar, erkekleri bütün bunların medeni yaşam için gerekli olduğuna inandırdıklarından, zavallılar bu sefer de buharlı ütü, hazır pasta hamuru, süslü tuvalet kağıdı bulmakla, daha da yardımcı olmaya çalışırlar. Aslında bütün bunların erkeklere hiç bir faydası yoktur. Erkeğin bitip tükenmez çabalarına karşın kadın -sanki okumamaya yemin etmişçesine- politikayla, ne de uzay araştırmalarıyla en küçük bir şekilde ilgilenmez. Kazanılan zamanı ise bu sefer, kendisiyle uğraşmaya harcar. Ancak burada da -kafasının içi bomboş olduğundan, bütün vaktini dış görünüşünü güzelleştirmeye ayırır.

Kadının mutluluğundan başka bir şey düşünmeyen bizim centilmen bu sefer de, öpülünce silinmeyen ruj, ağlayınca bozulmayan makyaj malzemesi, ütü istemeyen süslü bluzlar, kullandıktan sonra atılan iç çamaşırları ve evde saç yapma aletiyle bu dönemde

de onun yardımına koşar. Zavallının hedefi hep aynıdır. Ve bütün bunların birgün sonunun geleceğine inanarak bekler. Ancak «yaradılıştan daha duygusal» olan kadının -zavallılar böyle zannederler- bu ihtiyaçları karşılanmadıkça kendisi gibi serbest ve rahat hareket edemeyeceği düşüncesindedir.

Ve yine bekler. Kadın kendiliğinden bu yönde hareket etmediğinden onu erkeğin dünyasına çekmeye çalışır. Okullarda öğrenim programını çeşitlendirerek çocuk yaşlarından başlayarak kadını, kendi erkek dünyasının normlarına alıştırmaya gayret eder. Çeşitli bahanelerle, kadınlara kendi açtıkları üniversiteleri çekici hale getirmeye çalışarak, buralarda icat ve buluşlarını öğretmek ister. Bütün bunlarla kadının bu alandaki isteğini geliştireceğine inanır. Hatta hanımların yüksek yerlere çıkmalarına da imkan hazırlar. Bu da yetmez. Ayrıca devlet yönetiminde aktif rol oynasın diye, seçme ve seçilme hakkı da verir. Öyle ki -kadınları pasifist olduklarını düşündüğünden- bu şekilde politik dünyanın daha insanca boyutlar kazanacağını zanneder.

Bütün bu işlere içtenlikle inanarak dört elle sarılır. Fakat erkekler, bu işlerde de -hatta kendi ölçüleri ile bile- ne derece gülünç duruma düştüklerini farketmezler. Çünkü işin başından beri kadınlar, peşinen olumsuz bir konumda olduklarından, verilen emekler boşunadır.

Bütün bu işler yapılırken kadınlar, erkeklerin yanlış davranışları ile alay etmezler. Ancak olsa olsa sinirlenirler. Erkekler, ev işleri ve çoluk çocuk gibi bahanelerin bilim yapmak için ne kadar az ayakbağı olduğunu, bu dertleri olmayan genç kızların yük-

sek öğrenime pek istekli olmamaları ve toplumda yükselmek istememelerine bakarak, farketmezler. Hatta ev işleri daha da modernleşse ve evlilik hayatında çocuğun şart olmadığını erkekler günün birinde farketmeler -aslında şimdiye kadar çoktan manzarayı anlamaları gerekirdi-, sonuç değişir miydi dersiniz?

Eğer erkekler bir kenara çekilerek şöyle bir düşünseler, kadının bilimsel ve kültürel meselelere ilgisini çekmek için gösterdikleri bütün çabaların boşuna olduğunu her halde anarlardı. Çünkü kadınlar, hergün bakımlı ve kültürlü (!) olmalarına rağmen, erkeklerden akıllı ve ruhu tatmin edecek şeyler yerine, sadece daha fazla maddi ve mali istekte bulunmaktadır.

Acaba hiçbir yüksek öğrenim görmüş kadının, okuduklarından kendine özgü kuramlar geliştirdiği görülmüş müdür? Erkeklerin kendilerini sundukları laboratuvar veya araştırma merkezlerinde, kadınlara ait hiçbir buluş yapmışlar mıdır? Erkeklerin artık uykularından uyanarak, kadınların kendilerine sunulan kütüphaneler dolusu kitapların sayfalarını bile açmadıklarını en sonunda anlamaları gerekir. Yine müzeler dolusu sanat eserleri, kadınları olsa olsa taklitçiliğe itmektedir. Eşitlik konusunda gösterilen filmler ve tiyatro eserleri ,ancak yeni bir dedikodu konusu olarak, kadınların ilgisini çekmekte ve hiçbir zaman onları isyana teşvik etmemektedir.

Erkekler, kadınların kendileri gibi duyup düşündüklerini zannettiklerinden, onları böyle salakça yaşamalarına kendilerinin neden olduğu sonucuna varmaları gayet doğaldır. Ancak tarihtende görüldüğü üzere, eğer kadınlar tutsaklığı yaşamış olsalardı, ken-

dilerini kurtarmak için yüzlerce olanak ve araç her zaman ellerindeydi. Bu araçlardan hiçbirinden, geçmişte bağımsızlığa kavuşma amacı için, yararlanmadıklarına göre aslında tutsaklık diye bir şeyin olmadığı sonucuna varabiliriz.

Karısını seven bir erkek sabahları işi için -yepyeni bir alemi keşfe gidermişcesine- heyecanla yola çıkarken -aslında geçim derdinden dolayı böyle bir şey, onun için yalnızca bir hayal ürünüdür- benzeri coşkulu duygulara sahip olmayan zavallı (!) karısına acıyarak, biraz havadan bakmaktadır. Dolayısıyla yardım niyetiyle, karısının entellektüel alanda da çalışmasını arzu eder. Zira karısının, kendi durumunu anlayarak aşağılık duygusuna kapıldığını çıkarsamaktadır. Sonunda da bir centilmen gibi davranır ve elinden gelen hiçbir yardımı esirgemez.

Burada erkeğin farkına varmadığı özellik ise, kadınların böyle bir hırs, istek ve arzularının olmayışıdır. Kadınlar erkeklerin dünyasına girmiyorlarsa, bunu istemediklerinden yapmamaktadırlar. Erkeklerin anladığı şekilde bir bağımsızlık onlar için hiçbir şey ifade etmediği gibi, kendilerini de zaten bağımlı hissetmektedirler. Erkeklerin zekaca üstünlüklerinden çekinmemektedirler. Çünkü entellektüel alanda hiçbir tutku ve istekleri yoktur.

Kadınların erkeklerden üstün olan yönü, yaşam biçimini seçebilme olanaklarıdır. Her kadına, ya erkek gibi mücadeleli bir hayatı tercih etme veya budala, parazit ve lüks bir süs eşyası olarak yaşama arasında bir seçim olanağı verilir. Hemen hemen her zaman da, ikincisi tercih edilir. Erkeğin ise bunu seçme olanağı yoktur.

Eğer kadınlar, erkekler tarafından baskı altında tutulduğu ve sömürüldüğü inancında olsalardı, onlardan hem korkup, hem de nefret etmeleri gerekirdi. Zira tarihte tutsakların hep böyle davrandıklarını görüyoruz. Ancak kadınlar erkeklerden ne korkuyor, ne de nefret ediyorlar. Erkeklerin çok daha fazla bilgili olduklarından kadınlara yukarıdan baktıklarını varsayalım; onlar da aynı değer ölçülerine sahip olsalardı, erkeklerle yarışa girmeleri gerekirdi. Yahut serbest olmadıklarına inansalardı, günümüz hiç değilse bu bir sürü olanağın olduğu çağda, karşı cins emperyalizminden kurtulmaya çalışırlardı.

İsviçre gibi, hayat düzeyinin oldukça yüksek olduğu, buna karşın kadınların yakın bir zamana kadar seçim hakkına sahip olmadığı bir ülkenin bir kantonunda, kadınlar arasında kendilerine seçim hakkının verilip verilmemesi konusunda bir anket yapıldı. Ve çoğunluk aleyhte oy kullandı.

Buna şaşırın İsveç'li erkekler, alınan sonuçta yüzyılların getirdiği bir alışkanlığın etkisi olduğu anlaşına vardılar.

Aslında büyük bir hata içindeler. Çünkü kadınlar, erkekler tarafından sömürüldükleri kanısında değiller. Doğrusunu söylemek gerekirse, kadınların dünyasında erkeklere, en çok figuran rolü gibi üçüncü sınıf bir yer vardır. Hatta onlar için erkeğin varlığından söz etmek bile yararsız ve saçmadır. Kadının erkeğe bağımlılığı maddesel veya fiziksel türden olup, bunu bir turistin seyahat acentasına veya bir kahvecinin ocağına, hatta arabaların benzine ve de televizyonların elektrik akımına bağımlılığı ile karşılaştırmak olasıdır. Tabii ki bu tip bağımlılıkların duygusallığından söz etmek yararsız ve saçma olur.

Ünlü yazar İbsen de, diğer birçok erkek yazarın hatasına düşerek, eserlerinde Nora'yı kadınların kurtuluş manifestosu yapmaya çalıştı. 1840 yılında eserin ilk defa sahneye konuluşunda, yalnızca erkekler şoke oldu. Tabii hepsi de o günden sonra, kadınları tutsaklıktan kurtarmaya yemin ettiler.

Kadınlarda ise bu eşitlik hareketli bir tip moda-ya büründü. Sonunda uzunca bir süre feministlik maskaralarıyla birbirleriyle adeta yarış ettiler.

Sartre'ın felsefesi de, kadınlar tarafından aynı bakış açısıyla temsil edildi. Bu harekete katılan kadınlar, pantolon ve siyah bluz giyip saçlarını bellerine kadar uzatarak bütün Existanyalistik felsefeyi anladıklarını kanıtladılar. (!)

Benzeri bir soytarılığı da, Mao Tse Tung'un komunizmini benimsediklerini ortaya koymak için, Mao kıyafetlerini moda etmekle gösterdiler. (*)

(*) Kadınların karakteri giydikleri elbiseye göre değişir. —La Bruyere— Ç.N.

KADINLARIN DÜNYA GÖRÜŞÜ

Kadınlara hoş görünmek için erkekler, ne kadar gayret sarfederlerse etsinler, onların dünyasında erkeklere değil, ancak diğer kadınlara yer vardır.

Muhakkak ki her kadın, caddede bir erkeğin kendine baktığını farkedince memnun olur. Hele bu erkek güzel giyinmiş, yakışıklı, spor arabalı biriye, daha da çok sevinirler. Bu hissi bir tüccarın bir çek karşısındaki duygusu ile karşılaştırabiliriz. Ancak erkeğin yakışıklı, cana yakın ve zeki olması, tüccar açısından elindeki çekin kırmızı veya mavi renkte olması kadar önem taşır.

Fakat, nadiren de olsa bir kadın, hemcinsinin caddede kendisine baktığını farkedirse, o anda artık sevincinin sınırı yoktur. Çünkü kadınların bu konudaki ölçüleri çok daha hassas ve de insafsızdır. Dolayısıyla kadınlar, yalnızca başka kadınlarca saygı görmek, hayran olunmak ve sevilmek için yaşarlar.

Zira kadınların dünyasında ancak öteki kadınlara yer vardır. Yani çarşıda, pazarda, alışverişte karşılaştığı veya eş dost hanımlarla balkondan balkona

sohbet ettiği veya sokakta (sözüm ona) hiç dikkat etmeden yanından geçtiği kadınlar. Ancak bu kadınların ne düşündükleri ve yaptıkları onun için önemlidir. Erkeklerin fikirlerinin ise hiç mi hiç değeri yoktur. Bu nedenle başka bir kadının sade bir iltifatını, sevgililerinin yüzlerce iltifatına tercih ederler. Çünkü erkekler, kadınların nasıl bir dünyada yaşadıklarını bilmediğinden, en önemli noktalara dokunmayı beceremezler.

Pekala, kadınlar erkeklerin hoşuna gitmeyi hiç mi arzu etmezler? Burada kadınların, hayatta ayakta kalabilmeleri için erkeklere ihtiyaçları olduğunu unutmamak berekir. Ama erkeklerin ihtiyaçları biraz makyaj ve seks ile hallolabilir. En azından uzun saçlar, kısa etekler, yüksek ökçeler, rujlu dudaklar, güzelliklerini yansıtan kazaklar, naylon çoraplar.. vs. bu işi görmek için yeterlidir. Ancak Paris, Roma, veya New York gibi metropollerin ana caddelerinde rasladığımız canlı feminin sanat harikaları, erkeklerin, anlayıp değerlendirebilecekleri cinsten değildir. Farı doğru dürüst kullanabilmek oldukça ileri seviyede sanat gerektiren bir meseledir. Uygun bir ruj seçerek gerektiği şekilde -fırçalı veya fırçasız- tabakalar halinde veya düz kullanarak, bunun takma kirpikler, elbise, stola ve manto ile uyumunu sağlamak, basba-yağı büyük ustalık gerektiren bir iştir. Dolayısıyla erkekler, dünyanın her yerinde büyük şehirlerde raslanan, iki ayaklı sanat şahaserlerini bütün boyutları ile değerlendiremezler. Çünkü bu işler için para, zaman ve her şeyden önce sonsuz bir budalalık gerekir ki, bunlar da ancak kadınlarda bulunur.

Meseleyi bir başka yönden ele alırsak kadın erkeği, hep yanında kalarak hayat mücadelesinde kar-

şılaştığı sorunların çözümüne yardımcı olacak kadar etkilemek ister. Kendisi için takip takıştırdığı herşey, bütünüyle öteki kadınlara yöneliktir. Yani kadınlar erkeklere, yaşam için gerekli bir hademelikten daha fazla değer vermezler.

Bir firma kıymetli bir elemanın peşine düşerse, onunla bir anlaşma imzalayana kadar her yola başvuracaktır. Sonuçta, anlaşmadan sonra tehlikesizce kendi yanında kalacağından emindir. Çünkü terazinin kefesi şimdi kendi lehine ağır basmaktadır. Kadınlar için de durum aynıdır. Onlar da kocalarına, kendilerine bir ömür boyu hizmet edecek kadar serbestlik tanırırlar.

Genellikle kadınları bir firma ile karşılaştırmak yerinde olur. Nasıl ki firmalar kâr etmek için kurulmuş sistemlerse ve hissi boyutları yoksa, kadınlarda kendilerini bir ömür boyu geçindiren bu sistem içinde, aynen bu şekilde aşksız, nefretsiz ve kızmadan bağlanırlar. Erkeğin kendisini terketmesinden kadın, ekonomik durumunun sarsılacağı için korkar. Ancak bu da akılcı bir karaktere sahip olup, aynı şekilde mantıksal yoldan, bir başkası ile evlenerek telafi edilebilir. Dolayısıyla bu korkunun, aynı haldeki bir erkekte görülen, kıskançlık, aşağılık duygusu... vs. cinsinden hissi hiç bir yönü yoktur.

Genellikle erkekler kadınları bir ikincisi için terkettiklerinden özenilecek durumları da yoktur. Çünkü kadının gözünde erkek, pozisyonunu düzeltmemektedir. Kocanın bir başka kadına kaptırılması halinde duyulacak korkuyu bir firmada çalışmakta olan kıymetli bir elemanın başka bir şirkete gitmesi yüzünden hissedilen yeni eleman arama telaşı ile karşılaş-

tırabiliriz. Bu durumdaki bir kadının aşk üzüntüsü ise, bir firmanın ticari bir işten zararlı çıkması gibi rasyonel bir karaktere sahiptir.

Dolayısıyla bir erkeğin karısını, kendinden çok daha yakışıklı erkeklerle ilişki kurmadığından namuslu sayması saçmadır. Çünkü kocası yeterince kazanarak, kadın için değerli olan şeyleri satınalabildiği sürece böyle bir şeyi yapması gereksizdir. İlke olarak kadınların sadakati erkeklerinkine benzemez. Kadınlar genellikle erkeklerin dış görünüşü ile ilgilenmezler. Mesela bir kadın kocasının erkek arkadaşı ile flört ediyorsa, yalnızca onun karısını sinirlendirmek niyetindedir. Kocasının duyguları değil, öteki kadının ne hissettiği önemlidir. (Eğer ikinci erkeğin bir değeri olsaydı, bu işi gizlice de yapabilirdi). Günümüzde, bazı yörelerde yaygınlaşan grup seksi de, bugün biraz modası geçmiş flörtün değişik bir şeklidir. Burada da öteki kadınlar oradaki erkeklerden daha önemlidir. Tarih birçok metresi olan kırıllar ve derebeyleriyle doludur. Kırallıklar ve prensler için buna benzer hikayeleri hemen hiç duymayız. Bir kadın için sırf erkeklerle yapılan grup seksi, can sıkıntısından başka bir şey değildir. Bu her devirde böyleydi ve gelecekte de hep böyle kalacaktır.

Eğer kadınlar için erkeklerin dış görünüşü önemli olsaydı, reklam şirketleri bundan çoktan yararlanmasını bilirlerdi. Çünkü, erkeklerin ellerine teslim ettikleri para sayesinde kadınlar, erkeklerden çok daha fazla satınalma ve tüketim gücüne sahip olduklarından, satılan malların yakışıklı ve genç erkeklerle reklamlarının oldukça yaygın olması gerekirdi. Ancak yaşadığımız hayatta bunun tamamen tersi bir gerçeklik olup, seyahat şirketleri, otomobiller, temizlik

tozları, televizyonlar ve yatak odası takımlarının reklamları hep gösterişli kadınlar tarafından yapılmaktadır.

Akılları yeni başlarına gelen film prodüktörleri yakışıklı erkekler yerine Belmondo, Mathau ve Dustin Hoffman gibi çirkinlerini de gösterebileceklerini farkettiler. Bu sayede çirkin erkekler de (erkeklerin gözünde yalnızca kadınlar güzel olabilir) nihayet, bu artistleri taklit etme imkanına sahip oldular. Zira bu filmlerde güzel kadınlar rol aldıkça, erkek rolünde Rock Hudson gibi birisi olmuş veya olmamış, bu özellik kadınlar için önemli değildir. Çünkü onların gözünde ancak kadın artistlerin güzel olup olmaması önemlidir. Kadınların birbirlerini ne derece acımasızca eleştirdiklerini gören erkekler, bu duruma her halde şaşıracaklardır. Karısının, sürekli olarak başka kadınların bacaklarını, çarpık burunlarını, geniş kalçalarını veya dümdüz göğüslerini inceleyip eleştirdiğini farkedenden bir erkek, kadınların birbirlerinden tahammül edilemeyecek kadar nefret ettikleri sonucuna varacaktır. Tabii ki burada da meseleyi yanlış ortaya koymaktadır.

Yukarıdaki örneği yeniden ele alacak olursak, kadınların diğer kadınları övmesi, bir firma sahibinin kendi memurları önünde rakip firmayı övmesine benzer ki, bu da saçmadır. Bu taktirde en iyi personelini elinden kaçıracağı muhakkaktır. Politikacılar da aynı tip soytarılığa başvurarak, görünüşte birbirlerinin canlarına okurlar. Aslına bakılırsa mesela Nixon, Sovyet Komünist Partisi Genel Sekreteri Brejnev veya Fidel Castro ile bir adaya sürgüne gönderilmeyi, kendisinin seçilmesine yardım etmiş olan her hangi bir seçmene tercih edecektir. Çünkü Nixon'un bu sıradan adamla hiçbir ortak yönü yoktur.

Maddesel ve zihinsel yönden ellerinden gelse kadınlar, başka kadınlarla beraber olmayı, erkeklerle beraberliğe tercih edeceklerdir. Ancak burada kadınları sevicilikle suçlamak yerinde olmaz. Ayrıca, erkeklerin lezbiyenlikle itham ettikleri kadınların da karşı cinse karşı biyolojik isteklerinin olmadığı söylenemez. Fakat şurası bir gerçektir ki, iki cinsin dünyalarında hiçbir ortak nokta yoktur. Bu durumda kadınlar, erkeklerden paradan başka ne isteyebilirler ki. Kadınların birbirleriyle birçok ortak meseleleri vardır ve -zihinsel ve ruhsal yönden oldukça primitif bir düzeyde olduklarından- bu meseleler de oldukça düzeysizdir. Birey olma dürtüsü kadınlar arasında hemen hemen hiç yoktur. Dolayısıyla birbirleriyle oldukça kolay ve cennetteymiş gibi rahatça anlaşabilirler. Gerçi anlaşma düzeyi sefalet denecek derecede düşüktür. Fakat, hepsi de aynı düzeyde olduğundan, kimseden şikayeti olamaz.

CİNSİ LATİF

Başka dünyalardan gelen bir yaratık için erkek, yeryüzünün en saygıya değer canlısı olarak görülür. Her hal ve şartta bu yabancı onu, kadından çok daha çekici bulacaktır. Zira onların iki avantajı vardır. Erkekler her şeyden önce kendilerini geliştirmiş yaratıklardır, ayrıca da zekidirler.

Sadece yüzyıllardır kabul edilip uygulana gelen değer ölçülerinin yozlaştırılması ve bozulması sonucunda, zamanla insanlara kadınların daha güzel olduğu palavrası yutturulmuştur. Kadınların daha geri zekalı olması, aslında bu iddianın ne kadar saçma olduğunu kanıtlamaya yeterlidir. İnsanı insan yapan akıl ve ruh gibi insan doğasındakileri esas alan herkes için, bir budalanın güzel olabileceğini ileri sürmek oldukça gülünç olur. Burada ayrıca erkeklerin kadınları, hayvanla insanı aynı düzeye indiren sadece fiziksel ölçüleri esas olarak değerlendirme hatasında bulunduklarını belirtmek gerekir. Belki de bu ölçü kadınları değerlendirmedeki tek ölçü ve kriterdir. Çünkü onların «homo sapiens - düşünebilen insan»

grubu içinde değerlendirebilecek hiçbir özellikleri yoktur.

Daha sonra da göreceğimiz gibi, erkeğin boyun eğilecek ve tapılacak bir varlık arayışı içerisinde olması nedeniyle, bir kadına ihtiyaı vardır. Bunun gerekli-liğine kendisini de inandırmak için, kadınlarda, ken-dilerinde zerresi bulunmayan özelliklerle onları adeta süsler. Zekalarını hiç kullanmadıklarından kadınla-rın zeki olduklarını ileri süremez. Ama bir altıncı his-ten veya kadınlara özgü bir sezişten kahrederek b-tn davayı mantıklı bir zemine, oturttuğunu zanne-der. Sözün getirdiği, kadına güzel diyerek bütün me-seleyi hallettiğini düşünür. İnsanlardaki güzellik l-leri subjektif olup, bu konudaki değerlendirmeler de, tarafsızlık ve bağımsızlık gerektirir. Subjektif ol-masına karşın bu ölçüyü benimsyerek bir cankurta-ran simidi gibi sarılan erkek, sonunda kendini seve seve bir ömür boyu kadına köle olarak teslim eder. Ka-dınlarn süslenip pslenip bütün dikkatleri zerle-rine çektiklerini görerek, nihayet kendi yaptıklarının doğruluğunu gösteren delili bulduğunu zannedip se-vinir. Kadın kendi kendisini güzel bulduğundan, o da kadını güzel bularak aynı anlayışa varır. Hatta, güzel bulduğu kadının onu bir ömür boyu hizmetiliğe ka-bul etmesi nedeniyle bir bakıma minnettardır da.

Kadın bu imgeyi, bazı bazı kağıtılıklarla da destekler. Yaşama amaçlarının, çocuklarınki gibi so-rumsuz, beleş ve işsiz güçsüz bir hayat olması nede-niyle, davranışlarında da ocuk gibi masum görünme-de kadınlar açısından yarar vardır. Çocuklar yardıma muhtaçtır; Minnacık vücutlarında ufacık ufacık el-leri, kolları vardır. Tenleri yumuşacıktır. Hemen g-lebilirler. Byklerini taklit etmek hoşlarına gider.

Tabii yardıma muhtaç olduğundan böyle bir varlık için gereken her şeyi yapmak insani bir görevdir. Ayrıca biyoloji kanunlarına göre, soyunu devam ettirmeyen türler de ölüme mahkumdur.

Kadınlar da, uygun bir makyajla çocukları andıran masum (baby look) bir görünüm kazanarak, «Ah, ö, şahane» gibi lüzumsuz hayret ifadeleriyle de tecrübesiz genç kız rolünü ellerinden geldiğince oynamaya çalışırlar. Çocuksu (masum) bir yüz ifadesiyle, işyerinde yardıma muhtaçmış izlenimi verip erkeğin yardımseverliğine sığınarak, kendileri için sürekli olarak koşuşturmasını sağlarlar.

Kadınların her yaptığı iş gibi bunların da aptalca olmasına karşın, sonunda başarılı olmaları hayretle karşılanmalıdır. Aslına bakılırsa çocuğumsu bir yüzü ideal bir güzellikmişcesine reklam etmesi, nihayet 25 yaşında foyanın ortaya çıkmasıyla son bulur. Kozmetik endüstrisinin bütün göz boyayıcı yöntemlerine rağmen (kadın dergileri düşünme ve gülmenin cildin kırışmasına sebep olduğunu söylemektedirler), yaşlanmayı önleyemez. Ama yalnızca genç kadınların güzel olabileceğine inandırılmış erkeğin, yaşını başını almış bir kadına yüz çevirip sırtını dönmesi gerekmez mi?

Bütün yuvarlak hatları sarkmaya başlayan bir kadın, erkeğin ne işine yarayabilir ki? Hele sesi de çocuğumsu olmaktan çoktan çıkarak bir cadıkarı sesine benzemeye, yürek ferahlatıcı gülmesi de bir kiş-nemeyi andırmaya başlamışsa? Yahut da zamanla bir bostan korkuluğunu andırmaya başlayan bu kadının «Ah», ve «Oh»ları, erkekleri duygusallığa itmek yerine, kendi geri zekalılığını ortaya koymakta ise? Yaşayan bu mumyanın -sözü edilen bütün bu geliş-

melerden sonra- erkekte cinsel bir istek uyandıramayacağı da açıktır. Tabii sonuç olarak, kadının bu faşistçe baskısının nihayet sona ereceği akla gelebilir.

Fakat şu iki sebepten kadınların hesabı yine de doğru çıkar. Evvela bu arada doğan çocuklardan dolayı, kadınlar başka bir yönden yardıma muhtaçtır. Ayrıca bu dünyada bütün erkeklere yetecek kadar genç ve güzel kadın da yoktur.

Şurası bir gerçektir ki, mümkün olsa erkekler hep zamanla yaşlanmalarına karşın çocuk gibi davranmaya devam eden karılarını, daha gençleri ile değiştirmek isteyeceklerdir. Ama kadın sayısı dünyanın her yerinde aşağı yukarı erkek sayısına eşit olduğundan ve her erkeğin de muhakkak bir karısı olması gerektiğinden, sonunda erkekler ellerindekiyle yetinmek zorunda kalacaklardır.

Bu işin kanıtı gayet basitçedir. Erkeğe olanak verirse, daima genç kadını yaşlısına tercih edecektir. Nitekim Marilyn Monroe veya Liz Taylor için bile, ciltlerinin bütün kusurlarını kapattıramadığı andan başlayarak, bütün kozlarının ellerinden gittiğine tanık olduk. Hatta sinema müşterisi erkekler bile, daha genç ve güzel kadın artistlerin filmlerini yavaş yavaş tercih etmeye başladılar. Maddi durumu uygun erkekler ise filmlerin dışında da genç kadını yaşlısına tercih etmektedir. Zenginler ve artistler zaten devamlı olarak karılarını boşayıp daha gençlerle evlenmektedirler. Tabii bu arada boşanan kadına amortisman bedeli olarak epeyce yüklü bir para ödendiğinden, bu kadınlar da dahil, hiç kimse bu işten rahatsız olmamaktadır. (Hatta kadınlar bu kadar iyi şartlarla erkeklerini başlarından attıklarından memnundurlar da).

Ama bu yükün altından ancak hali vakti yerinde olan erkekler kalkabilir. Yani züğürtlerin harcı değildir. Fakir bir erkek, kafası bozularak aynı yolu seçmeyi deneyecek olsa, kendi çocuğundan başka ikinci kadın ve doğacak çocuklarına da bakamayacağından, yolun yarısında pes edecektir. Güzel bir kadın, aynı gelire sahip biri genç, diğeri yaşlı iki erkek arasında tercih durumunda kalacak olsa, gencini tercih edecektir. Çünkü genç olan, hayatın sorunlarını çözme konusunda -yakışıklılığından değil- daha uzun bir süre kadının emrine amade olabilecektir. Kadınlar erkeklerden ne istediklerini çok iyi bildiklerinden, bu yönde kendileri için daima en doğru kararı verirler. Her halde bütün tarih boyunca, yirmi yaşındaki yoksul bir delikanlıyı kırk yaşındaki zengin bir erkeğe tercih eden tek bir kadına raslanmamıştır. (*)

Bir bakıma orta yaşlı kadınların, erkeklerin kendi kendilerini güzel bulmamaları sebebiyle, mutlu olmaları gerekir. Aslında erkeklerin çoğu güzeldir de. Me-seleye yalnızca fiziki yönden bakacak olsak bile, erkeklerin çalışmaları nedeniyle bedenlerinin antrenmanlı oluşu yanında, manalı ve zeki yüz ifadeleriyle de kadınları gölgede bırakacakları açık bir gerçektir. Devamlı olarak çalışmaları ve hareketli olmaları nedeniyle kadınlardan daha uzun bir süre güzel kalırlar. Aktif çalışmamaları yüzünden kadınlar, elli yıl içinde milyonlarca hücrenin herhangi bir yığını haline gelirler. (Bunu kanıtlamak için caddelerde gördüğümüz ellisindeki erkeklerle kadınları karşılaştırmak yeterlidir.)

(*) Altın ateşle, kadın altınla, erkek kadınla tecrübe edilir. —Psagor—
Ç.N.

Ama, işin tuhafı erkeklerin bu mükemmel özelliklerinin farkında olmayışlarıdır. Kadınların, hemen bütün erkekleri beğenmemeleri için sebep yoktur. Ama gerçek hayatta ise, dönüp yüzlerine bile bakılmamaktadır. Kadın burada, ne niyetinin kötü olusundan, ne de işine öyle gelmesinden, erkeklere ilgisiz davranmaktadır. Çünkü, erkekleri yalnızca maddi değerler üreten bir makina olarak görmektedir. Bu nedenle bir makina, estetik açıdan değerlendirilmeyip, ancak fonksiyonel açıdan incelenebilir. Erkekler de nitekim, kendilerini böyle görüp bu ölçüye göre değerlendirirler. İş hayatının sorunları içerisinde boğulup kaldıklarından, zavallıların meselelere objektif bir açıdan bakmaya zamanları dahi yoktur.

Her şeyden önce erkekleri, bizzat kendilerinin güzel olup olmadıkları hiç ilgilendirmemektedir. Yaşamlarına bir amaç verebilmek için, kadınların daha güzel, daha yardıma muhtaç ve saygıya değer olmaları gerekmektedir. Bu yüzden, ve de güzelliğin tam bir tarifi üzerinde anlaşmaya varılmadığından, kadınlara «cins-i latif» demek işlerine gelmektedir.

EVREN MASKULİNDİR

Kadının aksine erkek mükemmel bir yaratıktır. Zira her şeyden önce düşünebilen bir varlıktır.

Yani,

Erkek araştıracıdır. Dünyadaki olup bitenleri ve nasıl meydana geldiklerini bilmek ister.

Erkek düşünebilen bir insandır. Bu bilgilerden bir sonuca varmasını bilir.

Erkek yapıcıdır. Bildikleri sayesinde mevcut olan her şeyi yenileştirmeye ve geliştirmeye çalışır .

Erkek aynı zamanda hissi bir varlıktır. Gayet geniş bir duygusal alemi olduğundan, hissi değerleri en ince kategorilerine ayırarak, bunlardan daha yenilerini geliştirebilir. Bu şekilde sanat ve edebiyatın gelişmesine yardımcı olur.

Bütün bu özellikler arasında, erkeklerin öğrenme merakları en göze çarpanıdır. Fakat bu araştırma eğitimi kadınlarınkinden epeyce farklı şekilde gerçekleştiğinden açıklanmasında yarar vardır görüşündeyiz.

Kadınlar, ilkesel olarak, kendilerine yararlı olabilecek şeylerle ilgilenirler. Mesela bir genç kız, gazetelerdeki politik yazıları okuyorsa, bunu hoşlandığı bir erkek arkadaşını etkilemek için yapmaktadır. Yoksa, Yahudilerin, Çinlilerin veya Güney Afrika'lı zencilerin sorunları umurunda değildir. Aynı şekilde ansiklobediden bir Yunan filozofunun adını aradığını görürseniz, muhakkak ki bu ad çözdüğü bulmaca için gereklidir. Eğer araba prospektine bakıyorsa, tekniğe merakından değil, bir araba almak istemesindendir.

Şurası bir gerçektir ki, anne olmuş kadınlar da dahil, hemen bütün kadınlar, çocuğun nasıl meydana geldiğini bilmezler. Aslında bilseler bile, olayların gelişmesinde hiçbir rolleri olmayacaktır. Onların açısından gerekli olan bu işin dokuz ay devam ettiği ve bu zaman süresince kendilerini koruyarak herhangi bir rahatsızlıkta hemen doktora gitmeleri gerektiğini bilmektir.

Erkeklerin araştırmacılıkları ise bambaşka bir karaktere sahiptir. Doğrudan doğruya yarara yönelik olmadığı halde, sonuç olarak insanlara çok daha yararlıdır.

Bu konuda, büyük inşaat makinalarının kullanıldığı bir inşaattan örnek vermek yerinde olur. Hangi sınıftan olursa olsun, bir erkek, böyle bir yerden geçerken olan bitenleri şöyle bir merakla seyreder. Hatta birçokları da, yeni makinaların ne yaptıklarını ve nasıl çalıştıklarını öğrenmeye çalışır.

Kadınlar içinse böyle bir inşaat yerinde durup bakmanın, belki bir dedikodu malzemesi dışında (bir işçi makinalardan biri tarafından ezilmişse) hiçbir çe-

kici tarafı yoktur. Bu durumda kadınlar, bu olaydan kendisine yarayacak kadarını öğrenerek oradan ayrılırlar.

Erkek araştırmacılığı dünyayı kavramaya yöneliktir. Zira erkeğin öğrenmek istemediği hiçbir bilimsel alan yoktur. İster politika veya botanik olsun, isterse atom fiziği. Onun her şey ilgi alanına girmektedir. Aslında kendi meşguliyetleriyle hiçbir ilgisi olmayan çocuk bakımı, reçel yapma ve hamur açma gibi konular bile erkeğin ilgi alanındadır. Hatta diyebiliriz ki, eğer erkekler hamile kalsalardı, bu konuda gerekli her şeyi öğrenirlerdi.

Erkekler etraflarında olan bitenleri yalnızca incelemekle kalmayıp, aynı zamanda da yorumlamaktadırlar. Öğrenmeye meraklı olduklarından, rahatlıkla bazı ilke ve çözüm yolları çıkararak sonradan yararlı yönde kullanmaya çalışırlar. Bütün bu işlerdeki hedefleri de, her zaman daha iyiye yönelik yenilikler elde etmektir.

Şurası bir gerçektir ki, ister elektrik, sibernetik, aerodinamik veya jinekoloji olsun, isterse mekanik, kuantum fiziği, hidrolik veya genetik, akla gelen her alanda gerçekleşen yeni buluşlar erkekler eliyledir. Hatta çocuk psikolojisi ve bakımı ile konservecilikteki yeni buluşlar bile erkeklerin eseridir. Öyle ki, kadın modası ile ancak lüks otellerde ürünlerini gördüğümüz ahçılık sanatının ürünleri bile onlar tarafından geliştirilmiştir. Şöyle tadı tuzu yerinde bir şey yemek isteyen birisinin, bunu evinin dışında, erkek ahçıların çalıştığı lüks restoranlarda bulması, meseleyi açıkça ortaya koymaktadır.

Arasına yeni bir yemek çeşidi bulmak niyetinde olsalar bile, kadınların bu konudaki yetenekleri hem

çok primitiftir, hem de -tatsız tuzsuz, günübirlik yemekleri yapmakla- var olan yetenekleri de körelmiştir. Yemek konusunda zevk sahibi kadına hemen hiç raslanmaz. Aslına bakarsanız kadın milleti hiçbir i e yaramaz.

Ancak erkekler,  zg r ve insana yara ır bir hayat için bütün koşullara sahipken, bundan vazgeçerek bir k le yaşamını tercih etmektedirler. Yaratılı tan ve yeti melerinden getirdikleri bütün bu olağanüstü özelliklerine karşın, erkekler ne yapıyorlar dersiniz? Kendi istekleriyle yukarıdaki özelliklere sahip olmayan kadınların k leli ini kabul etmektedirler. Yaptıklarına da ‐insanlık‐ adını vermekte olup, bununla da kadın ve çocukları uğruna heder olmayı kastetmektedirler.

İçin ilginç olan yönü, çok rahat bir yaşam sürme olanağına sahip olan erkeklerin, bunu istemelerine karşılık, hayatlarını mahveden kadınların da bütün bu i lere kayıtsız kalmalarıdır. İnsanlık, bir yarısının, diğer yarısı olan asalaklar tarafından sömürülmesine öylesine ali mı tır ki, her türlü ahl k kuralı, sonunda aslından saptırılarak soysuzla tırılmı tır. Dolayısıyla kadınlar için her erkeği, önce okuyup sonra çalışan ve  ocuk getirilmeye yarayan bir çeşit Sisi-pos (*) olarak görmek artık doğal hale gelmiştir. Bunu başka şekilde d  enebilmek olanaksızdır.

(*) ‐Sisipos : Korent'in efsanevi kralı. Cezası malum, ama suçu pek belli değil. Kimine göre muhterem bir zatın ni anlısını baştan çıkarmış... Kimine göre de zincire vurmu   l m . Cehennemde iri bir kayayı dik bir dağın tepesine çıkarmak zorundadır. Kaya tepeye varır varmaz a a ıya yuvarlanır. Sisipos adı, g   ve sonuca varmayan bir i i boyuna tekrarlayan kimseler için kullanılır.‐ Cemil Meriç, Bu  lke, 1975. sf. 197. — .N.—

Aile kurarak, bütün ömrü boyunca amaçsız bir çalışmayla karısına ve çocuklarına bakmak için ömür tüketmeye karar veren bir genç erkek toplumca övgüye değer görülmektedir. Buna karşılık bütün bu kallesçe numaraları yutmayarak kendi bildiği gibi yaşayan her erkek de toplum tarafından hor görülür.

Erkeklerin karakter ve yeteneklerine göre yaşamak istememelerini görmek yürekler acısıdır. Bütün zeka, güç ve enerjilerini insanlığa her boyutta yepyeni dünyalar kazandırmak yerine, ömürlerini kadınların tiksindirici derecede ilkel ihtiyaçlarını karşılamak için boş yere heder etmektedirler.

Evrenin bütün sırlarını çözmeye yarayan olanakları varken erkekler, kendiliklerinden kadınların düzeylerine düşmektedirler. Bütün zeka, beden ve imgelem güçleriyle, gelişmeye çok daha fazla katkıda bulunma olanağına sahip olmalarına karşın, varolanı koruma ve sınırlı düzeltmelerle yetinmektedirler. Arada bir de yeni bir keşif ve buluş yaparlarsa, bunun her zaman insanlığa (yani kadınlara) faydalı olacağı inancındadırlar. Hatta öyle ki, bu yeni buluşların yanında, örneğin uzay araştırmalarıyla da uğraşmaları yüzünden, kadınları ve çocuklarını daha konforlu yaşatamadıklarından, üstelik de özür dilemektedirler. İşin araştırma ve buluş evresinden daha zor olan yönüyse, bunları kadın diline çevirerek, onlar için çekici hale getirmek oluyor. Çünkü artık, bütün dünyaca bilinen imgelem güçlerinin eksikliği nedeniyle kadınların kendiliklerinden bu işlerle hiç ilgilenmeyecekleri ortadadır. Yoksa geçmişte hiç değilse tek bir kadın mucit veya kaşif ortaya çıkardı.

Dolaylı da olsa erkeklerin yaptıkları her işi kadınlar için yaptığına insanlık öylesine inanmıştır ki,

bugün artık, bunun günün birinde başka türlü olabileceğini düşünmek olanaksız hale gelmiştir. Örnekse, bestecilerin aşk (yani tutsaklık) şarkılarından başka birşey besteleyebileceklerini düşünebiliyor musunuz? Ya yazarların aşk (yani kölelik) romanlarından başka türde bir eser verebileceklerine inanıyor musunuz? Bu durum artık o haldedir ki, ressamların bizlere çıplak kadın resimlerini sanat diye yutturmalarından artık insana gına gelmektedir. Galiba başka türlü resim yapmak ellerinden gelmiyor.

Bize artık, bilim adamları eserlerini -tek kelimesinden çakmayan- hanımlarına ithaf etmeseler de olur gibi geliyor. Peki film yapımcılarının her filmde dolgun göğüslü kadın sanatçıları seçmeleri sanat açısından gerekli midir, dersiniz?

Hatta uzayda dolaşan astronotların karılarına gönderdikleri onları ne çok sevdiklerine dair sözlerini gazetelerin yazmasını sizler de artık büsbütün gereksiz bulmuyor musunuz?

Şurası bir gerçektir ki, erkekler eğer sürekli olarak düdüklü tencere, daha beyaz yıkayan temizlik tozu, solmayan halı, öpülünce çıkmayan dudak boyası için kafa yormak yerine, insanlığın temel meseleleri ile uğraşmış olsalardı, dünyamız muhakkak ki tahminimizden çok değişik olurdu. Boyuna çocuk doğurmak yerine (bu işe gelecekte de devam edeceklerdir), kendi hayatlarını yaşasalardı daha iyi olmaz mıydı dersiniz? Durmadan kadının «gizemli» psikolojisini araştırmak yerine (işin asıl gizemli olan tarafı kadın ruhunda gizemli hiçbir şeyin bulunmamasıdır) kendi psikolojilerini veya başka yıldızlardaki canlıların ruhsal dünyaları hakkında araştırma yapsalar, insanlığa daha yararlı olmazlar mıydı aca-

ba? Devamlı olarak ulusların (sadece kadınların işine yarayan) mal mülklerini korumak için silah üretmek yerine, örneğin çok hızlı uzay kapsülleri yaparak, başka yıldızlardaki canlılarla ilişki kursalar, daha yararlı olmazlar mıydı?

Erkeklerin her şeyi düşünmeleri mümkün olduğu halde, kadınların bu yönlerini düşünmeleri ne yazık ki tabu olarak kabul edilmiştir. Bu o kadar katı bir kuraldır ki, hiç kimse dönen dolapların farkına varmamaktadır. Bu nedenle erkekler -farkında olmadan- hep kadınlar için savaşmakta, onların çocukları için didinip durmakta ve kadınlar için şehirler imar etmektedirler. Bu arada kadınların da gün geçtikçe, daha da aptallaşıp tembelleşmelerine karşın, maddi istekleri de daha çok artmaktadır. Bunun yanında her geçen gün, daha da zenginleşmektedirler. Basit olmasına karşılık etkin bir sömürü sistemiyle -evlenerek veya boşanarak, miras yoluyla, yaşlılık ve hayat sigortalarıyla- maddi durumları daha da düzelmektedir. A.B.D.'de kişiye ait gayri menkullerin yarısından fazlası kadınların olup, durum Batı Avrupa ülkeleri için de pek farklı değildir. Bu böyle giderse kadınlar günün birinde erkeklere, yalnızca psikolojik değil, aynı zamanda mali yönden de egemen olacaklar ve onları yöneteceklerdir.

Bütün bu gerçekleri bir kenara iten erkekler, mutluluğu ne yazık ki tutsaklıkta aramaya devam etmektedirler. Kadınlarda bari bu tahmin edilen özellikler bulunsa, erkekleri belki zaman zaman haklı görmek mümkün olacaktır. Yani kadın denen varlık -onların zannettiği gibi- şefkatli, zarif ve merhametli bir peri, yahut da daha iyi dünyalardan gelmiş ve bu dünya için çok ince bir melek olsa, bari içim yanmaz.

Peki, her konuyu anlayıp öğrenmek isteyen erkekler, neden bu olaylara gözlerini kapıyorlar? Neden kadınlarda bir vagina, iki göğüs ve birkaç kaset dolusu boş laftan başka birşeyin olmadığını anlamıyorlar? Sadece insan derisiyle kaplı bir hücre yığını olmalarına karşın düşünebildiklerini ileri süren (!) bir varlık olduklarını, nasıl oluyor da göremiyorlar.

Eğer erkekler durup dinlenmeden koşuşturmayı biraz yavaşlatarak şöyle bir düşünecek olsalar -hiçbir taraflarında bir özgünlük olmaması nedeniyle, kadınların yerine geçebilecek kadın şeklindeki bir maketi geliştirmeleri işten bile değildir. Doğrusu onların gerçekleri görmekten neden bu kadar korktuklarını anlayamıyorum.

KADININ APTALLIĞI ONU KUTSALLAŞTIRIYOR

Şurası bir gerçektir ki, gerçekten özgürce yaşamayı yalnızca baskı altında olanlar isteyebilir. Ancak biraz zekaları gelişmişse, bu özgürlüğün birçok sorumlulukları da beraberinde getirdiğini hemen anlayarak, bu isteklerinin tersine döndüğünü farkederek. Sonunda da paniğe kapılarak sağlam normlarla teminat altına alınmış bir hayatın yeniden özlemini çekmeye başlarlar.

İnsanlar hayatlarının ilk yıllarında her zaman bağımlıdır. Çocuklar da hep, büyüklerin koyduğu kati kuralların içinde sıkışıp kalmıştır. Toplum hayatıyla ilgili hiçbir deneyimleri de olmadığından, bu normlara bir yerde tam olarak uymak zorundadırlar. Bu bakımdan insanda özgün bir hayat ve içinde yaşadığı hapisaneden kurtulma arzusu sonsuzdur. Tabii ilk fırsatta da bu arzularını yerine getirir. Eğer bir raslantı sonucu bu hedefe ulaşmışsa ve de budalaysa, (ki kadınlar zaten budaladır) ellerine geçen özgür yaşamı bir kazanmış gibi görecektir. Aptal in-

sanlar soyut düşünemediklerinden alıstıkları dünyayı zihnen bile terkedemezler. Dolayısıyla ölümden de korkmazlar (tabii bunun nasıl bir şey olduğunu tasavvur edemediklerinden). Ayrıca hayatın anlam ve amacını aramak gibi bir meseleleri de yoktur. Bütün faaliyetleri rahat ve konforlu yaşamak gibi doğrudan bir amaca hizmet etmektedir. Kadınların dinsel ihtiyaçları da yoktur. Arada bir böyle bir duyguya kapılsalar bile, bunu kendileriyle uğraşarak doyuma erdirirler. Çünkü aptal insanların kendilerine olan hayranlığına sınır yoktur. Bir kadın eğer dindarsa, cennete girebilmek için inanıyordur. Çünkü onun için tanrı, kadına bu işi sağlayan bir erkekten başka bir şey değildir.

Akıllı insanın (yani erkeğin) durumu ise bütünüyle değişiktir. O da ilk önce özgür yaşamakla oldukça rahatlığa kavuşur. Bağımsızlığın getirdiği yepyeni olanaklar kendisini adeta sarhoş eder. Ancak bu olanaklardan yararlandığı andan başlayarak kendisini bir korku alır. Çünkü soyut düşünebildiğinden, yaptığı her işin hiç beklemediği sonuçları da beraberinde getirebileceğini ve sonuçtan da bütünüyle kendisinin sorumlu olduğunu bilmektedir.

Ortaya çıkacak sonuçlardan korktuğundan en iyisi hiç bir şey yapmamayı arzu etmektedir artık. Ancak bu mümkün olmadığından (zira erkektir ve çalışmak zorundadır), çocukluğundaki kesin kuralların egemen olduğu dünyanın özlemini çekmeye başlar. Etrafında, neyin doğru neyin yanlış olduğunu kendisine söyleyecek ve böylece yaptığı anlamsız işlere bir anlam kazandırarak üzerine almış olduğu sorumluluğu hafifletecek birini aramaya başlar. Zira bütün bu yapılan işlerin büyük bir ideale hizmet ettiği de söy-

lenemez. Diğer bir deyişle erkek, kayıtsız şartsız teslim olduğu çocukluğunun tanrısı (yani annesi) yerine, yetişkin döneminde bağlanacağı bir tanrı arar.

Bu aralık en kabul edebileceği tanrı da, Yahudi Hristiyan ve Müslümanların inandığı türden haktır, bilge ve egemen bir tanrıdır. Ancak zeki olduğundan böyle bir tanrının da bulunamayacağını bilmesi nedeniyle insanların uydurduğu kuralları ve normları uygulayarak, çocukluğundaki rahat hayatı gerçekleştirmeye çalışır. Dolayısıyla başlıbaşına kendisi bunları uydurmaya, diğer bir deyişle kendine yapma tanrılar aramaya koyulur.

Erkek, bütün bunları diğer hemcinsleriyle birlikte ve de farkında olmadan yapar. Zamanla da ortak noktalar yavaş yavaş geliştirilerek «anlamli» (yani başka insanlar için yararlı) bir hayat için kurallar ortaya çıkar. Bu yolla geliştirilmiş olan normların oluşturduğu sistem hem ortaklaşa, hem de kişisel olarak adım adım kurulmuş olup, sonunda da kimsenin meseleyi açıklayamayacağı kadar karmaşık bir hal alır. Sonuçta bağımsız ve kutsal töreler, kurallar birikimi ortaya çıkar. Bu kurallar artık herkes için güvene değerlidir. Tıpkı çocukken, büyüklerin söyledikleri bazan anlamli, bazan da aptalca kurallara insanların güvenmesi gibi. Zaten denetim altında tutmak da olanaksız olup, itiraz halinde insan, toplumun dışına itilmekle tehdit edilir. Dolayısıyla o kişinin rahat ve huzurlu yaşamı elinden gider. Marksizm, Irkçılık, Milliyetçilik ve Altrüizm,... v.s. hep bu çeşit yapma sistemler olup, din ihtiyacını bunlardan birini kutsallaştırarak karşılayan erkekler de, tek bir insanın (yani kadının) boyunduruğu altına girmekten kurtulurlar.

Erkeklerin büyük bir çoğunluğu ise bilinçli bir şekilde, lüks tanrıçaları olan karılarının boyunduruğu altına girmeyi (zavallılar buna AŞK derler) tercih ederler. Zira kadınlar, erkeklerin dinsel duygularını tatmin konusunda en ideal şartlara sahiptir. Her şeyden önce, erkeğin elinin altında her zaman hazır bulunmasına karşın, başlıbaşına dine ihtiyaçları olmadığından, gerçekten de sanki tanrıymış gibi «ilahi» bir özelliğe sahiptirler. Ayrıca istek ve talepleri de bitip tükenme bilmediğinden, sürekli erkeği denetimleri altında tutarlar. Bu nedenle erkekler de hiçbir zaman kendilerini tanrıçaları tarafından terkedilmiş hissine kapılmazlar. Yani kadın da erkek için, tıpkı tanrı gibi, her yerde hazır ve nazırdır. Bütün bunlara karşın erkek kadına oldukça güvenmektedir. Çünkü annelerinin de bir kadın olması nedeniyle, çocuklarının «tanrıçasına» benzemektedir. Kadın, erkeğin boş ve anlamsız hayatına, yapma bir yaşama ideali vermektedir. Böylece erkeğin yaptığı bütün işler, sonuç olarak başlıbaşına kendine bir yararı olmayıp, kadının (ve sonra da çocuklarının) rahat bir yaşam sürmesine yaramaktadır. Dolayısıyla kadın, isterse erkeği, hem bu anlamlı (!) hayattan yoksun bırakarak cezalandırabilir, hem de seks yoluyla ödüllendirebilir.

Ancak bu ilahi özellikleri için asıl önemli şartlar, kadınların akıl almaz ilginç davranışlara eğilimli olmaları ve aptalıklarıdır. Çünkü yukarıda sözünü ettiğimiz türden bir sistem, kendi taraftarlarını bilgice üstünlüğü, veya anlaşılmazlığı ile etkileyebilir. Kadınların bilimsel üstünlükleri de söz konusu olmadığından, ikinci olanaktan yararlanırlar. Kılık kıyafet ve davranışlarıyla ilgili anlamsız hareketleri erkek için biraz ilginç ve biraz da gizemlidir. Budalalık-

ları ise erkeğin, her türlü denetimini etkisiz hale getirir. Çünkü zeka kendini anlaşılır ve mantıksal hareketlerle ortaya koyduğundan, ölçölüp, hesaplanabilen ve dolayısıyla denetimi yapılabilen birşeydir. Ancak ahmakların yaptıkları işlerde zekanın kısıtı bile olmadığından, ne önceden tahmin edilebilen, ne de denetimi yapılabilen davranışlardır. Bu bakımdan, papalar ve diktatörlerde olduğu gibi kadınların bir sürü gösterişli davranışları, akıl almaz, gereksiz ve ilginç hareketleri büyük bir gizlilikle yürütebilmeleri, onların foyalarının açığa çıkmasına engel olur. Dolayısıyla sürekli olarak söz geçirmeleri ve etkinliklerini arttırarak, erkeklerin dine olan ihtiyaçlarını bu yolla gidermiş olurlar.

ERKEĞİ EHLİLEŞTİRMEKTEKİ BAZI EVRELER

Yukarıda sözü edilen erkeğin bağımlı olma arzusunu, bir sistemin veya başka erkeklerin yahut yaratıkların emirlerine giremeden, doğrudan kadına bağlanarak tatmin edilebilmesi için erkekler, hayatlarının ilk evrelerinden başlayarak belirli şartlandırma eğitimi kademelerinden geçirilmektedirler. Tabii onların, çocukken annelerinin eline teslim edilmiş olmaları bu işi oldukça kolaylaştırmaktadır.

Çocukluğundan başlayarak etrafında bir kadının olması nedeniyle erkek, kadınlı bir hayatı doğal ve onun yokluğunu da doğal olmayan olarak hissetmektedir. Sonuçta da kadına sürekli olarak bağımlılık duygusu içindedir.

Erkek, yalnız pazar günleri ve uzaktan hisse-deceği yurt özlemi türünden, ama pratik yararları olmayan bir özlem duygusunu uyandırması, kadının kendi çıkarına değildir. Kadın için önemli olan, erkeği, çalışıp elde edeceği meyvaları kendine sunacak şekilde yönlendirmektir. Bu nedenle kadın, erkeği her

şeyden önce kendi ihtiyacı olan maddi değerleri üretip kendisine sunacak şekilde terbiye ederek şartlandıracaktır. Bunu da, erkek çocuğunu daha ilk yaşından başlayarak kadının kişisel değer ölçülerine göre eğitmekle sağlar. Sonuçta delikanlı büyüdüğünde, yaptığı işlerin doğruluğunu, kadınlara yararlı olmakla bir tutar, ve ancak onlara yararlı olduğu oranda doğru olduğuna inanır.

Sonuçta kadın, erkek için, yaptığı işlerin yararlı mı, veya değersiz mi olduğunu gösteren bir ölçüt, veya başlıbaşına bir ölçüm aleti haline gelir. Ve eğer erkek, bazan futbol maçı seyretmek gibi -kadınlar açısından yararsız- bir işle uğraşırsa, ölçüm aletinin yararsız olarak gösterdiği bu faaliyeti daha sonra çok çalışarak elde edeceği yararlı bir işle yerine getirmeye çalışacaktır. (Sonuçta elde edilecek bu çıkarlar nedeniyle kadınlar, erkeklerin maça gitme veya televizyondaki sportif faaliyetleri seyretmelerine göz yumarlar).

Kadının erkeği evcilleştirmesinde kullandığı yöntemlerin en etkininin «takdir ve övgü» olduğu görülmüştür. Uygulaması ancak kısa bir süre olanaklı olan seks yönteminin aksine, bu metoda çok küçük yaşlardan başlayarak başvurulup ölene kadar sürdürmek olasıdır. Ölçüsü kaçırılmadığı takdirde, -zaman zaman eleştiriye ihtiyaç duymaksızın-, salt övücü sözlerle de hedefe ulaşmak olasıdır. Zira övülmeye alışmış bir insana bu yönde hoşuna gidecek komplimanlar yapılmazsa, o kendisini, sanki eleştiriliyormuş gibi hissederek.

Erkeği bu yöntemle şartlandırarak hizaya getirmenin şu yararları vardır: Önce, bu övgü sözcükleri,

övgü yöneltileni bağımlı hale getirir. Övgü ancak daha yüksek mevkideki kişiden veya kurumdan geldiğinde bir değer taşır. Bu şekilde övülen kişinin mevkisi yükseltilmiş olur. Sonuçta bunun tiryakisi haline gelen erkek, bu sözleri duymadan kendi değerini anlayamaz olur. Kadının erkeği pohpohlaması, kendisi için yararlı çalışma yönündeki verimini arttırmasına yol açar. Zira ancak gittikçe artan bu başarıyı olumlamanın gerçek bir anlamı olabilir.

Erkek çocuğun bebekken süt şişesini bitirdiği veya lazımlığa oturmayı öğrendiği zaman, büyüklere aptalca gelen sözlerle takdir edilmesiyle, bu evcilleştirme başlar. Sonunda o da tam bir fasit daire içerisine girmiş olur. Çocuk yeniden takdir görme ümidiyle, aynı şeyleri yeniden tekrarlayacaktır. Pohpohlanmadığı zaman da husursuz olacağından, -artık tiryakisi olduğu bu sözler uğruna- elinden geleni yapacağı muhakkaktır.

Aslında kız çocuklar da bebekken, böyle bir şartlandırma eğitiminden geçerler. İlk iki yılda zaten kız ve erkek çocuğun evcilleştirilme işleminde bir fark yoktur. Ancak sağlık ve temizlik kuralları öğretilir öğretilmez, yollar ayrılmaya başlar ve gittikçe de birbirinden uzaklaşır. Sonunda kız çocuğu sömürücü, erkek çocuk da sömürülen insanın yapacağı işlere göre hayata hazırlanır.

Bu işlerin gerçekleşmesinde çocuk oyuncakları da önemli bir rol oynar. Bu sırada kadın, çocuklarının oyun arzusunu destekler. Daha sonra da bilinçli bir şekilde -fakat farketirmeden- istenilen yöne yöneltir. Kız çocuğun eline bebek ,oyuncak mutfak eşyası, küçük bebek arabası verilirken, erkek çocuğun elektrik-

li oyuncak tren, yarış arabası, kamyon ,uçak... v.s. gibi -kızlara verilmeyen- oyuncaklarla oynamasına izin verilir. Bu şekilde kız çocuğun annesini taklit etmesi ve daha sonraki hayattaki kadın rolüne hazırlanması sağlanmış olur. Böylece o da, aynen annesinin kendisine yaptıklarını taklit ederek -bebeklerini bazen takdir edip bazan da azarlarken-, daha sonraki hayatta kendisi için gerekli olan insanları yönetme ve kendi istediği yöne yönlendirme sanatının temel ilkelerini yavaş yavaş öğrenmeye başlar. Ancak kız çocukları, devamlı takdir ve komplimana alıştırılarak yetiştirilmeleri ve bunu da büyüyünceye kadar ancak kadın rolünü benimsemeleriyle elde edebilmeleri mümkün olacağından, daha sonra bu rolü canı gönülden oynamaya devam edeceklerdir. Dolayısıyla onların yaptıkları işlerin doğru veya yanlış olduğunu belirleyebilecek tek kurum yalnızca «kadınlar»dır. (Erkeklerle ise kadınların yaptıkları işlerin, -sıradan ve basit olduğu zihinlerine yerleştirilerek-, nazarı dikkate alınmayacak kadar sıradanmış gibi görmeleri sağlanır.)

Erkek çocukların, bebeklerle oynamalarının dışında yaptıkları her iş takdir edilir. Dolayısıyla oyuncak köprüler ve kanallar yapmaları, oyuncak otomobilleri bozup yeniden takmaları veya plastik tabanalarla oynamaları sağlanarak daha sonraki hayatta kadının işine yarayacak ve geçimini temin edecek aktif çalışmanın zemini atılmış olur. Bu nedenden günümüzde erkek çocuklar okula artık, mekanik, biyoloji ve elektronığın en temel kurallarından haberdar olarak başlamaktadır. Zira tahtalarla ev yapımı ve harp oyunlarından savunmanın nasıl olacağı konusunda bir fikir edinmişlerdir. Bu sırada kendi yaratıcı güçlerini ve girişimciliklerini geliştirdikleri oran-

da anneleri tarafından takdir edilirler. Kadın için bu arada önemli olan konu, oğlunun kısa sürede öğrendiği bilgilerle kendisini geçmesi (zaten kadınların bu dünyada erkeklerin yardımı olmadan yaşayıp ayakta kalmaları mümkün değildir) ve çalışıp kazanma konusunda hemen bağımsız bir hale gelmesidir. Kadın için erkek, aslında bir iş makinası olmakla birlikte, sıradan bir iş makinası da değildir. Böyle bir makinanın bir anlayan tarafından kullanılması veya en azından programlanması gerekir. Kadınlar açısından erkekleri, kendi kendine program yapıp geliştiren ve her yeni ortama uyabilen «bilinçli bir robot» olarak görmek olasıdır. Nitekim bilim adamları da kendileri için düşünüp çalışarak elde ettikleri ürünleri insanlara sunan cansız malzemeden yapılmış bir robot üzerinde halen çalışmaktadırlar.

Böylece erkek, daha yaşam biçimi ile ilgili seçimini yapmadan çok önceleri övülmeye ve pohpohlanmaya alıştırılması nedeniyle, gelecekte kendini ancak çevrenin takdirini sağlayan iş alanlarında rahat hissedecektir. Zamanla da bu işin tiryakisi olacağından, kadın tarafından onaylanan ve gittikçe daha fazla yarar sağlayan konularda faaliyet gösterecektir. Takdirin erkekler tarafından da gelebileceği söylenebilir. Ancak erkeklerin sürekli çalışma içinde ve birbirleriyle rekabet halinde olmaları bunu engeller. Bütün bu nedenlerden erkekler, cepleri para görür görmez kendilerine yaptığı işlerin doğru veya yanlış olduğunu ve ne oranda durumun iyiye gittiğini söyleyen özel bir pohpohlayıcı tutarlar. Tesadüfen de kadın, bu iş için biçilmiş kaftandır. Ancak kadın bütün bunları taa başından başlayarak ustaca tertiplemiş olup, şimdi de uslu uslu kenarda beklemektedir.

Çok nadiren bir sanatçı veya bilim adamı bu fa-

sit dairenin dışına çıkarak, ihtiyacı olan alkışı erkeklerden alabilir. Gerçi böylece kadınlardan kurtulmasına karşın, yine de takdir görmeye su ve ekmek gibi ihtiyacı vardır. Zira, belirli bir alanda başarı kazanarak bu yoldan hayatını maddi yönden garanti altına almış erkeklerin hiçbiri, başka bir alana, -ne merak itkisiyle, ne de o alandaki yeteneğini geliştirmek için geçmemektedir. Mesela, İspanyol ressamı Miro'nun nokta-çizgi tekniği, Strauss'un valsleri veya Tennessee Williams'ın kadınlarla ilgili dramlarında da açıkça görüldüğü gibi, belli bir konuda meşhur olup saygınlık kazanmış bir erkek, hep aynı alanda kalmaktadır. Zira aksi halde kendisinin değer ölçüsü olacaktır ki, bu riske girmeyi göze alamamaktadır.

Bir sanatçının seyirciyi nazarı dikkate almadan kafasına estiği gibi, kendi tarzını ortaya koymasının doğru olmayacağı konusundaki ileri sürülenler, insanın aklına oldukça yatkın gelmektedir. Beckett gibi zeki bir yazarın, her halde salt eğlence olsun diye 20 yıldan beri hep Godot tipinde eserler ortaya koyduğu söylenemez. Çünkü yazar takdir ve övülmeye o derecede alışmıştır ki, yeni ve riskli bir işe girmekten, bir alkoliğin tedavi olmaktan korktuğu gibi korkmaktadır. Eğer alıştığı bu ölçülü ve şartlanmış durumundan bir kurtulabilse, belki de zevk için -eserlerindeki yapının iyi bir mekanik zemine oturtulmuş olması nedeniyle- uçak dizaynında çalışır, yahut ender bitkiler yetiştirir, veyahut da hiç değilse bir komedi yazardı. Bunun, «Mutlu Günler»de dışırcasını arayan, beline kadar toprağa gömülmüş kadını konu alan bir komedi olması olasıdır. Hatta bu yoldan büyük bir başarı kazanması da ihtimal dahilindedir. Ancak böyle bir denemeye girişmek, taaa başından başlayarak

hayattaki başarının tek değeri olduğu gösterilerek şartlandırılmış bir erkek için çok risklidir. Bu nedenden Beckett gibi bir yazar bile, eskisi gibi hep hayatın anlamsızlığını konu alan eserler vermektedir. Çünkü aynı konuyu işleyerek eskiden olduğu gibi okuyucunun beğenisini yine kazanacağı muhakkaktır.

KENDİLERİNİ AŞAĞILAYARAK KADINLARIN ERKEKLERİ EVCİLLEŞTİRMELERİ

Meseleye çok yönlü bakabilen bazı erkekler, kadınların hiç utanmadan her konuda cahilliklerini açıkça itiraf ettiklerini ve netice olarak şeref ve haysiyet duygularının da olmadığını söyleyebilir. Ancak bu erkeklerin unuttukları konu, şeref, onur, haysiyet, izzeti-nefis gibi kavramların kendilerine çocukluklarında yine kadınlar tarafından özel olarak aşılınmış olduğudur. Çocukluğunda aldığı bu şartlandırma ne kadar başarılı olmuşsa, erkeklerin gururla övündükleri bu vasıfları da, hayatlarında o derecede önemli bir rol oynayacaktır. Asıl olarak kendilerinin bu anlamda hiçbir katkıları olmamıştır.

Konuyla ilgili her psikoloji kitabı, çocuklarda başarının en çok nefse güven duygusunun geliştirilmesiyle sağlandığını açıkça söylemektedir. Tabii çocuğun bu duyguyu kendiliğinden geliştirmesi olanaksızdır. Çocuklar, kendilerinden her bakımdan üstün ve tamamen bağımlı oldukları bir ortamda hayata

başlarlar. Erkek çocuğun büyüdüğünde kendisinden başka kimselere de bakmasını isteyen kadın, onu terbiye ederken, «kendine güven duygusunu» geliştirmeye özellikle önem verecektir. (*) Hayatın tehlikelerini (bizzat kendisi farkedebilirse eğer) önemsizmiş gibi göstererek, ona ölüm gibi faciaların bile etkisini, (kendi koyduğu dürüstlük normlarına uyması halinde cennete gireceğini vaadederek ikinci plana atmasını sağlayacaktır. Böylece de erkekte hayat için lazım olan -asında aptalca bir zeminin üzerine oturtulmuş- iyimserlik duygusunu arttırma yollarından birincisi, onu sürekli olarak pohpohlayarak başarısını yükseltmektir. Bir ikinci yöntem ise, kadının asıl olarak kendi yaptığı işleri, erkeğe kalitesiz ve değersizmiş gibi göstermesidir.

Eğer kadınlar, kendi doğurdukları çocukları ilk yaşlarındayken onlardan daha zeki olmasalardı, bu dünya üzerindeki toplumsal hayat kısa sürede sona ererdi. Ancak kadınlar anne olarak bunun uzun süre devam etmemesini sağlayarak, çocuklarının lüzumundan fazla dizlerinin dibinde kalmasını önlemektedirler. Bu sırada özellikle erkek çocuğa, kısa bir süre sonra üstünlük duygusu aşılamaya çalışılarak, aktif hayata hazırlanır. Bu erkeğin daha sonraki hayatta elde edeceği başarılarının karşılığının ufak bir avansı olarak görülebilir. Sözü edilen şartlandırma olayı sırasında kadın, sık sık belirli bir hileye başvurur.

(*) (Erkek, eğlencesinin ne olduğunu bekarlık günlerinde öğrenir. İçki, kadın, şarkı, türkü.. daha sonraki yıllarda, kadına uzun vadeli bir yatırım yapmak gibi pek akılcı sayılmayan bir girişimde bulunuyorsa, olayı mutluluk kavramıyla, toplumsal mitlerle çağrıştırdığı içindir.) Suzanne Brogger -Ç.N.-

Kendisini olduğundan daha budala göstererek, oğlunda hayat mücadelesinde geride kalarak yenilmesi gerektiği duygusunu (bir yarış içersinde) aşılamaaya çalışır.

Kadının toplum içersindeki yeri zekasının dışındaki özelliklerine göre belirlendiğinden (aslında bu anlamda kadınlar için hiç bir ölçü yoktur. Erkeğin kadına ihtiyacı vardır. Bu da yeterlidir.) İşlerine geldiği kadar aptal rolü oynamakta serbesttirler. Bu nedenle kadınları zenginlere benzetebiliriz. Çünkü zenginlerin de zeki olmaları değil, paralarının olması önemlidir. Örnekse, ünlü dolar milyarderi Henri Ford sadece Tiffanys kuyumcusunun sürekli müşterilerinden herhangi bir kadın kadar düşük zekaya bile sahip olsa, yine de toplum içersinde itibar görecektir. Ancak bu milyarderin şöförü için bu şart tabii ki geçerli olamaz. Kadınlar da tıpkı zenginler gibi -herhangi bir zarar görmeden ve eleştiriye uğramadan- her türlü zayıf taraflarını göstermekte serbesttirler. Hatta kadının her fırsatta bunu yaptığı da söylenebilir. Diğer bir deyişle kadın istediği kadar aptallık edebilir veya enayice işler yapabilir. Bütün bunlara karşın erkeklerden yine de hürmet görecektir ve onlar tarafından her zaman aranacaktır.

Kadınların yönetimi, çalışmanın «erkeksi» ve de yan gelip yatmanın da «kadınca» faaliyetler olduğu şeklinde özetlenebilir. Erkeklerin güçlü ve bağımsız olmalarına karşılık kendilerinin zayıf olduklarını ve ayrıca çocuk doğurma gibi kutsal (!) bir vazife dolayısıyla eve kapanıp kaldıklarını ve bedence kaliteli bir iş yapmaya uygun olmadıklarını sürekli telkin etmeye çalışırlar.

Erkek de bu masalları yutar ve yapılan iltifat-tan gururlanmaya başlar. Aslında, örneğin fillerin kendilerinden daha güçlü olduğu halde bizzat erkek-lerin birçok işleri fillerden daha iyi yaptığını düşün-mek aklına gelmez.

Tabii ki kadın, bu arada, erkeğin yaptığı bunca işe karşılık, kendisinin hemen hemen hiç bir şey yap-madığını söylemez. Gerçekten de bütün gün birşey-lerle uğraşmaktadır. Ancak, kendi yaptığı işlerin er-kek işlerine oranla değersiz olduğunu belirtmesine karşın, kendisi için aptalca bir eğlenceden başka birşey olmayan ütüleme, pasta yapma, evi düzene sokmanın, ailenin rahat ve mutluluğu için gerekli olduğunu erkeğe yutturmaya çalışır. Bu arada ona, böyle basit fakat gerekli işleri yapan bir karısının olduğunu belirterek kendisini mutlu hissetmesi ge-rektiğini söyler. Tabii ki erkek de kendisi için basit ve ilkel olan bu işlerin karısı için bir eğlence oldu-ğunu düşünemez ve mutlu olur.

Kadınların daha baştan bütün işleri «erkekçe» ve «kadınca» yahut «değerli» ve «sıradan» gibi duy-gusal boyutları olan sözlerle ikiye ayırmaları sonu-cu, zamanla kimse neyin doğru, neyin yanlış oldu-ğunu anlayamaz bir hale gelir. Bu da kendilerine tam bir serbestlik sağlar. Çünkü, erkeğin yaptığı işlerle kıyaslandığında kendi yaptıkları, her zaman önem-siz ve sıradanmış izlenimini verecektir. Kendisi de bunu itiraf ettiğinden, erkekler konunun üzerinde düşünüp değerlendirmeyi gereksiz görmektedirler.

Tabii ki erkek, eğer istese, kadınların kendi ara-larında kullandıkları terminolojiyi deşifre ederek, «er-kekçe» ve «kadınca» işlerin aslında «zor» ve «kolay»

işler olarak tasnif edilebileceğini hemen anlayabilir. Çünkü erkeklerin yaptıkları işler genellikle zor ve yorucu olmasına karşılık, ev işleri her zaman kolaydır. Yine erkeklerin geliştirmiş oldukları ev aletleri ile dört kişilik bir evin bütün işleri, yalnızca iki saat süresinde bitirilebilir. Kadınların daha sonra evde yaptıkları bütün işler, aslında erkekler için gereksiz şeylerdir. Bu anlamda süslü perdeler, çiçekler ve gıcır gıcır parlatılmış ev eşyaları ile uğraşmaları, bir çeşit hobi veya eğlence olup, aslında kadınların kendi aralarındaki statü sembolleridir. Bunların da iş olduğunu ileri süren kadınlar, hiç utanmadan bir de yalan söylemektedirler (*).

Ev işlerinin ne derece kolay olduğunu psikiyatri kliniklerinde başka iş yapamayan geri zekalı hastalara uğraşı olsun diye aynı türden işlerin verilmesi de açıkça göstermektedir. Bu arada bazı kadınlar bu işler için kocalarından, hiç değilse bir araba tamircisi kadar ücret almaları gerektiğini söylerken, farkına varmadan EV İŞLERİ'nin kendileri için aslında ne derecede çekici ve kolay olduğunu ortaya koymaktadır. Ancak böyle bir talep kısa görüşlü ve aptalcadır. Çünkü günün birinde kadınlar, işgücü olarak kabul edilerek, yaptıkları işlerde ölçülüp değerlendirilir ve bundan alacakları parayla geçinmek zorunda bırakılırsa, bu bütününü kendi aleyhlerine olur. Zira sonunda erkeğin sırtından nasıl geçindikleri ortaya çıkar.

Ancak kadınların kullandıkları bu terminolojiye erkeğin, -çocukluktan beri alışıarak benimsemiş

(*) (Kadın dalga gibi aldatıcıdır -Shakespeare-) -Ç.N.-

olması sebebiyle- deşifre etmesi için hiçbir makul neden yoktur. Karısı için para kazanırken erkeğin, her zaman çok büyük ve önemli bir iş yaptığı inancında olması gerekmektedir. Zaten bu üstünlük duygusu olmasa, yaptığı işlerin monoton oluşu ve anlamsızlığı nedeniyle, günün birinde onun her şeyden şüphe etmesi mümkündür. Zaman zaman kadının bile altından kalkabileceği bir işi yaptığı kanısına vardığı zaman erkek-kadınlar erkekte arasıra bu imgeyi uyan-dırmayı elverişli bulurlar-, iş verimini arttırarak, kendisiyle «cinsiyatif» arasındaki meseleyi korumaya çalışır. Zira kendi kendine güvenebilmesi için, buna ihtiyacı vardır.

Bu fasit dairenin analizini yapmak oldukça kolaydır. Kadınlar sosyal normları bizzat kendileri geliştirerek, erkekleri bu kurallara göre evcilleştirir ve sonunda da onlara hükmederler. Ancak kendileri erkeklerin normlarına ise hiç mi hiç uymazlar. Mesele «erkeklik şerefi» de kadınların koyduğu bir normdur. Ancak şeref konusu kendilerinin hiç önemli bulmadıkları bir mesele olduğundan bu suretle erkekleri istediği şekilde etkileme olanağına sahiptirler. Televizyonda gösterilen ve İngiliz film yıldızı Emma Peel'in de rol aldığı, polisiye filmin bir sahnesinde, iki erkek bir bılardo masasının yanında karşılıklı olarak ayakta durmaktadır. Masanın üzerinde, onlara yakın yerlerde, iki dolu tabanca bulunmakta olup üçe kadar sayıldıktan sonra tabancalar alınıp ateşlenecekti. Ancak filmin kahramanı üçe kadar beklemeden ikiden sonra tabancaya sarılarak karşısındakine ateş eder. O da -kadınlar gibi- öngörülen kurala uymadığından, kârlı çıkmıştır. Buna mukabil diğeri hayatsal tehlike içinde olmasına karşın, akla yatkın olanı yapmak yerine, konulan norma uymuştur.

Anne olarak erkeği terbiye edebilme olanağına sahip olması nedeniyle toplumsal normları önceden belirleyen kadın, bu yoldan bütün sistemi altüst edip gülünç bir hale getirmekte ve ikinci sınıf insanmış gibi hissetmektedir. Hatta birçok erkek bu işleri yaparken, kasten beceriksizmiş gibi bir havaya girer. Sonunda da bu halleri daima kadın tarafından övülerek, onun ne büyük bir erkek olduğu (!) dolaylı yoldan onaylanmış olur. Bu bakımdan kendi düğmesini diken bir erkek, tam erkek değildir. Yahut elektrik süpürgesiyle ortalığı süpüren bir erkeğin, -sözü edilen normlara göre-, durumunda bir tuhafılık olması gerekir. Bu ve benzeri (sözümona) mantıksal delillerle erkek, asıl olarak kendini kısıtlayarak -elinden her iş gelen erkek nedense bir çorba pişirmeyi beceremez-, kolay işlerden uzak durur. Ancak bu evcilleştirme işleminin belirli bir safhasından sonra, erkeğin ev işlerine yardım etmesine müsaade edilir. Tabii bu durumda bile, asıl olarak kendisi -sözümona- zor ev işlerinden birşey anlamadığından, kadının buyruğuna tam olarak uyması gerekmektedir. Bütün bu sebeplerden dolayı erkek, -kolaylığın farkına varmadan-, ev işini her zaman ikinci sınıf ve kalitesiz bir işmiş gibi görecektir.

Arada bir işinden şikayet etmesi, kadının her türlü problemini kolaylaştırmaktadır. Hatta zaman zaman başkalarının da yanında kocasının kendisinden daha iyi araba kullandığını söylemek suretiyle, kendine ömür boyu şoförlük yapacak birini bulma olanağını elde eder. Otoyollar kadınlara şoförlük yapan erkeklerin kullandıkları arabalarla doludur. Gerçi arasıra tiyatro, konser ve sinemaya yalnız gidemediklerinden şikayetçi olmalarına rağ-

men, bu şikayetlerine akla yatkın bir açıklama getirememektedirler. Aslında lokantaya yalnız giden kadınlara da, aynı hizmet sunulmaktadır. Eğer rahatsız edilmek istemiyorlarsa, bunun için göz alıcı ve erkekleri tahrik edici biçimde giyinmemeleri yeterlidir. Ancak bu şikayetleri sayesinde kadın, kendisini bir devlet misafiriymiş gibi lokantanın kapısına kadar arabasıyla götürüp içeride boş bir masa temin eden ve sonunda da hesabı ödeyen bir uşak bulmuş olur. Yahut politikadan hiç anlamadığını söyleyerek kendisi için, erkeğin gazeteleri inceleyerek televizyondaki açık oturumları izleyerek önemli meselelerle, ilgili genel bir hüküm çıkarmasını ve seçim günü hangi partiyi seçeceğini belirlemesini sağlamış olur. Sonuç olarak erkeğin, uzun araştırmalardan sonra, seçtiği partiye oyunu vererek, siyasetten anlamayışı yüzünden yapabileceği yanlış bir seçim nedeniyle ortaya çıkabilecek problemleri önlemiş olur.

Kendi kendini aşağılayarak yapılan bu evcilleştirme işlemine verilebilecek en komik örneklerden biri de şehir dışında her türlü lüks eşya ile donatılmış konforlu ve birkaç arabalı bir villada oturan ve vakitini çocukları, köpekleri ve diğer sosyetik kadınlarla beter eden bir hanımın, belki de bir mühendis veya avukat olan kocasına, «Sana imreniyorum. Benim gibi monoton ve sıkıcı bir hayat sürmüyorsun,» demesi ve bütün bu kof yaşamı hayatını ortaya atarak sağlayan kocasının da bu palavrayı yutmasıdır.

Havva'nın İncil'de Adem'in kaburga kemiğinden yaratıldığı yazılıdır. Dolayısıyla yalnızca bir kopyadır ve tabii daha değersizdir. Bu bile kendini aşağıla-

yarak evcilleştirme işeminin açık bir örneğidir (*). Her halde bu ilk defa bir kadın bulmuştur. Ancak kadınlar eskiden okuma yazma bilmediklerinden, tabii ki İncil'i de bir erkek yazmıştır.

(*) (Bugün için kadının en büyük ayrıcalığı, kendini gülünç duruma düşürme hakkına sahip olmasıdır. Kulak arkası edilecek bir hak değildir bu. Hangi aiana el atarsa atsın, kadın bütün normları altüst edebilir. Çünkü genellikle korunması gereken bir ünü, ya da mevkisi yoktur. Bir partizan gibi korkusuzca hareket edebilir. Güçsüz, sorumsuz, zayıf bir yaratık —altı üstü kadın— olarak görüldüğünden, yaptıkları çoğu kez hoş görüyle karşılanır... Kimse ona bel bağlamadığından manevra kabiliyeti daha yüksektir.) (Bizi Aşktan Korumak, Suzanne Brogger, Sayfa - 271), -Ç.N.-

BİR SÖZLÜK

Kadınlar, sürekli olarak kendilerini aşağılama yoluyla erkekleri şartlandırırken, zamanla sırf kendilerinin anlayabileceği ve erkeklerin de söylenilen sözlerin mecazi anlamını bilmediklerinden akıl erdiremedikleri gizli bir dil geliştirmişlerdir. Bu bakımdan erkeklerin, bu tip sözleri deşifre edecek bir çeşit sözlük oluşturmaları kendileri açısından yararlı olur. Aşağıda, erkek diline de çevrilmiş bu tip sözlerden bazılarını veriyorum.

ŞİFRE

Erkek beni koruyabilmelidir.

Erkeğin yanında kendimi güvende hissetmek isterim.

ANLAMI

Erkek benim her türlü derdime derman olmalıdır. (Yoksa erkek kadını, ne haydutlara ne de atom savaşına karşı koruyabilir.)

Onun yanında para derdim olmamalıdır.

Erkeğe saygı duyabilmeliyim.

Kocam isterse hemen çalışmaktan vazgeçerim.

Onu mutlu etmekten başka birşey istemiyorum.

Onun her türlü ufak tefek problemlerine çare bulmaya çalışıyorum.

Yalnızca onun olmak ve onun için yaşamak istiyorum.

Bundan sonra hayatımı bütünüyle aileme adayacağım.

Kadın - erkek eşitliğine karşıyım.

Evlenebileceğim erkek, benden daha zeki, daha cesur, daha sorumlu, daha güçlü ve daha çalışkan olmalıdır. Yoksa ne işime yarayabilir ki?

O yeteri derecede para kazanır kazanmaz çalışmadan yan gelip yatacağım.

Onu nasıl sömürdüğümü anlamaması için elimden geleni yapacağım.

Onu asıl büyük işinden alıkoyacak her şeyi ortadan kaldırmak istiyorum.

Başka hiçbir erkeğin benim için çalışmasına izin vermeyeceğim.

Bundan sonraki hayatımda hiç bir iş yapmayacağım. Bu nedenle onun biraz daha fazla çalışması gerekli.

Bir erkeği benim için çalıştırmak yerine, her işe kendim koşacak kadar enayi değilim.

Devrimiz eşitlik devridir.

Bu tür işler de hiç elimden gelmez.

O, maşallah her şeyi biliyor.

Bir çift birbirini gerçekten seviyorsa burada hemen evlilik cüzdanına ihtiyaç yoktur.

Onu seviyorum.

Sadece para kazanıp beni geçindiriyor diye, başıma kâhya kesilebileceğini zannetmesin.

Bu onun yapacağı işlerdendir. Yoksa neden benimle birlikte sanıyorsunuz?

Gerektiğinde onu bir başvuru kitabı olarak da kullanabiliyorum.

Dikkafalılık edip evlenmeye pek yanaşmıyor. Ama sonunda onu yaktakta ikna edeceğim.

O benim için mükemmel bir iş makinasıdır.

Gayet tabii kadınlar bu gibi sözleri, erkeklere ya doğrudan veya duyabilecekleri kadar yakında bulunurken söylemektedirler. Eğer kendi aralarında konuşan erkeklerden söz ederlerse gayet normal bir şekilde konuşurlar. Tıpkı eşyalardan bahsederken veya kullandıkları faydalı bir ev eşyasının yeni bir kullanım şekli hakkında birbirlerine bilgi verirken tarafsız ve nötr oldukları gibi.

Eğer bir kadın «kocam sevmediğinden, bu mantoyu veya şu şapkayı giymek istemiyorum» diyorsa burada duygusal açıdan, kocası değil, manto veya şapka önemlidir. Bu cümle normal dilde «O benim

her derdime koşuyor. Ona karşılık bu kadarcık bir iyilik yapmamda hiçbir sakınca yok», şeklini alır.

Beğendikleri ve evlenebilecekleri bir erkekten kadınlar kendi aralarında söz ederken, muhakkak ki, yukarıdaki gibi, erkeğın onu koruyabilmesi veya onda saygı duygusu uyandırması yahut da erkeğın yanında kendini güven içinde hissetmesinden söz etmezler. Çünkü, -onların açısından- bu gibi boş ve saçma laflar, yalnızca diğerkadınları güldürmeye yarayan bir eğlence konusu olabilir. Sadece falan veya filan meslek sahibi biriyle evlenmek istediklerini söylerler. Tabii burada mesleğın asıl olarak kendisi değıl, fakat erkeğın alacağı maaş, emekli maaşı, dul aylığı, hayat sigortası, primleri... v.s. gibi şeyler kastedilmektedir. Yahut da, aynı konudaki görüşlerini, «evleneceğim erkek benden bir yaş daha büyük, boyca biraz daha uzun, daha zeki olmalı», diye ifade edebilirler. Bu da, «daha güçlü, daha zeki ve yaşlı birinin, kendisinden genç ve bedence kendisi kadar güçlü olmayan normal zekadaki birine bakması, etrafta normal ve doğıal bir izlenim bırakacağından sömürme olayı göze batmaz», anlamına gelir.

KADINLAR DUYGUSUZDUR

Erkekleri evcilleştirme işleminin çok değişik şekilleri olduğundan burada hepsini teker teker alıp incelememiz olası değildir. Ancak sınırlı olarak zararsız iki yöntemi gözden geçirebiliriz: Bunlar, «erkeklerin adabı muâşeret kurallarına uymalarını temin etme» ve de «duygularını baskı altında tutarak evcilleştirmelerini sağlama» yöntemleridir.

Kadınların gönlüne girip, onları elde edebilmek isteyen her erkeğin (hangi erkek istemez ki?), zeka, çalışkanlık, gayret ve direnç gibi özelliklerin yanında belirli bazı özelliklere de sahip olması, ayrıca bir avantaj sağlar. Örnek olarak, kadınların yanında nasıl davranılması gerektiğini bilmeleri şarttır. Kadınların asıl olarak bu iş için geliştirdikleri normlar vardır ki, buna adabı muâşeret diyoruz. Adabı muâşeret kuralları, her görgülü erkeğin her hanıma bir kiralıçeymiş gibi davranması gerektiğini, buna karşılık her görgülü kadının da bütün erkeklere kendisinin bir kiralıçeymiş gibi davranmaları için fırsat tanıması gerektiğini söylemektedir.

Şüphesiz her kadın zengin olan her erkekle evlenir. Ancak kaba bir zengin erkekle, görgülü bir zengin erkek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa; muhakkak ki, ikinci erkeğin iliklerine kadar işliyerek tesirini göstermiş olduğundan, kadın bir gün yaşlanıp eski çekiciliğini yitirdiği zaman bile erkek ona değer verecektir. Psikologlar arasında «İnsan güldüğünde aynı zamanda neşelenir» veya «İnanç dua ile birlikte gelir» sözleri ünlüdür. Ancak bunlar yalnızca erkekler için geçerlidir. Erkek, sürekli olarak kadına daha üstün bir varlıkmiş gibi davrandığından, zamanla da gerçekten öyle olduğuna inanacaktır. Ancak kadınların erkeklere oranla gerçekliği yapmacık dış görünüşten daha iyi ayırdedebildikleri de bir gerçektir.

Evcilleştirme işleminin diğer alanlarında olduğu gibi, adabı muaşerette kökleri ruhun derinliklerine inen bir şartlandırma söz konusu değildir. Bu kurallar çocuklara oranla ileri yaşlarda öğretilmekte olup kadınların erkekleri sömürme yöntemlerinden bir kısmını kapsarlar. Geçmiş çok eskilere dayanan bütün bu üçkağıtçılık düzeninin, nasıl olup da bugün bile, geçerliliğini koruduğunu açıklayabilmek olası değildir.

Örnekse bir anne ne derecede katı kalpli ve pişkin olmalıdır ki kız arkadaşıyla ilk kez tiyatroya giden lise çağındaki oğluna «giderken taksinin parasını sen vereceksin tabii. Oraya geldiğinizde taksiden inip kapıyı açarak kız arkadaşının inmesini yardım edersin. Daha sonra merdivenleri çıkarken düşmesini önlemek için bir adım geriden gitmeyi unutma. İçeri girerken kapıları sen açacaksın. Mantosunu gardoraba götürürken tiyatro eserinin bir de prog-

ramını satın al ayrıca. Antrakta da büfeden soğuk bir içecek almayı ihmal etme... v.s.», tarzındaki tavsiyelerde bulunmakta hiç çekinmemektedir. Bu arada tiyatronun modası geçmiş bir sanat türü olması ve kültürel hayatın büyük bir bölümünde görüldüğü gibi birçok tiyatro eserinde kadının zeka seviyesine inilmesi nedeniyle bütün bunların erkek için zaten çok sıkıcı olduğunu göz önüne almak gerekir. Bu arada genç hanımı tiyatroya götüren delikanlı, asıl olarak kendisiyle birlikte sanatçı, yönetmen ve rejisör takımıyla tiyatro binasının, kız arkadaşı ve anlaşmış grubu olan diğer kadınlar için, -aslında figüran rolünden başka bir işlevleri olmayan fraklı ve smokinli erkekler arasında-, kendi suni ve aptalca gösterilerini sunabilecekleri yalnızca bir film setinden başka birşey oluşturmadıklarını farkedebilir.

Adabı muaşeret kurallarının en adi yönü, erkeğin koruyucu rolünü oynamaya zorlamasıdır. Bu proses, erkeğin kadınla birlikte merdiven çıkarken düşmesini önlemek için bir adım geriden gelmesi veya onunla giderken kaldırımın cadde tarafından yürütmesi kuralıyla başlar ve erkeğin askere veya savaşa çağrılmasıyla son bulur. Bu anlamdaki adabı muaşeret kuralı, «Gerektiğinde erkek kendi hayatını tehlikeye atarak kadını her türlü bela ve tehlikelerden kurtarması gerekir» şeklindedir. Erkek de daha çok küçük yaşta bunu öğrendiğinden, bir tehlike anında, kendinden önce çevredeki kadın ve çocukları düşünecektir. Hatta asıl kendi hayatı tehlikeye girse bile.

Aslında, kadın ve erkeğin bu konudaki rollerinin değiştirilmemesini gerektiren hiç bir geçerli neden de yoktur. Kadın, erkeğe kıyasla daha az hassas

olduğundan, savaş yüzünden birçok hallerde ömür boyu ruh hastası olarak yaşama zorunda erkeğe oranla savaşın vahşetine daha fazla dayanabilir. Her şeyden önce adet görmesi dolayısıyla kan görmeye zaten alışmıştır. Ayrıca günümüzdeki savaşlarda ne beden gücü, ne de zekâ gerekli olmayıp, yalnızca dayanıklılık gereklidir. İstatistikler, kadınların daha dayanıklı olmaları nedeniyle daha uzun yaşadıklarını açıkça ortaya koymaktadır. Okul sıralarında spor yapmış bir Amerika'lı kadının, bedence kendisinden daha ufak yapılı sıradan bir Vietnam'lıdan daha az güçlü olduğu ileri sürülemez. Dolayısıyla Vietnam'da savaşan bir Amerikan askeri, aslında kolejdeki kız arkadaşlarından daha kuvvetli olmayan düşman askerlerine karşı savaşmaktadır.

Yukarıda sözü edilen kadın duygusuzluğu, onun her yerde elinden geldiğince erkeğin duygularını kontrol altında tutmasına karşın, kendini duygulu ve hassasmış gibi lanse etmesiyle de ortaya çıkmaktadır.

Gözyaşı bezleri aslında ufak sıvı torbacıkları olup, tıpkı mesanede olduğu, egzersizle kontrol altına alınabilir. Mesela yetişkin insanlar ağlamayı ve yataklarını ıslatmayı bu yoldan kontrol etmektedir. Erkek çocuk evcilleşmeye şartlandırılırken, kadın yine kendini «sen kız değilsin! Erkekler ağlamaz!» diyerek aşağılar. Kız çocuğu şartlandırılmadığından, zamanla bu avantajı kendi lehine kullanmayı öğrenir. Ağlayan bir kadını gören her erkek, onun yalnızca gözyaşı bezlerini kontrol edemediğini düşünmez. Tersine gözyaşlarının miktarına bakarak aşırı derecede hassas olduğunu zanneder.

Tabii ki bu yorum bütünüyle yanlıştır. Zira duygusal olması kendi çıkarına olmadığından, kadın bü-

tünüyle duygusuzdur. Eğer duygularına göre hareket edecek olursa, kendi işine yaramayacak -yani kölesi olmayacak- bir erkekle evlenebilir veya erkeklerin dünyası çok ters düştüğünden, yalnız başına kadınlar arasında yaşamak zorunda kalabilir. (Gerçek hayatta cinsi sapık kadınların oranı erkeklerinkinden çok daha düşük olup, sözü edilen tiplere daha ziyade sosyetik çevrelerde raslanır.)

Bütün bunlar ise kadın için, asıl olarak kendi gerçeğini düşünmek zorunda kalmak, çalışıp didinmek ve hoşlandığı her şeyden vazgeçmek anlamına gelir. Tabii bunu da hiçbir kadın istemez. Sonunda, erkek onun nasıl duygusuz ve çıkarıcı olduğunu anlamasın diye, sürekli olarak hassasmış gibi görünmeye çalışır. Ancak bu hissi davranışlar yapmacık olduğundan, bütün yaptığı işlerde soğukkanlılığını korur ve erkeğin ona karşı olan duygularını kendi menfaati için kullanır. Tabii kadının bu anlamda erkeğe ,onun kadar hayat mücadelesinde başarılı olabileceği izlenimini vermemesi gerekir. Aksine erkeğin daha baştan, kadının kendisinden daha kararsız daha hassas, daha az mantıklı ve duygu yönü ağır basmakta olduğunu kabul etmesi gerekmektedir. Çünkü ancak bu yoldan bütün şüpheleri üzerinden atabilir. Çevirdiği dalavereler için gerekli olan ise sözü edilen evcilleştirme olayındaki şartlandırmalardır.

Gerçek bir erkek ağlamaz ve kahkahayla gülmez. (Yüzündeki gülümsemeyle etrafında daha sempatik bir izlenim bıraktığından karşısındakiler onu daha takdire şayan bulur.) Ayrıca ağzından hiçbir hayret ifadesi çıkmaz (mesela ışıklar gidince «ahhh» veya soğuk suyla ani temasta «hihihi...!» demez.) Bundan başka, çalışıp çabalarken de zorlandığını dı-

şarıya karşı göstermez. Örneğin ağır kasaları bile taşısa «off...!» demez.) Tabii neşelendiğinde de, bir şarkı tutturmaz.

Bütün bu davranışları kadınlarda gören erkek, kendisinin yine bir kadın olan annesi tarafından, belirli bir yönde şartlandırılması sebebiyle böyle hareket ettiğini düşünemez. Kadınların çok daha hassas ve duygusal olmaları nedeniyle duygularını açığa vurduklarını zanneder.

Yalnızca, ölüm gibi büyük felaketlerde ağlayan bir erkek, karısının tatile gidemediğinden ağladığını görünce, aynı derece acı ve üzüntü duyduğunu zanneder. Ve aynı derecede duygusal olmadığından kendini azarlar. Erkekler gözleri yaşlarla dolu bir kadının o sırada ne derecede esenlikli bir kafayla ince hesaplar peşinde olduğunu, ah bir bilseler.

ÖDÜL OLARAK SUNULAN SEKS

Erkeğin evcilleştirilmesi sırasında da, hayvan ehlileştirilmesinde kullanılan «şeker ve kamçı» yöntemi uygulanır. Bu yöntemin uygulanması, aradaki güç dengesiyle doğru orantılıdır. Ancak çocuklarda bile şeker (yani ödüllendirme), kamçıdan (yani dayaktan) daha çok kullanılır. Bu yolla da onların yetişkinlere olan güvenleri sarsılmamış olur. Sonuçta da çocuklar sorunları olduğunda anne ve babalarının yanına koşmadan edemezler doğal olarak. Her hal ve şartta küçükler için bu yöntem dayaktan daha iyidir.

Mesela bir yunus balığı da ehlileştirilirken belirli hareketi iyi yaptığında, terbiyecisi tarafından balıkla ödüllendirilir. Yunus da önüne atılan balık nedeniyle, aynı hareketleri, tekrarlar durur. Ancak erkek, kendi geçimini asıl olarak kendisi temin eder. Yani parası kendi elindedir. Eğer erkek, kadınla fiziksel ilişki gibi bir ihtiyacı nedeniyle başka bir şap-kaya ihtiyaç duymasa, bütünüyle bağımsız olabilir. Bu güçlü duygunun gerçekleşmesinin erkeğe çok haz vermesi belki de onun kadına kul köle olması-

nın biricik nedenidir (*). Hatta belki de, yukarıda sözünü ettiğimiz erkekteki «bağımlı olmanın verdiği haz» için bile yalnızca bir bahanedir, demek olasıdır.

Erkek her hal ve şartta seks ihtiyacını gidermek zorundadır, bu iş de, ekonomide olduğu gibi, mübadele yoluyla olur. Yani bir hizmet talebinde bulunan kimse, bunun karşılığını ödemek zorundadır. Ancak burada erkek, kadının vaginasının şahsen kullanım fiyatını kendiliğinden çok muazzam tutarlara yükseltmiştir. Dolayısıyla, kadına bu yoldan erkeği alabilmesine sömürme fırsatını vermektedir.

Öyle ki, bunun yanında en adi kapitalist sistemin bile çok insanı kaldığını görürüz. Sonuç olarak hiçbir erkek bu tehlikeden kaçınamaz hale gelmektedir. Hatta kadınla ilgili hemen her şeyde, sosyolojik unsur biyolojik unsurdan çok daha fazla rol oynaması nedeniyle, homoseksüeller bile bu sömürden kurtulamamaktadır. Neticede içgüdülerini daha iyi denetim altına alabilen çiftlerden biri diğerini etkisi altına alarak sömürmektedir. Tabii daha sonra da bu rolüne uygun olarak toplum içinde davranışlarını ayarlar. Yani sonuçta kadın demek, cinsel içgüdülerini daha iyi kontrol altına almış insan demektir.

Kadınlar, tıpkı duygularını kontrol altında tuttukları gibi, cinsel arzularını da frenlemesini bilmektedirler. Eğer durum böyle olmasaydı, genç bir kızın hem aşktan sözedip, hem de erkek arkadaşına teslim olmayı reddetmesi nasıl açıklanabilir acaba? Kadınlar daha ergenlik çağındayken annelerinin

(*) (Şehvete dalan bir daha çıkmadı. -Mevlana-) -Ç.N.-

öğütlerine uyarak, cinsel isteklerini frenleyip, sonunda kârlı çıkmaktadırlar. Eskiden bir genç kızın değeri bekâretiyle ölçülürdü. Bugün de az sevgili değiştirmiş olmak olumlu bir özelliktir. Kadınlar açısından, erkeklerin evlilik öncesinde namuslu bir hayat sürmüş olmaları ise, hiç bir zaman bir değer ifade etmemiştir. Çünkü erkeğin biyolojik yönü değil, yaptığı iş ve çalışması her zaman daha önemli olarak görülmektedir. Aynı şekilde, bir kadının genç bir erkek çocuğu «baştan çıkardığından» söz edilmesine rağmen kimse buna bir «ırza geçme» olayı olarak bakmaz. Buna karşılık bir erkek, reşit olmayan bir kızla aynı şeyi -zor kullanmadan- yaparsa, adı cinsel suçluya çıkar ve bir sürü kadında utanmadan ortaya atılıp, adamın hapse mahkum edilmesini isterler.

Küçük yaşlarda başlamak şartıyla erkek de, tıpkı kadın gibi, cinsel isteklerini denetim altına almayı öğrenebilir. Tabii burada örnek olarak kilise rahiplerini verebiliriz. Burada rahiplerin hadım edilmiş olduğunu düşünmekten daha gülünç birşey olmaz. Erkek daha baştan, cinsel içgüdülerini baskı altında tutmak yerine daha da geliştirmeye çalışır. Bunu da ençok kadınlar istemektedir zaten.

Hangi şartlar altında olursa olsun, erkek kıyafetinin, kadını seks yönünden tahrik edici bir tarafı yoktur. Buna karşılık kadın 12 yaşından başlayarak kendini cinsel yönden çekici bir yem olarak sunma gayreti içine girer. Dar elbiselerle göğüs ve kalçalarına, naylon çoraplarla bacaklarına, makyajla dudak ve gözlerini boyayarak da saçlarıyla erkeğin dikkatini çekmeye çalışır. Bütün bunlar erkeğin cinsel arzularını tahrik etmeye yöneliktir. Kadın erkeğe ken-

di malını, açık bir şekilde, -sanki bir vitrinde sergileniyormuş ve elde edilmek için yalnızca birkaç metrelilik mesafeyi aşmak yeterliymiş gibi- sunar. Sonuç olarak ta, bu açık satış teklifi karşısında sürekli olarak seksüel baskı altında yaşamak zorunda kalan erkeğin, sunulan çekici malı satın alabilmek için yeterli parayı kazanmaktan başka birşey düşünmek istememesine şaşmamak gerekir.

Zira para olmadan, veya en azından gelecekte para kazanma ihtimali bulunmadan, hiçbir erkeğin kadını (ve dolayısıyla seksi) elde edebilmesi olası değildir. Söylemek gerekirse bu konuda, kadınla erkek arasında bir çeşit avans sistemi bulunmaktadır. Yani erkeğin henüz eğitim yaptığı dönemde kadın, gerekirse kendi parasını kazanabilir, ve erkeğin gelecekte yapacağı çalışma ve fedakarlıkların karşılığı olarak ona vücudunu, -bir tür avans olarak- sunabilir. Tabii böyle hallerde kadının talep edeceği faiz oranı da daha yüksektir. Yani erkeğin gelecekteki mesleğinin, kadının şimdiden yatırım yapmasına neden olacak kadar, kazançlı olması gerekir. Bu konuda genellikle, «kadının fiyatı, göğüsleri ile kalçalarının çekiciliği ve endamının seksi görünümüyle doğru orantılı olarak artar» kuralı geçerlidir. Dolayısıyla erkek, çok güzel karısı olan başka bir erkeği gördüğü zaman, üzüлp hayata kahredeceğine, bu lüks yarattığın o zavallıya ne kadar pahalıya malolduğunu düşünse, kendisi için herhalde daha hayırlı olur (*).

Erkekler gözü kapalı evleneceğine, cinsel ihtiyaçlarını orospularla giderseler, muhakkak ki, daha eko-

(*) (Güzel bir kadın ihtişamsız bir hayata tahammül edemez. -A. Maurois-) -Ç.N.-

nomik hareket etmiş olurlar. (Burada «orospu» kelimesini alışagelmış anlamıyla kullanıyorum. Yoksa eylemsel olarak kadınların büyük bir bölümünü bu gruba dahil etmemiz gerekecektir.) Ancak erkek her zaman şartlandırılmış olarak hareket ettiğinden, ucuz seksüel doyumunu kalitesizmiş gibi görmektedir. Yani ona göre, yattığı kadın ne kadar pahalıysa, alacağı zevk o kadar fazla olacaktır. Bu derecede arzula-
dığı bir kadını da başka yoldan elde edemediği zaman zavallı, en yüksek fiatı ödemeye razı olur ve tutup onunla evlenir.

Aynı nedenle kadınlar, gönül rahatlığıyla fahişelik kurumuna göz yummaktadırlar. Erkeğin anladığı tipten kıskançlık duygusu onlar için yabancı olduğundan (ama arasına erkeklerin gururunu okşamak için kıskanç görünmekten de çekinmezler), geneleve gitmelerine izin verirler. Aynı şekilde kocalarının arasına yaptığı kaçamaklara ses çıkarmazlar ve bu mesele ortaya çıktığında pek sorun yaratmazlar. Kocalarının ihanetine uğrayan kadınların çok az bir bölümünün boşanmak istemesine karşılık, ihanete uğramış erkeklerin genelde boşanma yolunu seçmeleri de, bizim tezimizi doğrulamaktadır. Aslında her kadın, erkeğin zaman zaman ihanet etmesini içinden ister. Çünkü vicdan azabı çeken erkek, sonunda bu suçunu birtakım özverilerle kadına affettirmeye çalışacaktır. Tabii en iyisi, bu ihanetlerin denetim altında gerçekleşmesidir. Erkeklerin cinsel alandaki tasarım ve hayallerini nötrleştirme konusunda birçok kadın için en ideal çözüm, eş değiştirme ve grup seksidir. Evvela fahişelere ödenen para cepte kalacağından, bu iş bedavaya gelir. Ayrıca hastalık getirme tehlikesi de söz konusu değildir. Çünkü, genellikle herkes birbirini tanımaktadır. Erkek-

lerin ihaneti konusunda kadınların çekindikleri tek konu hastalık getirme tehlikesidir zaten.

İşin tuhafı, erkeklerin fahişelere hor bakmaları ve onları küçük görmeleridir. Ama, aile kadınlarının aksine, özellikle bunlar, vücutlarındaki bir açıklığı erkeklere kiralayarak yaşamlarını sağladıklarını dü-rüstçe itiraf etmektedirler. Kadın artist, şarkıcı, fotomodel ve dansözler de aynı biçimde çalışmalarına karşın, onların arkalarında güvenecekleri ve çalış-mak istemedikleri zaman kendilerini baktıracakları bir erkek bulunmaktadır. Hayat kadınlarının ise böy-le bir sigortası yoktur. Bizim toplumumuzda, eskiden fotomodellik yapmış kadınların evlenerek sömürdük-leri erkeklere sıkça rastlanmasına karşın, eski bir orospuya bir ömür boyu bakacak tek bir erkek bile bulmak mümkün değildir.

Kadınlar da, erkekler gibi hayat kadınlarını ha-kir görürler. Ama bir başka nedenden.. Çünkü onla-rın değer ölçülerine göre bu zavallılar, aptallıkları yüzünden, bedenlerini çok ucuza satmaktadırlar. Bu nedenden kadınlar, ancak Ağa Han, Rockefeller ve-ya Rotschild'ler kadar zengin biriyle evlenerek ken-dilerini fahiş fiatlara satabilen kadınlara hayran ola-bilirler. Kendileriyle hayat kadınları arasında eylem-de bir fark olmadığını erkeklerin anlamalarını önle-mek için de, her zaman fahişelik mesleğini yerin di-bine batırarak erkekleri bugüne kadar uyutmayı be-cermişlerdir..

Sonuç olarak «Ödül Olarak Seks» ilkesi bu-tün kadınlar için aynıdır. Kadınlar cazip taraflarını daha göz alıcı bir hale getirerek önce erkeği tahrik ederler ve onun da, evcilleştirme işlemi sırasında ken-dine öğretilen şartlandırılmanın kurallarına uyması

halinde, teslim olurlar. Bu tahrik sürekli olduğundan, erkeğin her zaman bu «ödül»e ihtiyacı vardır. Yalnızca seks gücü az olan erkekler, bu sömürüden azda olsa kurtulabilirler. Dolayısıyla cinsel isteği fazla olan erkeğin, seks sebebiyle kadınlara daha fazla boyun eğmesi gerekmektedir. Sonuç olarak ekonomik alanda başarılı olan «dinamik, atılgan, azimli ve enerjik genç bir yönetici» gerçekte lüks kadınları elde etmek istediğinden, dalgaya düşmüş seks müptelası bir psikopattan başka birşey değildir. Eğer sonuçta güzel bir kadını elde etmek gibi bir motivasyonu olmasa, bu genç yöneticinin kendi rahat hayatını yaşamak yerine, gece gündüz didinerek belirli bir malı satmaya çalışması için hiçbir geçerli gerekçe yoktur. Ancak aşırı libidosu nedeniyle bütün bunlardan vazgeçip, kanter içinde kazandığı parayla, gidip bir kadın satınalmaktadır. Her şeye karşın bu iş ona göre yalnızca bir macera'dan başka birşey değildir. Aslında burada da, ekonomideki «arz ve talep» kuralları geçerli olup, hoş sürprizler yok denecek kadar azdır.

«Kadının kaderi anatomisine bağlıdır» sözü gerçekten doğrudur. Ama burada «kader» kelimesini olumlu anlamda anlamamız gerekir. «Kader» olumsuz anlamda ancak günümüzün erkekleri için geçerli olabilir. Çünkü kadın kendi anatomisi sayesinde her yerden kârlı çıkarken, erkek her zaman bedeninin esiri olmaktadır. Erkek cinsellik organının ereksiyonu kadın için o kadar garip ve tuhaf bir olaydır ki, ilk defa bu konuyu öğrendiğinde inanmak istemez. Hatta, (âdele gerilmesini andıran) bu işin gerçekleşmesinde erkeğin çıplak bir kadın bile görmesi gerekmediğini ve film veya fotoğrafın da aynı görevi gördüğünü öğrendiğinde, hayretten donakalır.

Bu dünyada Freud'un ortaya attığı «penis kıskançlığı» kavramından daha saçma bir iddiaya raslanmamıştır. Kadınlara göre, husyelerle birlikte erkek cinsellik organı, -düzgün ve biçimli erkek vücudu için-, yalnızca düzensizlik yaratan bir fazlalıktan ibarettir. (Bu nedenle her kadın, neden kullandıktan sonra, -tıpkı bir transistörlü rasyo anteninden olduğu gibi-, içeriye çekilmediğini kendi kendine sorup hayret eder.) Dolayısıyla, -bilinçaltının en derinliklerin de bile olsa-, hiçbir kız çocuğu bu nedenden bir erkek çocuğu kıskanma fikrini aklına getirmemiştir. Daha iyi davranış gördüğünden de hiçbir zaman hak-sızlığa uğradığı anlayışında değildir.

Burada Freud, önce annesi, daha sonra karısı (ve belki de kızı) tarafından kendilerini aşağılayarak ona yaptıkları şartlandırma işleminin kurbanı olmuş ve sebep ile sonucu birbirine karıştırmıştır. Kadın erkeğin kendinden daha değerli olduğuna inanmaz; ama öyle söyler. Aslında kadının bu güç ve kudreti, onun erkek tarafından kıskanılması için mantıksal bir gerekçedir. Ancak erkek asıl olarak bu acizliğinden büyük bir zevk almaktadır.

KADININ CİNSEL GÜCÜ

Kadının cinsel gücü erkeklerde huzursuzluk yaratmaktadır. Erkeğin aksine kadında, cinsel uyarılma ve orgazm olayı kolay kolay denetlenememektedir. Bu bakımdan erkekler yaptıkları cinsiyetle ilgili araştırmalarda, yalnızca kadınların verdikleri bilgilerle yetinmek zorundadırlar. Kadın da ,bu bilimsel araştırmalarla hiç mi hiç ilgilenmeyip, her zaman yalnız kendi menfaatini düşüneceğinden deney sırasında kendisi için uygun görünen yanıtı verecektir. Bu nedenle frijidite, cinsel birleşmeden haz alma derecesi veya erkeklerdekine benzer bir orgazm olup olmadığı konusunda, kadınlar üzerinde yapılan araştırmalarda, hep birbirinden çok farklı sonuçlara varılmıştır. Masters ve Johnson'un da, yaptıkları bilimsel çalışmalara katılacak hiçbir aile kadını bulamadıkları söylenmektedir. Sonuç olarak erkekler, yukarıda sözü edilen konularda «kadının hiçbir cinsel isteği olmadığı ve yalnızca rol yaptığı» fikri ile «cinsi isteğinin erkekten çok daha fazla olduğu, ama erkeğe acıdığından açıkça belirtmediği» iddiası arasında kararsızlık içinde bocalayıp durur. Tabii tam bir

sonuca varabilmek için de, daha kurnazca düşünül-
müş soruları içeren soru kağıtlarını kadınlardan, -sırf
bilime hizmet için- titiz ve doğru bir şekilde doldur-
masını isterler. Ancak burada da ellerine birşey geç-
miyecektir.

Kadının libidosu konusundaki gerçek, her halde
bu iki aşırı ucun ortasında bir yerde bulunmaktadır.
Kadınlar seks delisi olmamakla birlikte (aksi halde
fahişelik kadar gelişmiş bir jigololuk kurumunun bu-
lunması gerekirdi), birçoklarının ileri sürdüğü gibi,
seksten de nefret ettikleri doğru değildir.

Kadın, ancak hayvanların sürdürdükleri yaşam se-
viyesindeki bir hayatı severek yaşar. Yani yemeyi,
içmeyi, uyumayı ve de -daha değerli bir şeyden vaz-
geçmemek ve fazlaca zahmete katlanmamak şartıyla-
seksi sever. Erkeklerin aksine bir kadın, seks için
hiçbir zaman aşırı olarak zorluğa katlanmayı göze
almaz. Eğer televizyonda sevdiği bir program yoksa
ve de aynanın karşısına geçip saatlerce süslenmeyi
düşünmüyorsa -aktif rolü alması koşuluyla- yatağın-
da hazır bulunan erkekle sevişmeye hayır demez. Bu-
radaki «aktif» ve «pasif» deyimleri bile aslında ka-
dının yatakta da erkekten hizmet beklediği gerçeği-
ni örtememektedir. Asıl olarak erkeğe de haz verme-
sine karşın, sevişme bile eninde sonunda, erkeğin be-
cerisini sabırla kullanarak kadına zevk vermek için
sunduğu bir hizmetten başka birşey değildir.

Erkekler, yatakta bile istismar edilip kullanıl-
diklarını her zaman (farkına varmadan) düşündük-
lerinden, kadın libidosu karşısında daima bir çekin-
genlik duymuşlardır. Eski kültürlerin törelerinde,
Schopenhauer, Nietzsche'nin felsefe yapıtlarında; Ba-

udelaire, Balzac, Montherlant'ın romanlarında; Strindberg, Tennessee Williams, O'Neill'in dramlarında bu korkuya hep raslanmıştır. Ancak, doğum kontrol haplarının bulunmasından sonra bu korku akıl almaz boyutlara ulaşmıştır. Son yıllarda Batı'da, kadının cinsel alandaki üstünlüğü konusunu işleyen yüzlerce kitap yayınlamakta ve erkeğin yataktan başarılı olarak ayrılabilmesi için öğütlerde bulunmaktadır.

Doğum kontrol haplarının bulunmasıyla erkek (tabii bu hapların bile yine bir erkek icadı olduğunu gözönünde bulundurmak gerekir) seksüel alanda elinde bulunan son kozunu da kaybetmiştir. Çünkü daha önce kadın, doğum kontrolü sırasında, kısmen de olsa erkeğe bağımlıydı. Ama şimdi bu alanda da egemenlik kadına geçmiş durumdadır. Artık kadın istediği kadar ve kimden isterse (tabii mümkün olduğu kadar zengin birinden), çocuk sahibi olabilir, çocuk sahibi olmadan da kadınlığını çeşitli amaçlarla kullanabilir.

Ama erkeğin elinde böyle kozları yoktur. Bu hapların bulunmasından önce erkek hep, cinsel gücünün sınırsız olmasına karşın, kadının çekingenliği nedeniyle kanıtlayamadığı izlenimini bırakmaya çalışmıştır. Ancak bugün herşeyi itiraf ederek açık konuşmak zorunda kalmaktadır. Çünkü piyasada, erkeğin cinsel gücü hakkında yazılmış yığınla dergi ve kitap bulunmaktadır. Dolayısıyla kadın, erkeğin hangi yaşta cinsel gücünün ne durumda olduğunu, veya öğleden sonra mı, yoksa gece mi daha fazla arttığını, yahut da deniz havasının mı, yoksa dağ havasının mı daha iyi geldiğini artık bilmektedir. Bu konuda yapılan deneylere katılan erkekler de yalan söylemeyeceklerinden (bir zayıflık olarak görüldüğün-

den erkek tabii ki yalan söylemeyecektir), verilen istatistik sonuçlarına tam olarak güvenilebilir. Dolayısıyla kadın, elinde bulunan cetveller yardımıyla isterse, erkeğinin cinsel gücünü kesin olarak değerlendirebilir, veya daha önceki sevgililerinin bu konudaki başarılarıyla karşılaştırabilir. Ancak, erkeğin bütün endişe ve korkusuna karşın o, böyle bir karşılaştırma yaparak daha güçlü erkeği seçme yoluna gitmez. Hatta seks delisi olmadığından, -beğendiği erkeklerin diğer vasıflarının aynı olması durumunda-, daha güçsüzünü seçer ve ona gözdağı verip şantaj yaparak, istediği her iş için erkeğin koşuşturmasını sağlar. (*)

Zira erkek için, seks alanındaki başarı diğer bütün başarılardan daha önemlidir. Hatta bu alanda kendi kendine şöyle bir değerlendirme de yapar: Üç kere arka arkasına: Pekiyi, iki kere: İyi, bir kere: Orta. Tabii bu konudaki başarısızlık erkek için her alanda bir hiç oluş anlamına gelecektir (Hatta çok başarılı bir bilim adamı bile seks konusundaki başarısızlığı nedeniyle, kendini mutsuz hissedecektir.) Bu durumu bilen ve yararlanmak isteyen kadın için şu imkânlar vardır:

a) Kocasının iktidarsız olduğunu bilmiyormuş gibi davranır. (Her halde en yaygın olan yöntem de budur.)

b) Kocasına bunun büyük bir kusur olmadığı izlenimini vererek, onu ikna etmeye çalışır ve bunu kusur olarak görmeyip yanında kaldığından, kocasının mutlu olması gerektiğini söyler.

(*) (Erkeklerle birlikte olmayı tercih ederim. Erkek olduklarından değil, kadın olmadıklarından. -Kraliçe Christine-) -Ç.N.-

c) İstediklerini yapmaması halinde kocasının bu kusurunu herkese açıklayacağı tehdidinde bulunarak, onun her arzusuna «evet» demesini sağlamaya çalışır. Hırsızlık ve cinayet suçundan toplum tarafından ayıplanıp, hor görülmek bile erkeğe, bu zulümden daha kolay geleceğinden, o da ister istemez şantaj boyunu eğmek zorunda kalacaktır.

Diğer organların faaliyetlerinin aksine erkekte cinsel güç ve enerji, haleti ruhiyeye daha çok bağlıdır. Bu unsurun neden olduğu iktidarsızlık bir kez başlamaya görsün, arkası kolayca gelir. Çocukluğunda kadınla beraberliğin yalnızca cinsel yönden olduğu şeklinde şartlandırılmış olduğundan erkeğin, kadına ihtiyacı olmayacağı düşüncesiyle gelişen iktidarsızlık korkusu, her geçen gün biraz daha artar. Bütün bu olan biten işlerdeki saçmalığı, bir kere gözümüzün önüne getirmeye çalışalım. Bu durum karşısında bir erkek tamamen bağımsız olmak yerine, kadının kölesi olmaya devam edebilmek için, elinden gelen her çareye baş vurur. Mesela, eskiden attarlar tarafından yapıp, -ayıp olur düşüncesiyle-, gizli gizli satılan ve şimdilerde ilaç sanayinin en çok üretilen ilaçları arasına giren afrodizyak preparatlarından medet ummaya başlar. Ciddi birçok dergi, gittikçe artan bir oranda, bu konuyu işlemektedir. Çoğunlukla hiçbir espri unsuru ihtiva etmemesinin yanında, bir çeşit maskulin kastrasyon kompleksinden kaynaklanan erkek fıkraları da, gittikçe daha popüler olmaya başlamaktadır. Aslında bir sürü pornografik dergiyi erkekler boşuna almamaktadır. Gelgelelim, mesele eğlenmekse, bu olasıdır. Ancak burada asıl amaç, sürekli olarak tahrik olarak, eskiden kadınlara yutturmuş olduğu «sonsuz cinsel güç masalı»nın gereklerini yerine getirebilmektir.

Zavallı burada da, çocukluğundaki şartlandırılmanın kurbanı olduğundan, kendi değer ölçülerinin kadın için de geçerli olduğu görüşüne göre hareket eder. Dolayısıyla kadının, doğum kontrol haplarının getirdiği avantajlar sayesinde, bugüne kadar seks yönünden kaybettiği herşeyi telafi etmekten başka birşey düşünmediğini zanneder. Tabii yine büyük bir yanılgı içerisindedir. Seks kadın için de önemli olmakla, verdiği haz yönünden, muhakkak ki ilk sıraları işgal etmez. Bu anlamda, mesela bir kokteyl partie gitmek veya beğendiği bir rugan çizmeyi satın almak kadın açısından daha ön sıralarda gelir.

Ele geçen bu yeni özgürlük nedeniyle kadınların alabildiğine cinsel serbestliklerini yaşayacaklarını, veya kocalarının yatakta pestilini çıkaracaklarını düşünerek erkeklerin endişelenmesinden daha saçma birşey olamaz. Çünkü ertesi günü çalışarak ailesini geçindirmek zorunda olan erkeği, karısının yatakta canına okuması, tabii ki kendi lehine olmayacaktır. Ayrıca bu konuda her hangi bir riske girerek ileri gitmesi içinde hiçbir geçerli neden yoktur. Mesleksel çalışmasına ve kariyerine verebileceği zararları önlemek için, çok ateşli bir kadın bile, sabahlara kadar kocasını takatsız bir duruma düşürmemeye gayret eder. Bu bakımdan yalnızca filmlerde ve tiyatro eserlerinde erkek delisi kadınlara raslamak mümkündür. Gerçek hayatta bu kadar ender olmaları nedeniyle de, halkın merakını çekerler. Aynı derecede ender oluşları nedeniyle de, birçok filmde multimilyarderlerin hayatları konu edilmektedir.

Kadınlar için erkeğin cinsel gücü ilk planda doğacak çocuklar açısından bir önem gösterir. Daha sonra da göreceğimiz gibi kadının, kişisel planlarını

gerçekleştirebilmesi için, çocuklara ihtiyacı vardır. Birçok kadın her halde daha sonra ortaya her hangi bir sorun çıkmaması için, 2-4 çocuktan sonra kocalarının iktidarsız kalmalarını tercih edecektir.

Bazı kadınların, zengin -ama yaşlı olması halinde bile iktidarsız- bir erkekle evlenmesi bu tezimizi doğrulamaktadır. (Buna mukabil normal bir erkeğin, vaginası olmayan bir kadınla evlenebileceğini düşünmek bile olanaksızdır.)

BLÖF YAPARAK ERKEĞİ EVCİLLEŞTİRMEK

Erkeğin aşırı cinsel arzusu, gelişmiş zekası ve bu nedenle yaptıkları bütün işlerin sorumluluğunu üzerinden alacak bir sisteme olan ihtiyacı, kadına, bizzat kendi çocuklarının «evcilleştirilmesi» sırasında kilise, tarikat ve her türlü inanç sistemi gibi modası geçmiş kurumların üyelerini insafsızca istismar etme ve çocukları büyüdükten sonra da, bunları bir polis gibi, kendi çıkarlarını korumada kullanma olanağını verir. Burada kadının asıl olarak hiçbir şeye inanmaması ve hatta batıl itikatlarının dahi olmaması, meseleyi oldukça kolaylaştırır. Evcilleştirme işlemi oldukça başarıyla uygulanarak yetiştirilen papazları bir kenara bırakırsak, aslında erkeklerin çoğu da, daha sonra, kilisenin dogma ve öğretilerine inanmamaya başlar. Ama buna rağmen, «iyilik» ve «kötülük» konularındaki belirli değer ölçülerini, bu yoldan erkeğin bilinçaltına yerleştirmek mümkündür. Tabii sözü edilen ölçüler aslında kadının kendi normlarıdır.

Her inanç sistemi belirli bir şartlandırma işlemi-

ne dayanmaktadır. Çünkü hepsinde de, yapılması veya tatbik edilmemesi, günah veya sevapla sonuçlanan bir sürü kural ve yasa bulunmaktadır. Sistemlerin gerçek ve mantıksal bir zemini olmadığından, bu cezalar da tabii hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir. Zira hiç bir kimse, ne kimin hangi günahı işlediğini bilebilir, ne de cezalandırabilir. Bu nedenle, isteğiniz dışında zaten gerçekleşecek olan zelzele, bir yakının ölümü (hatta bilimin gelişmediği eski devirlerde salgın hastalıklar, kıtlık veya yıldırım düşmesi bile) hep, işlenen günahlara verilen ceza olarak görülmekte ve haramlardan kaçınarak tövbe etmekle önlenebileceği zannedilmektedir. Ancak insan, zeka ve bilgisini gerçekleştirmedikçe, bu palavraları yutmayıp, sonunda cezaların gerçekleşmemesinden de gerçeği anlayacaktır. Bütün bunlara karşın çocuklukta bilinçaltına yerleştirilmiş olan günah korkusu, yetişkin insanın da «kötü» hareketlerini önlemektedir. Yapsa bile sonunda en azından vicdan azabı çeker (*)

Her yerde raslanan bu tür günahlardan birisi de, çocuk yapmaya yönelik olmayan cinsel birleşmedir. Kadınlar tarafından sürekli olarak uyarılmaları nedeniyle erkekler, daima seksi düşünmekte ve de, -tabii çocuk yapmadan- onlarla ilişki kurmak istemektedirler. Asıl olarak ilişki sırasında da erkek hiçbir zaman yapacağı çocuğu düşünmediğinden, orgazm kadının erkeği en fazla aldatarak kafese koyduğu andır. Tabii çocuk yapmadan zevk aldığından erkek de, sürekli olarak günahkar olduğu hissiyle yaşayacaktır. Kadınlarsa cinsel isteklerini denetim altına aldık-

(*) (Yazar burada yalnızca Batı kültürüne mahsus bir fenomen üzerine görüşlerini açıklamaktadır. -Ç.N.-

larından, geçimlerini sağlamak, çocuk doğurmak veya erkeğin cinsel ihtiyaçlarını doyuma ulaştırmak gibi hayırseverlik motifiyle hareket ettiklerinden (yani bu işi zevk için yapmadıklarından), günaha girmeleri söz konusu değildir. Seksten hoşlandıkları zamanlarda bile, diğer unsurlar nedeniyle, vicdan azabı çekmemektedirler. Sürekli olarak tövbe sözü vermesine karşın sözünde duramayan erkeğin aksine, kadın için aslında kendi icat ettiği sistemde günahkâr olmak zaten olası değildir. Kendilerini aşağılama eğilimi, cinsel isteklerini baskı altına almaları ve başkalarını kendileri için çalıştırarak yaşamaları yüzünden kadınları, Hint'li lider Gandi'ye benzetebiliriz.

Aslında ne kadın ne de onun namına polislik yapan yukarıda sözünü ettiğimiz kimseler için, erkeğin cinsel içgüdüğü ilk planda önemli değildir. Ancak seks, erkeğin belki de gerçekten zevk aldığı tek şey olduğundan, denetim altına alınması önem kazanmaktadır. Yoksa erkek pırzola yemekten veya sigara içmekten aynı derecede veya daha fazla zevk almış olsaydı, kadın da onda pırzola veya sigara ile ilgili günah duygusunu çocukluktan başlayarak yerleştirmeye başlayacaktı. Asıl önemli olan, erkeği günah duygusu ve korku içinde yaşatarak, etki altına alabilmektir. Çocuklar için yalan söylemek, başkasının malına göz dikmek veya anaya babaya saygısızlığın günah olmasına karşılık, yetişkin erkekler için seks ve «başkasının karısına sulanmak» günah kabul edilmiştir.

Erkeklerden daha, ne kadınların ortaya koyduğu ahlak sistemini ne de bu sistemin normlarını bilemeyecekleri kadar küçük yaşlardayken günahın ne olduğunu bilmelerini, tabii ki bekleyemeyiz. İnsan nasıl olurda, mevcut olmayan bir şeye inanabilir veya

kimseye zarar vermeyen bir zevkten utanabilir, diye bir soru akla gelebilir. Dinsel inançla ilgili her şeyin son derece mantıksız olması nedeniyle, bu konudaki şartlandırma, ancak insanın mantıksal düşünemediği çocukluk yaşlarında olasıdır. Tabii bu şartlandırma işleminin, en az anlatılanlar kadar saçma ve abes bir mimariye sahip olan kiliselerde gerçekleştirilmesi, asıl öğretilen şeylerin daha az abesmiş gibi görünmesine yardımcı olmaktadır. Ayrıca bu mantıksız eğitimi yapan kimselerin kıyafetlerinin de normal insanlarınkinden farklı olması işin başarısında yarar sağlamaktadır. Mesela kadınlar gibi giyinmiş olan papazlar bu halleriyle çocukları şaşırtmakta ve bir tür hürmet duygusu uyandırmaktadır. İnsan büyüdüğünde de bu hissi tamamiyle üzerinden atamamaktadır.

Daha işin başından beri kadınlar, kendilerine bu anlamda yardımcı olan din görevlilerinin erkekler arasından seçilmesine, ayrı bir özen göstermişlerdir. Çünkü rahibeler arasından seçilmesi kadınların bu işte bir çıkarları olduğu (!) izlenimini uyandırabilir. Ayrıca rahibelerin kadın olmaları nedeniyle bir bakıma «aklı kısa» kabul edilmeleri yüzünden, papazların duygulara seslenen konuşmaları daha yararlı olmaktadır. Çocukluğundan beri hürmet hissi duyduğu bir papazı dinlerken de, tabii ki daha kolay inancak ve öğütlerine uyacaktır. Papazların erkeklere, karılarını sevmeseler de boşamamalarını ve sırf karılarının istemiş olduğu, çocuklara da bakmalarını tavsiye etmeleri, bu erkeklere düşmanlıklarından olmayıp kilisenin mali yönden doğrudan kadınlara bağımlı oluşunun bir sonucudur.

Daha önce de söylediğimiz gibi kadınların ne dine, ne de kiliseye ihtiyacı yoktur. Ancak çocukların

ve erkeklerin evcilleştirilmesi sırasında yapılacak şartlandırma işlemi için kilisenin desteği kadınlara çok yardımcı olur. Bir de özel dinsel toplantılarıyla, kadınların birbirleriyle kıyafet konusunda yarış etmelerini sağlar. Buna karşılık kilise teşkilatının, kadınların yardımı olmaksızın ayakta kalması olanaksızdır. Eğer kadınlar, —zaman zaman görüldüğü gibi— çocuklarının evcilleştirilmesini kilisenin yardımına ihtiyaç duymadan gerçekleştirse ve de evlenmede nikah memuruna «evet» demekle yetinerek, aslında yalnızca damadın gözünü boyayıp hizaya gelmesine yardımcı olan kilisedeki dinî nikahı, sanki gelinliklerinin bir parçasıymış gibi görmese, bütün kiliseler bomboş kalıp iflas ederdi. Nitekim Sovyetler Birliği'nde kiliselerin yerini «Evlendirme Sarayları» almıştır. Bu durumda kilisenin gerçek yüzünün (yani geçmişe ait modası geçmiş kurumlar olduğunun) kolayca ortaya çıkması işten bile değildir. Sonuç olarak da kiliseye, devlet, özel kuruluş ve şahısların yaptıkları yardımların durması yüzünden, bizzat kendilerini üç kağıda bağlayan papazlara, erkeklerin maddi destek sağlamaları sona erecektir. Bu nedenle bazılarının öne sürdüğü «binlerce seneden beri kilisenin ayakta kalabilmesi bu sihirli havası yüzündendir» iddiası aslında sadece bir yanlış yorumdan ibarettir. Çünkü burada sihirli olan kilise olmayıp, kadınların çevirdikleri dolaplardır. Aslında uzun zamandan beri bu dinî müesseseler, reel olarak sadece kadınların isteklerini gerçekleştiren kuruluşlar haline gelmiştir.

Bu arada sözü edilen dinî kuruluş temsilcileri de, bu işten zararlı çıkmaktadırlar. Çünkü onlar da, aslında, (tıpkı kadınlar gibi erkeklerin sırtından geçinerek), zararsız ziyansız, kendi hallerinde ve hayat

mücadelesinin bizzat içine girmeden yaşamlarını sürdürmekten başka birşey istememektedirler. Bu anlamda yetişen çocukların gözlerini korkutma, erkekler tutsaklığının sürüp gitmesi ve bilimsel ilerlemenin engellenmesi konusunda kadınlara bir tür «Mafia» gibi hizmet etmektedirler. Kadınların boykot etme tehdidinden korkan kilise mensupları, onların işine gelecek şekilde ayinlere acayip kıyafetlerle çıkarak gülünç ilahiler söylemekte ve hatta —bazan oldukça kültürlü bir dinleyici kitlesi önünde bile— aslen kendi ilahiyat fakültlerinde yaptıkları araştırmalara ters düşünen gerçek dışı dinî menkıbeler anlatarak gülünç duruma düşmektedirler.

Çünkü şeker ve kamçı yönteminden çoktan vazgeçen çağdaş Hristiyan teolojisiyle, kimseyi korkutmak ve çalışmaya zorlamak günümüzde artık olası değildir. Ama kadınların eski Hristiyan ilahiyatındaki, cennet, cehennem, melek, şeytan ve kıyamet günüyle ilgili menkıbelere yine de ihtiyaçları vardır. Zira ancak, onların işine gelecek şekilde dünyevi hayatı yorumlayarak, insanı ahirette cennete veya cehenneme gönderen bir din, kadınlar için uygun bir baskı ve şantaj aracı olabilir. Ve sonsuz bir yaşam için kadınların sözünden çıkmamayı ve onların boyunduruğu altında yaşamayı emreden bu sistem, onlar için, erkeklerin —belki de birkaç nesil araştırma yaparak— bu dünyada ölümsüz bir hayatı sağlama-larından tabii daha yararlıdır.

Her hangi bir şeye inanmadıklarından kadınlar, hiçbir duygusal etki altında kalmadan, işlerine geldiği zaman kiliseye gitmekte, istedikleri zaman da vazgeçip evde oturmaktadırlar. Perde arkasından kadınlar tarafından yönetilmesine karşın, şekil olarak pa-

pazlar tarafından organize edilen kilise törenleri için de kadınlar, bir sürü gelinlik, vaftiz elbisesi, matem ve konfirmasyon ve kıyafetleri satın almakla kalmayıp, kendilerine eşlik eden erkeklerin de pahalı koyu renkli elbiseler giyerek kiliseye gelmelerini istemektedirler. Bütün bu işler sırasında göstermelik olarak inanmış veya batıl inançlara sahip insan rolünü oynamalarına karşın, asıl olarak inanç konusunda en ufak bir kafa yorduklarını görmüyoruz. Kilisede anlatılan deniz üzerinde yürüme, suyun şaraba dönüşmesi veya bir bakirenin çocuk doğurması gibi olayların fiziksel yönden nasıl gerçekleşebileceği konusunda erkekler kafa yorarlarken, vaazlarda anlatılan şeylerin asıl içeriği kadınları hiç ilgilendirmemektedir. Her zaman olduğu gibi burada da onların, işin kendilerine sağlayacağı, pratik yararlarla ilgilendiklerini başka din mensubu erkeklerin, din değiştirmek şartıyla, yapacağı evlenme teklifini hiç ikirciklenmeden kabul edebilmektedir. Çünkü işin ucunda, evlenerek bir ömür boyu dertsiz bir şekilde yaşamak vardır.

TİCARİLEŞTİRİLMİŞ DUALAR

Erkeklerin çoğu yetişkin yaşlara geldiklerinde, çocukken neye inanıp, neye inanmadıklarını çoktan unutmuşlardır. Ancak bu arada Gerçeğe Tutkunluk, Çalışma Aşkı ve Esir Olma Sevgisi gibi idealler ve duygular kendilerine daha o yaşlarda aşılarmış olur.

İşî adalet duygusu ve dürüstlük açısından ele alacak olursak, aslında bütün insanlara yalan söyleme hakkını tanımamız gerekir. Çünkü yalan sayesinde insan, zaman zaman toplumun denetiminden kurtularak, yaşam savaşında başarılı olma şansını artırır. Ama herkesin yalan söylemesi halinde amaca ulaşamayacağından, bazı kimselerin yalan söylememesi gerekir. Diğer bir deyişle, bir insanı yalan söyleyerek aldatabilmek için onun dürüst olması ve herkesi de kendisi gibi zannetmesi gereklidir. Bu açıdan bakıldığında «yalan», lüks bir «tüketim maddesi» olup arasına incelenmekle birlikte yalancıların işine yaraması nedeniyle toplum hayatında yerinin korunması şarttır. Bu nedenden kadınlar, erkek çocuklarına sürekli olarak doğruluk ve dürüstlük telkininde bulunurlar. Çünkü ancak bu şartlar altında kendileri,

«yalan dediğimiz lüks tüketim maddesini» rahatça kullanma şansına sahiptirler.

Bütün önemli işlerin zaten erkekler tarafından yapıldığı modern toplumların ayakta kalabilmesinin ilk şartlarından birisi de, erkeklerin dürüst olmasıdır. Gerçekten de, yalana dayanarak çalışan bir toplum düzeni kurmak olanaksızdır. Zira gelişmiş sanayi ülkelerinde işbölümü ve birlikte çalışma söz konusu olduğundan, sistemin işleyebilmesi, ancak bir üyenin diğerine vereceği bilginin doğru olmasıyla olasıdır. Sırf o anda belirli yararlar sağlayacağı düşüncesiyle erkekler, mesela trenlerin kalkış saatleri, gemilerin yük alabilme kapasiteleri, uçakların benzin depolarında ne kadar benzin olduğu konusunda, meslektaşlarına yanlış bilgi vermiş olsalar, kısa bir süre içersinde bütün ekonomik sistem altüst olur ve toplum hayatı tam bir karmaşaya dönüşürdü.

Buna karşılık kadın, her istediği zaman yalan söyleyebilmektedir. Çünkü, genellikle çalışmadığından, söylediği yalan da sonuçta, yalnızca bir kişiye (yani kocasına) zarar verir. Yalanı yakalanınca da kadın, «yalan» veya «hile» yerine basit bir «kadınca kurnazlıktan» söz eder. İhanet gibi kocasının affetmeyeceği türden «fiziksel bir yalan» söz konusu olmadığı sürece de, toplum bu işi doğal karşılar. Kendini aşağılama yoluyla kadının erkeği daha çocukluğunda şartlandırmış olması nedeniyle erkek de, aslında zayıf ve bağımlı kabul ettiği kadının böyle hilelere başvurarak, kendisi gibi cinsel duygularının esiri olan güçlü bir devi (ve korkunç hayvanı) hiza-ya getirmesini normal görür. Aynı sebepten, bu konuda elde edilen başarıların, kadın sohbetlerinde sık sık konuşulup tartışılmasına ve kendi dergilerinde

yayınlanmasına şaşmamak gerekir. Kadınlar kızlarına bu bilgileri aktarırken, onlar da daha sonra kendi kızlarına aynı konuda geniş bilgi verirler ve bütün bunları, gayrimeşru bir iş yaptıkları duygusuna kapılmadan yaparlar. Kadınla kızı önce evin reisini, sonra da damadı birlikte çeşitli şekillerde sömürdüklerinden, rahat yaşamaları bu erkeklerin ne derecede itaatli ve iyi şartlandırılmış olduğuna bağlıdır.

Tabii hiç bir kadın, yetişkin bir erkeğe yalan söylememesi gerektiğini açıktan açığa dile getirmez. Ancak erkeklerin yalan söyledikten sonra içten içe huzursuzluk duymalarını sağlar. Bu, iş te ya hayali cezaların verildiği inanç sistemleriyle dolaylı yoldan, ya da doğrudan çocuk terbiye edilirken gerçekleştirilir. Bir kadın oğluna «yalan söylemek kötü bir şeydir. Annelere yalan söylenmez» diye telkinde bulunduktan sonra, çocuk her yalanda kendini huzursuz hissetmeye başlayacaktır. Küçük yaşlarda zaten her şeye inanıldığından, ayrıca bir açıklamaya da gerek duyulmaz. Ancak çocuk da annesinin kendine yalan söylemeyeceğini ümit etmesine rağmen, kadın bu kurala hiçbir zaman uymaz.

«Sadakatsizlik çok adi bir şeydir. Bu bakımdan bana hiç yalan söyleme, olmaz mı?» sözlerinin ifade ettiği sihirli formülle kadın, daha sonraları da, kocasını ikna etmeye ve hizaya getirmeye çalışır. Hatta bazı aşırı «müsamahâkâr» kadınlar daha da ileri giderek «beni aldatmana razıyım. Ama sakın terketme» gibi sözlerle aynı hedefe varma konusunda değişik bir yöntem kullanırlar. Tabii «müsamahâkâr» kadının kocası da bu emre uyarak (çünkü bu bir tür emirdir) arasına kaçamak yapar. Lakin, zavallı, bu sözün aslında, «sen şahsen benim umurumda bile de-

ğilsin, ama hayatta ayakta kalabilmem için senin gibi bir enayiye ihtiyacım var», anlamına geldiğini anlayamadığından kuzu kuzu yerinde oturur.

Genellikle erkek, çok sevdiği karısına ihanet ettiği zaman yalan söylemek zorunda kalır. Böyle bir durumda da karısının kendisini aynı şekilde cezalandırmasından korkarak, gerçeği söylemez ve de büyük bir huzursuzluk içinde yaşamını sürdürür. Ama, örneğin bir araba kazası yapsa veya iş konusunda dürüst davranmаса yahut da birgün işine gitmeyecek olsa, her şeyi göze alarak çekinmeden karısına söyler.

Kadınlar ise aynı olaylar karşısında 180 derece farklı davranırlar. Böyle bir durumda kadın kocasına, yalnızca başka bir erkeğin kendisiyle ilgilendiğini ve kendisinin de onu beğendiğini söyler. Bunun dışında hiçbir şey anlatmaz. Zira piyasanın kızıştırılarak kâr'a dönüştürülmesi söz konusudur. Kocasının, başka erkeklerin de kendisine bakmaya hazır olduklarını anlaması gerekmektedir. Tabii kıskanan koca da sonuç olarak, daha büyük özverilerle karısını elinde tutmaya çalışacaktır.

Kitabımızın daha önceki bölümlerinde, erkeğin bağımlı yaşamaktan mutlu olduğunu söylemiştik. Erkeklerde erişkin yaşlarda bu görüş bir tür din şekline bürünerek, kendine has dualarıyla ortaya çıkar. Çocukluktaki tanrı inancının yerini yetişkin erkekte, bir çeşit tanrıça olan «kadın» alır. (Gerçekten de erkeğin bütün mutluluğu kadına bağlıdır.) Küçükken dini eğitimle öğretilen tanrıya teslimiyet, yalvarıp yakarma, tanrıdan merhamet ve rahmet dileme veya tanrıyı idealize etme, daha sonra öz olarak aynı kalmakla birlikte yalnızca şekil değiştirerek tanrıça için

yapılır. Hafif Batı Müziği şarkılarında rastlanan «You're driving me crazy», «Ne istiyorsan emret...», «Fly me to moon...», «Ellerimi avuçlarına al...» tabirleri bu görüşü tam olarak yansıtmaktadırlar. Hatta bazı modern pop müziği parçalarında «Bütün dünyamı sen yarattın», gibi sözlerde dinsel ifadelerle dolaylı yoldan kadın anlatılmaktadır.

Dualarla ve bestelenmiş dua olarak kabul edebileceğimiz ilahilerle, her şeye kadir bir yaratandan bir takım isteklerde bulunulduğundan, yaşam korkusu da bir dereceye kadar yenilmiş olur. Artık olayların tapılanın denetiminde olduğunu düşünen insan, kısmen rahatlamaş olarak hareket edebilecektir. Sonuçta, yaşlanma nedeniyle yaşam korkusu zamanla gittikçe artacağından erkek de —hiç değilse kısa bir süre bu dertten kurtulabilmek için— özel tanrıçasının kollarına sığınır. Eskiden şair ruhlu gençler, bizzat kendilerine dua gibi huzur veren aşk şiirleri yazarlardı. Günümüzde bu yolla kadına tapınmanın modası geçmiştir. Erkeklerin duyguları çeşitli şekilde dile getirilerek tecimsel kazanç sağlanan bir sürü hafif batı müziği parçası piyasayı doldurmaktadır. Bu anlamda Beatles'ların okudukları parçalar, en zor seven kimseleri bile tatmin edecek niteliktedir.

Ancak erkekler için de bestelenmiş aşk şarkıları vardır. Tabii şarkı bir erkek tarafından bestelenmiş olup, bir kadın şarkıcı tarafından da sunulur. Ama kadın da okurken, erkeğin yerine bizzat aşkı göklere çıkarır. Erkek de aşka inandığından, sonuçta yine kadın kârlı çıkar. Zamanla kadınların bizzat kendilerini övdükleri şarkılar da yazılmaya başlamıştır. O zamandan beri bu tür parçalarda kadınlar, kendi kutsallıklarını, bir dakikalarının diğerine uyma-

yışlarını, merhametsizliklerini veya kaç erkeği mutlu ettiklerini yahut kaçının hayatını mahvettiklerini göklere çıkararak dile getirmektedirler.

Baştan aşağı aşk için ayarlanmışım.
Çünkü benim dünyam bu,
Başkası değil.
Ne yapayım, tabiatım böyle,
Tıpkı pervanelerin ateşe koşuşmaları gibi,
Erkekler de bana koşuyor.
Tabii bu arada yanarlarsa,
Kabahat benim değil.

Marlene Dietrich «Mavi Melek» filminde bu şarkıyı söylemiştir. Bizzat kadınlar kendilerini böyle göklere çıkarırlarsa, erkeklerin kadınlara ilahmış gibi tapınmalarına hiç şaşmamak gerek. Ancak gerçek hayatta, kadınlar erkekleri bu filmdekinden çok daha ustaca sömürmektedirler. Her şeyden önce, erkeklerin hayatlarını hemen mahvetmek işlerine gelmez. Çünkü kimse altın yumurtlayan tavuktan bir ömür boyu yararlanmak varken, tutup da onu eti için kesmez. Bu nedenle erkekler hep o filmdeki lise hocasına acıyarak alay etmişlerdir. İşin tuhafı kendilerinin durumu da aynıdır. Günümüzde de Nancy Sinatra,

These boots are made for walking
and that's what they're going to do
—one of these days these boots
will walk on over you.

şarkısıyla aynı duyguları dile getirmektedir. Böyle bir pop müizęi çarpası, hem erkeklerin merhametsiz bir tanrıçaya karşı özlemlerini, hem de kadınların esrarengiz bir güce sahip olma arzularını tatmin etmektedir.

KENDİ KENDİNİ EVCİLLEŞTİRME

Bütün hayvan terbiyecilerinin özlemini çektikleri ideal yöntem bizzat hayvanların kendi kendilerini terbiye ederek evcilleştirmeleridir. Ama şimdiye kadar böyle bir şey ne yazık ki, gerçekleşmemiştir. Erkekler söz konusu olduğunda, tabii ki iş bütünüyle değişmektedir. Kendisini evcilleştiren kadından daha zeki olduğundan erkek, belirli bir yaştan sonra asıl olarak kendini bu yolla kadının istediği şekilde hizaya getirir, ancak bu işleri yaparken de, sürekli olarak kendisi için ön görülen hedeften başka, verilecek ödül ve cezaları da göz önüne alması gerekir.

Yukarıda, kendi kendini evcilleştirme olayının değişik bir şeklini, pop müzik parçalarında kadının idealize edilmesi yoluyla gerçekleştirdiğini görmüştük. Sözü edilen evcilleştirme işlemi konusunda reklam sanayi de, büyük olanaklar sağlamaktadır. Reklamalarda, erkek kadını alabildiğine idealize eder. Bunu, kendisine mazohistçe zevkler sağlayacağı için yapmayıp, ekonomik mücadelede ayakta kalabilmek düşüncesiyle gerçekleştirir. Çünkü, yalnızca kendini süre-

li olarak sömüren kadının, sunduğu ürünü satın alabilmek için yeterli zamanı ve parası vardır. Zengin girişimci, karısının lüks ihtiyaçlarını sağlayabilmesi için, diğer hali vakti yerinde olan kesime mensup kadınların kendi ürününü satın almaya teşvik etmesi gerekmektedir. Ancak bu yolla da, gittikçe daha büyük bir çıkmaza götüren fasit bir dairenin içinde kendini bulur. Sonunda, zamana ve şartlara ayak uyduramadığından, nefes nefese kalıp bir köşeye yığılır. Tabii piyasadaki yeri de, aynı akibete uğrayacak başka bir uyanık (!) tarafından doldurulur. Yani bu oyunun dışına çıkmak olası değildir.

Nitekim piyasa araştırmaları yapan enstitüler, daha fazla mal satabilmek için, kadınların bilinç altında gizli kalmış arzuları belirlemeye çalışmakta (tüketim ile ilgili bütün istedikleri doyurulmuş olduğundan) ve tüketim maddeleri üreten firmalara satmaktadırlar. Onlar da piyasadaki bu açığı son süratle kapamaya çalışmaktadırlar. Ancak zaman zaman bu yolun tersi bir yönleme de başvurulduğunu görüyoruz. Üreticiler arasına, iyi bir reklam kampanyasından sonra, kadınların satın alacaklarını umdukları bir malı piyasaya sürmektedirler. Daha sonra da tabii bir reklam ajansı, malın sürümünü arttırmakla vazifelendirilmektedir. Ama bu konuda hemen başarı elde etmek de şart değildir. Nitekim hiç bir Avrupa ülkesinde, Amerika'da olduğu kadar, prefabrik ev satılamamıştır. Ancak, kadınlarda yeni tüketim arzularını geliştirmenin, bu derece de masraflı ve zahmetli reklam kampanyasından sonra da istenilen noktaya varamaması, üreticileri hayal kırıklığına uğratmaktadır. Zira erkek milleti bilinci altında o derecede kadınların sömürüldüğüne inanmıştır ki, ortada görülen yüzlerce aksi delile rağmen, asıl

kendilerinin dalgaya düştüklerini anlayamazlar. Hatta reklam yoluyla zavallı (!) kadınların saflık ve iyiliklerinin (aslında budalalıklarının demek gerekir) sırf satışları artırmak amacıyla kötüye kullanıldığını bile ileri sürmeye başlarlar. Ah erkekler, bilinç altında gizli kalmış arzuları ortaya çıkarılarak doyuma ulaştırılıp şımartılan kadınların mı, yoksa bütün bunlar için didinip duran kendilerinin mi, aslında sömürüldüğünü bir anlayabilseler! Piyasa romanlarında da sık sık görüldüğü gibi erkekler, aslında her devirde kadınların en gizli arzularını «gözlemlerinden okuyarak» doyuma ulaştırmaya çalışmışlardır. Ama günümüzün teknolojisi sayesinde artık, hem kadınların en gizli arzuları ortaya çıkarılmış, hem de yeni buluşlar yardımıyla hepsi tatmin edilmiştir.

Ancak bütün bu çalışıp didinme sonucunda, erkeklerin zekalarının daha artmasına karşılık, kadınların da yan gelip yatmaları nedeniyle sürekli olarak aptallaştıkları ve bu yüzden de birbirleriyle diyalog kurabilmelerinin gittikçe olanaksızlaştığı konusu da herkesin gözünden kaçmaktadır. Zekanın ancak çalışma yoluyla geliştiği ile ilgili biyoloji kanunu, eskiden beri bilinmektedir. Ancak zekasını çalıştırmayarak rahat ve konforlu bir ortam içerisinde uyusuk bir yaşam süren kadın, zamanla beyninin çalışabilen bölgelerini de yavaş yavaş dumura uğratar. Sonuç olarak erkek, kadını rahat yaşatabilmek için sürekli olarak para kazanıp, yeni başarılar ve buluşlar peşinde koşarken, gittikçe daha fazla lüks içinde yaşayan kadının zekası da yavaş yavaş körleşmeye başlar. Sonuçta da şimdiye kadar «Doğum yapabilen satılık bir insan» anlamına gelen «Kadın» kelimesi de, gittikçe daha fazla bir oranda «Doğum yapabilen sa-

tılık ve geri zekâlı bir insan» anlamına gelmeye başlamaktadır.

Marks, toplumsal şartların insanın düşüncesini etkilediğini söylemiştir. Buna örnek olarak doğum kontrol haplarının ahlak anlayışını veya atom silahlarındaki dengenin de barış konusundaki teorileri değiştirmesini verebiliriz. Aynı şekilde, son 20 yılda yaşam şartları değişen Batılı kadının zeka durumu ise gittikçe kötüleşerek tehlikeli bir evreye girmiş bulunmaktadır. Tam bir bunamaya doğru götüren bu gelişmenin asıl tehlikeli olan tarafı, kimsenin bu konuyla ilgilenmemesidir. Çünkü günümüzde «kadın imgesi», asıl kadınları bir tarafa iterek piyasa şartlarını ön plana alan, reklamcılar (yani erkekler) tarafından geliştirilmektedir. Tabii bu iddianın aksini savunan herkes de sonunda, dev şirketlerin başlarındaki yöneticilerin bütün şimşeklerini üzerine çekecektir. Reklamlardaki kadınlar ise her zaman zarif, esprili, zeki, yaratıcı, hayalgücü geniş, cana yakın, pratik ve her zaman yeteneklidir. Televizyon reklamlarında sık sık, örneğin tanrıça güzelliğinde bir artistin yüzünde en tatlı tebessümüyle çocuklarına en yeni meşrubatlardan ikram ettiğini veya kocasına elini yıkaması için en gelişmiş deterjanla temizlenmiş bir havluyu sunduğunu ve onların da mutluluktan uçtuklarını görmek olasıdır. Erkeklerin kendi ürettikleri tüketim mallarını satabilmeleri için yarattıkları bu imge Batı ülkelerinde sürekli olarak televizyonda halka verilmektedir. Erkeklerin bu nedenle, kadınların gerçek hayatta aptal, düşüncesiz ve duygusuz yaratıklar olduklarını anlamamalarına şaşmamak gerek. Kadınlar zaten aptal olduklarından kendilerinin gerçekte böyle olduklarını göremezler.

Erkeklerin ise, bu düzenin işleyebilmesi için, gerçeklerin farkına varamaması gerekmektedir.

Bu düzende, kadın alıcı, erkek ise üretim yaparak piyasaya malını sunan satıcı durumundadır. Bir mal da satılırken alıcıya «Bu mal iyidir. O bakımdan malımı alırsan iyi olur!» diyerek reklamı yapılmayacağı ortadadır. Reklamalarda müşteriye hep, daha iyi şeylere layık olduğu ve dolayısıyla şu veya bu malı almasının kendi lehine olacağı, çeşitli yollardan verilir. Sonuçta, erkek kadını, müşteri olarak da, ayrıca övmek zorunda kalmaktadır. Burada da maalesef, kadın tarafından evcilleştirilirken uygulanan numaralardan birinin, yeniden kurbanı olur. Ancak şimdi, başka bir erkeğin oyununa gelir. Bu fasit dairede, kadın erkeği çalışmaya, o da karısını, kazandığı parayı sarfetmeye teşvik etmektedir. Mesela bir satıcı komşusunun karısına bir taban halısı satarsa, garanti komşusu da, onun karısına ısıtılabilen bir kuvvet satacaktır. Zira taban halısının parasını bir yerden çıkarması gereklidir.

Bütün bu işlerde erkek, aslında kendi yaptığı kapa-pana sıkışıp kalmıştır. Evin dışındaki ekonomi dünyasında para kazanma mücadelesinde hergün biraz daha da ahmaklaşan kadın, evini bir sürü gereksiz ıvır zıvır eşya ile doldurarak, kocasının rakiplerinin aslında aptalca sürdürdükleri yaşamlarını dolaylı yoldan finanse etmektedir. Aslında sade bir yaşamdan ve işe yarar eşyalardan hoşlanan erkek de sonunda, gittikçe daha fazla dalgaya düşerek, anlamsız süslerle süslenerek bir sürü saçma eşya ile döşenmiş bir evde yaşamak zorunda kalır. Artık oturma odasını bir sürü porselenden yapılmış kedi, köpek... v.s. şeklindeki figürler, Amerikan bar tabure-

leri, camlı masa, şamdan, ipekli yastıklar süslemekte, yatak odasının duvarları görülen lüzum üzerine çiçekli duvar kağıtları kaplanmakta, dolaplarda 12 çeşit içki bardağı takımı servis için hazır bulunmaktadır. Banyoda ise her taraf, en son modaya göre makyajını yapan karısının bir sürü krem, ruj, far ve benzeri makyaj malzemesiyle dolu olduğundan, zavallı erkek elektrikli traş makinesini koyacak ufacak bir yer bile bulamamaktadır.

İşin garip tarafı, bugün artık erkeklerin de bizzat kendileri için satın aldığı (ve dolaylı yoldan yine kadına yarayan) bir sürü lüks eşyanın piyasada bulunmasıdır. Evin fiilen kadına ait olduğu düşünülecek olursa, erkeğin evde kullandığı lüks sayılabilecek bir kaç eşya da evin genel görünümünü düzelttiğinden, sonuç olarak yine kadına yaramaktadır. Günümüzün erkeği bu bakımdan, evi ile bürosu arasından ömür tüketen yersiz yurtsuz bir zavallıdan başka birşey değildir. Kocalarını zaman zaman hediye alarak memnun etmeye çalışırlar. Bu konuda kravat, gömlek, sigaralık, sigara tablası, para cüzdanı... v.s. söylenebilir. Ancak işin sorunlu yönü, erkeğin fazla bir şeye ihtiyacı olmayışıdır. Erkek elbiseleri normlaştırılmış olduğundan ucuzdur. Çalışması nedeniyle istediği gibi yiyip içemez. Başka bir eşyayı da kullanmaya vakti yoktur. Sanayiinin, erkekleri parfüm, kolonya, saç spreyi, rengarenk elbiseler satın almaya teşvik için verdiği reklam paraları hemen hemen bütünüyle boşa gitmiştir. Yalnızca, kadınların arzu ettiği kadar para kazanamayan bazı delikanlılar, zengin olduklarından zaten kadınlar tarafından beğenilen bir kısım varlıklı erkekler, kadınların eğlence ihtiyacını gideren birtakım sanatkarlar ve cinsî sapıklar, bu tip zıpırca modayı takip edebilmek-

tedirler. Anneler günü dolayısıyla her sene piyasanın oldukça canlanmasına karşılık babalar günü, reklamcılarının bütün gayretlerine rağmen bir türlü tutunamamıştır. Aslında büyük bir şekilde kutlanması beklenne babalar gününde erkeklerin çoğu, yalnızca bir lokale giderek birkaç bardak birayla vakit öldürmektedirler.

Yemek, içmek ve sigara kullanmanın dışında bir de seksüel ihtiyaçların doyurulmasında, erkeğin tek başına bir «tüketimde» bulunması söz konusudur. Dolayısıyla birçok sanayii kolunun, erkeğin bu «tüketim» ihtiyacını —istismar yoluyla— doyuma ulaştırmaya yönelmesine şaşmamak gerekir. Ama bu konudaki en yeni endüstriyel ürünlere karşın, erkeğin ancak bir kadında (fiyatını şu veya bu şekilde ödeyerek) huzur bulabilmesi doğaldır.

Sözü edilen sanayi kuruluşları da yine erkekler tarafından işletildiğinden kendi hem cinslerini tahrik yoluyla bu iş adamları piyasada ayakta kalabilmektedirler. «Seks» sanayindeki reklamlarda erkeklerle Pavlov'un köpekleri gibi davranılarak cinsel dürtüleri alabildiğine kendi hemcinsleri tarafından sömürülmektedir. Zil sesinin Pavlov'un köpeklerinde mide ifrazının artırması gibi, bir resimdeki dekolte kıyafetli bir kadının yarı çıplak göğüsleri, plağını dinlediğimiz bir kadın sanatkarın duygusal bir şekilde inlemesi veya seks konusundaki bir kitaptaki bazı kelime ve cümleler de erkeğin ereksiyonu için yeterlidir.

Bu nedenle konuyla ilgili birçok ürün seri halinde üretilerek erkeklere, normalin üzerinde bir fiyatla satılmaktadır. «Seks» sanayinde erkeklerin yanın-

da çeşitli yollardan kadınlara da yardımcı olunmaktadır. Çünkü cinsel konuların işlendiği kitap, film veya dergilerde dolaylı yoldan bir dünya seyahati veya deniz kenarındaki bir yazlıkta geçirilen tatil yahut da bir spor arabasının kadın erkek ilişkilerinde oynadığı olumlu rolden de söz edildiğinden, erkeğin bu çeşit tüketime yönelmesi sağlanmakta, bu da yine kadına yaramaktadır.

Erkeklerin kendi kendilerini evcilleştirirken kullandıkları değişik ürünlerden birisi de, dolgun göğüslü artist resimleriyle erkek oyuncularını coşturduktan sonra oldukça entellektüel ve ilginç makalelerle zihin olarak dinlendiren ve bu arada birçok araba, içki, sigara v.s. reklamı ile yazıları süsleyerek güzel bir görünüm sağlayan Amerikan dergisi Playboy'dur. Bu tip dergileri kadınlar iğrenç ve tüyler ürpertici bulmalarına karşın, erkeklerin dolgun göğüs hayranlığı kendilerinin yaşadıkları dramatik durumu anlamalarını önlemektedir. Çünkü «seks» sanayi, kadın göğüslerinin gerçek hayatta ne işe yaradıklarını erkeklerle unutturacak kadar, zavallıların cinsel duygularını istismar ederek sömürmektedir. Buna da şaşmamak gerekir. Zira anne sütü yerine geçen sütün bulunmasından sonra, erkeklerin çocuk emziren bir kadına raslaması neredeyse olanaksız hale gelmiştir.

REHİNE OLARAK KULLANILAN ÇOCUKLAR

Çocukların çok sevimli olmaları, dünyaya getirilmeleri için yeterli bir neden değildir. Çünkü doğan çocuklar sonunda büyüyerek, yarının erkek ve kadınlarını oluşturacaklardır. Erkeklerin çoğu zaten bu dünyada bir cehennem hayatı yaşamaktadır. Kadınların —başkalarının sırtından geçinerek elde ettikleri—, mutluluklarının da son derecede düzensiz ve ilkel olması sebebiyle, geleceğin kadınlarını da dünyaya getirmek için hiçbir makul neden yoktur. Sonuç olarak çocuk yetiştirmek için akla yatan bir sebep göstermek olası değildir.

Burada yalnızca kadınların çocuk istediğini söylemek de yanlış olur. Zira erkekler de, kadınların gönüllü esiri olarak bir ömür boyu çile çekmelerini, kendilerine ve etrafa geçerli bir nedenle açıklayabilmeleri için, çocuklara ihtiyaçları vardır. Ancak kadın, çocuk istemekle kendi tembelliğini, ahmaklığını ve sorumsuzluğunu haklı göstermeye çalışmaktadır. Sonuçta her iki taraf da çocuğu, yalnızca kendi amaçları için bir bahane olarak kullanmaktadır.

Aslında dünya yarı aç ve kimsesiz çocuklarla dolu olmasına karşın, her evli çift kendi çocuklarını istemektedir. Zira kadının cinsel çekiciliği azaldıktan sonra da, erkeğin (çocuklarının annesinin) kölesi olmaya devam edebilmesi için, elinde geçerli bir neden bulunması gerekmektedir. Erkek aslında bağımsız olarak yaşamaktan korktuğundan, hayatına bir anlam verebilmesi için kadına ihtiyacı vardır. İşlerin karışmaması için de daima tek bir kadının olması gereklidir. (Yani, sanayileşmiş ülkelerde erkeklerin tek tanrılı bir inançları vardır. Diğer bir deyişle monogamdırlar.) Çok tanrı (yani çok kadınlı) bir inanç sistemi erkeğin kafasını karıştırıp hayatını altüst etmesi nedeniyle uygun değildir.

Kadının ise böyle sorunları yoktur. Soyut düşünemediğinden zaten yaşam korkusu diye bir meselesi bulunmamaktadır. Dolayısıyla hayatına bir anlam verecek bir tanrıya inanması için hiçbir neden bulunmamaktadır. Bu bakımdan kendisiyle artık yatmak bile istemeyen kocasının bir ömür boyu buyruklarına hazır olmasını sağlamak için geçerli gözüken bir bahane icat etmesi gerekmektedir. Bunu da kocasından birkaç çocuk yapmakla sağlar. Mesela yeryüzünde bir kadına üç erkek düşmüş olsaydı, kadın her üç kocasından da bir çocuk yaparak üçünü de çocukları için (aslında bizzat kendisi için) çalışmaya zorlar, aralarında rekabete girmelerini de sağlayarak, kendine oldukça poligam bir hayat sürmesi gayet anlamlı görülebilirdi.

Bir kadından çocukları olan erkek, eline teslim ettiği bu «rehineler» yardımıyla kadının kendisine bir ömür boyu şantaj yapmasını bekler. Çünkü ancak bu yolla, anlamsız yaşamını ve aptalca bir ömür

boyu çektiği tutsaklığını hoş gösterebilecek bir delil bulmuş olur. Karısıyla çocuğu için çalışan bir erkeğin, yalnızca biri «kadın» olduğundan çalışmak istemeyen, diğeri de küçük olduğundan henüz çalışamayan iki insanın geçimini sağladığını ileri sürmek, gerçeği tam olarak yansıtmamaktadır. Zira erkek, zavalı, kimsesiz ve yardıma muhtaç olanlara yardım elini uzatan ve dünyanın her tarafında var olan bir sisteme, davasında yardımcı olduğu inancındadır. Ama kulağa hoş gelen bütün bu bahanelere karşın aslında o, kendi anlamsız ve ümitsiz bir tutsaklık demek olan yaşamına, mantıksal ve insansal bir zemin aramaktadır. Sonuç olarak erkek, yapay olarak meydana getirdiği bu «kutsal grup»a artık «kendi ailesi» gözüyle bakmaya başlar. Kadın da —son derece memnun bir vaziyette— ailedeki yerini alarak, kendisine teslim edilen «rehineler» yardımıyla erkeğin beklentilerini (yani şantaj yoluyla aile için bir ömür boyu çalışıp didinmesini) sağlar ve bu yoldan hayat sağlamış olur.

Sonuç olarak hem kadın hem de erkek, çocuklar sayesinde kendilerine bazı yararlar sağlamış olurlar. (Aksi halde çocuk yapmaları için hiçbir mantıksal neden yoktur.) Erkek, ömür boyunca koşturacağı bir ideal (!) bularak bundan hayatına bir anlam kazandırmakla yararlanır. Bunun dışındaki bütün yararlar kadına aittir. Görünüşe bakılırsa her iki tarafta hayatından oldukça memnundur. Zira her şeye karşın her aile, çalışıp hayatını yaşamak yerine, çocuk yaparak sıkıntısını çekmeyi yeğlemektedir.

Kadınların çocukları sevmeleri nedeniyle, çalışmayarak çocuk yapmak istedikleri söylenebilir. Ancak kadınların çocuk sevgisi gibi derin bir duyguyu

hissetme yeteneklerinin olmadığını göz önünde bulundurmamız gerekir. Zira her kadın yalnızca kendi çocuklarını sevmesine karşılık, başkalarının çocuklarıyla hiç ilgilenmemektedir. Aynı sebepten kadınlar, ancak tıp açısından doğum yapmalarına olanak olmadığı durumda, evlat edinmeye razı olmaktadır. Hatta bazıları, yabancı bir erkek spermiyle yapılacak yapay döllemeyle bile karşı değildir. Dünyanın her tarafında yetimhaneler, yardıma muhtaç, sevimli, öksüz ve yetim çocuklarla dolu olmasına ve gazete ile televizyonlarında her gün binlerce Afrikalı, Hintli ve Güney Amerikalı çocuğun açlıktan öldüğünü söylemesine karşın, (çocukları sevdiklerini ileri süren) birçok kadın, bu zavallılardan birini evlat edinmek yerine, evlerinde kedi, köpek beslemektedirler.

Doğan her 60 normal çocuğa karşılık kör, sağır, geri zekalı veya hidrosefalli bir çocuğun düştüğü konusu günümüzde artık sıradan dergi ve gazetelerde bile işlenmesine karşın kadınlar, bilinç altında bu çocukların sanki kötü bir büyüye uğradıklarından böyle dünyaya geldikleri fikrini benimseyerek, düşünmeden çocuk doğurmaya devam etmektedirler. Rastlantı sonucu bir kadın özürlü bir çocuk doğuracak olsa, asıl kendi bencilliği nedeniyle böyle bir yavruyu dünyaya getirdiğinden suçluluk bile duymaz. Kimse de onun bu suçunu aklına bile getirmez zaten. Aksine bütün toplum kadına, sanki büyük bir evliyaymış gibi, hürmet gösterir. Geri zekalı bir çocuğun annesi çevresinden sonsuz saygı görür. Bu zavallının sorunu yetmiyormuş gibi, sırf sağlıklı olduğunu diğer normal çocuklu kadınlara kanıtlamak için, aynı anne tutar, bir de normal çocuk dünyaya getirir. (Ama bu arada bu sağlıklı çocuğun bütün

ömrünü, bir geri zekalının yakınında geçireceğini hiç düşünmez.)

Hamilelik, doğum ve çocuk yetiştirmenin gerçekten de bazı zorlu taraflarının olması nedeniyle, kadınların aslında çocukları sevmeyip, yalnızca kendi amaçları için erkeğe karşı kullandıklarını anlamak zor olmaktadır. Ancak bir ömür boyu güvenlik, konfor ve herhangi bir sorumluluk olmadan özgürce bir yaşamının yanında bu sorunlar, bir hiçtir. Erkeğin aynı şeyleri elde edebilmesi için, kimbilir neleri göze alması gereklidir acaba? Orasını Allah bilir!?

Günümüzde artık erkekler bile, hamileliğin dıştan görüldüğü kadar rahatsız edici ve sorunlu olmadığını bilmektedirler. Hatta bazı kadınlar kendilerini bu dönemde oldukça rahat hissetmekte ve hislerini de açıkça itiraf etmekten çekinmemektedir. Derilerindeki lekeler, kırılan saçlar, yüz ve bacakların şişmesi ise, onları fazlaca endişelendirmemektedir. Çünkü zaten evli olduklarından, koca aramak gibi bir dertleri yoktur. Ayrıca bütün bunlara da kocaları sebep olmuştur. Dolayısıyla erkeklerin şikayet etmeye hakları olmaz. Doğacak çocuksa onun çocuğu olup kendisi de erkeğe «gençliğini» feda etmektedir.

Doğumun korkunç zor bir olay olduğu hakkında son derece palavra söylenti ve öykülerin ortaya atılmış olması yüzünden hiç bir erkek, kadının çocuğu kendi çıkarı için dünyaya getirdiğini anlayamamaktadır. Günümüzün romanlarında artık, «kadın kocasına bir çocuk hediye etti», gibi tabirlere raslamak olası değildir. Ancak bu görüşün bugün bile erkeklerin bilinçaltında bulunması, doğumdan sonra bir tür suçluluk duygusuna kapılmaları için yeterli ol-

maktadır. (Bu arada işin garip tarafı beyefendilerin kendilerini çocuklarına karşı değil de, karıları önünde suçlu hissetmeleridir.)

Altı saatlik bir diş tedavisinden sonra bir hayat sigortası kazanacakları söylense, hangi akli başında erkek, böyle bir sıkıntıya girmeye tereddüt eder dersiniz? Günümüzde artık narkoz kullanılması nedeniyle zor doğumlar bile pek o derecede ağrı vermemektedir. Buna karşın erkeklerin kadınlardan bu konuda duydukları, utanmadan abartmalı bir biçimde anlatılan boş masal ve palavralardan ibarettir. Doğumevleri ve jinekoloji koğuşlarında erkeklerin sık sık duydukları çığlıklar da, aslında kadınların küçüklükten başlayarak böyle hallerde kendilerine hâkim olmayı öğrenmemiş olmaları ve gurursuz yetiştirilmelerinden kaynaklanmaktadır. (Bu konuları kitabımızın başka bir yerinde daha geniş bir şekilde ele almıştık). Ayrıca yıllardan beri birçok kadının, gerekli jimnastik çalışmaları ve otojen egzersizler yardımıyla narkoza ihtiyaç kalmadan doğum yaptıkları da herkesçe bilinmektedir. Bütün bu gerçeklerden sonra kadınların artık oturup bir karara varmaları ve bu konudaki gerçekleri kamuoyuna açıklamaları zamanının çoktan gelmiş olduğu görüşündeyim. Çünkü doğum konusundaki farklı açıklamaların, sonunda bizzat kendi davalarına zarar verdiği ve kadınların toplum içerisindeki yerini sarstığı da ortadadır.

Ancak kadın, kendine yardıma ihtiyacı varmış süsü vererek, çalışıp didinmeksizin ve amirlerinin kahrını çekmeden bir hayat sürme gibi hedeflerin dışında başka nedenlerle de çocuk dünyaya getirmektedir. Nitekim her kadın, belirli bir yaştan sonra kendi vücudunun, içine ufacık bir şey sokulduk-

tan dokuz ay sonra canlı bir varlık çıkaran bir otomat gibi çalıştığını keşfeder ve bu makinayla oynamaya arzusu duyar. Bu oyunu bir kere deneyen her kadın sürekli olarak otomatla oynamak isteginde bulunur. Ancak böyle biyolojik bir otomatı sorumsuzca kullanmak aslında (sırf biyolojik yönden neler olacağını görmek için) birinin kafasına sopa indirerek öldürmek kadar kanuna ve vicdana aykırı bir harekettir. Bütün bunlara karşın kadının kendi biyolojik otomatıyla oyunu sonunda biraz pahalıya mal olmasa, hanımefendimiz bu oyunu sonsuza kadar deneyecektir. Dolayısıyla kendine bir sınır çizmek zorunda kalır. Yani, yeni bir çocuğun, yalnızca işleri artırması ve bunun yanında konfor içerisinde garantili bir hayat sağlayamaması halinde, bu işin kendisi için hiçbir esprisi kalmaz.

Sözü edilen sınırın nereden geçeceği ise kolaylıkla evde kullanılan aletlerin modernlik derecesiyle belirlenebilir. Sanayileşmiş ülkelerde kadınlar, genellikle 2-3 çocuk sahibi olmak isterler. Evinde en modern alet ve mobilyaları bulunan Amerikan kadını, genellikle üç çocuk arzu ederken, bu konuda biraz daha kısıtlı imkana sahip olan Batı Avrupa'lı kadın için bu sayı, 2'nin biraz üzerindedir. Genellikle çocuğun tek başına büyümesi istenmez ve üçten fazla çocuk sahibi olmak da neredeyse toplum dışı bir davranış olarak kabul edilmektedir. Tek çocuk, kadına pratik yönden bir yarar sağlamaz. Yalnızca zararı dokunur. Çünkü tek çocuklu bir kadın hiçbir zaman, sorunlarının çokluğu nedeniyle başkalarının yardımına muhtaçmış izlenimini bırakmaz. Ayrıca, —özellikle kadının çocuk yapamayacağı bir dönemde— bu tek çocuğun başına bir iş gelmesi halinde, kadının bir kenara çekilip rahatına bakarak, kocasını daha

çok koşturmaya zorlaması için hiçbir bahane kalmayacaktır. Bunun yanında, çocuğun oynayacak arkadaşları olmayacağından, annesi meşgul olmak zorunda kalacaktır. Bu da kadınların en nefret ettiği işler arasındadır. Çünkü çocuklar her şeyle ilgilenir ve soru sorarlar. Kadınlarsa, ev işleri ve süsleriyle ilgili aptalca eğlenceleri dışında, hiçbir konuyla ciddi bir şekilde ilgilenmezler. Dolayısıyla, samimi olarak ilgi duyan bir kadının bile, çocuğun tuhaf dünyasına girmesi oldukça zordur. Gerçi her kadın çok küçük çocukların hoşuna giden bazı salakça lafları ezbere bilir. Ancak çocuk iki yaşını geçip de kendi kendine düşünmeye başlamasından sonra, her türlü diyalog olanağı artık bitmiş demektir. Babayla oğlu arasında, sözgelimi elektrikli oyuncaklarla oynamak gibi, ortak ilgi alanlarını bulmak olasıdır. Ama bir annenin ne kızı, ne de oğluyla birlikte severek uğraştıkları tek bir konu yoktur. Zaten büyük bir gayretle kendini yenip de çocuğuyla hergün yarım saat oynayacak olsa (aslında çocuğun bu derecede kıt akıllı birisiyle daha uzun bir süre oyun oynaması zekasının gelişmesi bakımından çok zararlı olurdu, bunu büyük bir marifetmiş gibi her yerde anlatır (ama aslında böyle bir şeyi onun gibi biri için, gerçekten de büyük bir olay olarak görmek gerekir.)

2 veya 3 çocuklu bir kadının evinde yeteri derecede uğraşısı vardır. Dolayısıyla ancak böyle birisi kendisi için erkeğin bir ömür boyu her türlü yardımını ve dış dünyayla ilgili ne varsa bütün işleri üstlenmesini garanti altına alabilir. Ayrıca yaşlandığı zaman da, kendisine yardım edecek çocuk ve torunları, her zaman yakınında olacak demektir. Bunun yanında, çocuklar birbirleriyle oynarken, hanımefendimize boş vakit kalacağından, örgü örmek veya pas-

ta yapmak gibi, kendi düzeyli (!) hobileriyle de uğraşabilir. Böyle hallerde annenin yapacağı, yalnızca çocuklarını bir odaya oynamaları için hapsetmek ve biri bağırdığı veya ağladığı zaman içeri girerek ortalığı yatıştırmaktan ibarettir.

Ayrıca 2 veya 3 çocuğun terbiye ve eğitimi (ve de evcilleştirilmesi), tabii ki tek çocuğunkinden daha kolay olacaktır. Yalnız yetişen çocuğa söz dinletebilmek için, insanın karmaşık yol, yöntem ve zaman zaman da dayaağa başvurması gerekebilir. Cansıkıcı olan bu işi kadın, her zaman olduğu gibi tabii, yine kocasına havale eder. Buna karşılık çok çocuklu ailelerde terbiye konusunda, bir tür santaj yöntemi kullanılır. Çocuklar hep anneleri tarafından takdir edilmek isterler. Bu nedenle, onlardan birini biraz daha fazla seviyor görünerek, diğerlerinin annelerinin istediği yönde hareket etmelerini sağlamak mümkündür. Annelerine olan bağlılıkları ve onun sevgisini kaybetme korkusu, çocukları otomatik olarak bir yarış ortamına sokar. Bu da onların istenilen yönde hareket etmelerini kolaylaştırır. Kardeşler arasındaki bu yarış, büyüdükleri zaman da kendi aralarında sürüp gider. Erkekler diğer kardeşlerinden daha yüksek mevkilere gelmek isterlerken, kızlar da kardeşlerinden daha lüks ortamlarda yaşamak dileğindedirler. Zaten zaman zaman da, annelerini beraberce ziyaret ettiklerinde, herkes birbirine kendi alanındaki en son başarılarını anlatıp durur.

Ancak, kadın için yukarıda sözünü ettiğimiz bu avantajlar, yalnızca 2-3 çocuk için geçerlidir. Şu veya bu nedenden çocuk sayısı üçü geçecek olursa, gerçekten de kadının işi, epey bir süre başından aşacaktır. Gelgelelim burada bile hanımefendimiz, belirli iş saatlerine uymak zorunda kalmaksızın, çocuklarının

geçim derdini omuzlarında hissetmeden ve şefinin ağız kokusuna katlanmadan, kendi tarzında yaşama olanağına sahiptir. Aslında bu sıkıntılı süre bile, en küçük çocuğun kreşe gidebilecek yaşa gelmesiyle sona erer. Ayrıca, canından bezmiş kocanın her şeyi bırakıp kaçmasını da önlemek gibi bir avantajı da, beraberinde getirir. Çünkü, dünyada en nefret ettiği insan karısı bile olsa, dört veya daha fazla çocuğa sahip bir kadını terkeden bir erkek, bu toplumda gangsterlerden ve eşkiyalardan daha adi bir konuma sahiptir.

Her hal ve şartta çocukları kreş yaşını geçmiş bir kadın için, işlerin büyük bir kısmı bitmiş demektir. Dolayısıyla, artık hayatını kendi istediği şekilde yaşamak için daha çok zamana (ve de paraya) sahiptir. Hanımefendimiz kuaföre gitme, çiçek yetiştirme kadın dergilerinin tavsiyelerine uyarak evini ve mobilyalarını düzenleme ve tabii o güzelim endamına daha fazla özen gösterme gibi, super-entellektüel konularla ilgilenme olanağına o andan başlayarak daha fazla sahip olur. Batılı ülkelerin büyük bir bölümünde okul bütün gün devam eder. Olmayan yörelere de, bu sistem getirilmeye çalışılmaktadır. Bilim adamları zaten, annelerinden uzakta bütün gününü okulda geçiren çocukların, daha başarılı olduklarını ortaya koymuştur. Zaten kadınlar da, erkeklerdeki gibi şeref ve izzetinefis duygusuna sahip olmadıklarından, bu iş hem kendilerinin, hem de çocuklarının yararınadır.

KADINCA TUTKULAR

Dolabında bembeyaz çarşafları istiflenmiş olarak bulunan veya tavasındaki bifteğinin her tarafını dengeli olarak iyice kızartmış olan yahut da süslenirken saçlarını istediği şekle sokabilen ve de ruju ile ojesinin rengini birbirine uydurabilen veya yeni yıkadığı mis gibi çamaşırları rüzgârda dalgalanmaya bırakan ve boyalı 10 çift ayakkabıyı antrede yanyana sıra sıra dizip gösteren yahut da pencereleri dışarıdan geçenlerin kendilerini görebilecekleri kadar güzel temizleyen ve çocukları da bahçede uslu uslu oynayan bir kadının dünyasında her şey mükemmel ve tozpembe demektir. Böyle hallerde hanımefendi mutluluktan uçar ve kendini cennette zanneder. Hatta bunun sürekli olabilmesi için tutup bir de pasta yapar veya odadaki kauçuk ağacının yapraklarını siler yahut da çocuklarından birine bir kazak örmeye başlar. Kendisi erkekler gibi çalışmadığından, hobileri de onunkinden farklıdır. Hiçbir kadın dinlenmek ve eğlenmek maksadıyla ayaklarını sandalyeye uzatıp, gazetesini okumaz. Çünkü onun eğlenme tarzı erkeklerinkinden oldukça değişik biçimdedir.

Bu nedenle dışarıdan, hep çalışıyormuş izlenimini bırakır. Çalışmak istemeyen kadın, bir kenara çekilip dinlenmez (Aslında hiçbir şeyden yorulmadığından, dinlenmeye de ihtiyacı yoktur.) Ancak eğlenceye son derece düşkün olduğundan, bu sefer de pasta yapma, çamaşır ütüleme, dikiş, pencere silme, saçlarını bigudilere sarma, ayak tırnaklarını ojeleme ve (kültür seviyesi çok gelişmiş (!) kadınların yaptığı) daktilo ve steno öğrenme gibi kendisi için eğlenceli uğraşlarla vakit geçirir. Buna karşın, kimsenin gözüne batmaması için, bunları yapılması gerekli «işler» olarak lanse eder. Vücut bakımına özen göstermesi zaten, sevgilisine veya kocasına daha güzel görünmek içindir. Hazırlanmış yazı veya metinleri yahut da şefinin sözlerini daktiloya çekmek, onun gözünde korkunç bir entellektüel (!) faaliyettir. Sonuç olarak hanımefendimiz, bürodaki diğer hemcinsleriyle birlikte vaktini, —erkeğin ancak hipilerde ve Güney Denizi adalarındaki yerlilerde olacağını tahmin edebileceği— bir sorumsuzluk, serbestlik ve bayram havası içerisinde eğlenerek geçirir. (*)

Erkekler, eğer kadınların kendilerinden daha zor bir yaşam sürdüklerine inanarak hayatlarını heder etmeselerdi, kimsenin bu ucuz eğlencelere bir itirazı olamazdı. Çünkü erkeklerin kendiliklerinden, bu işlerin kadınlar için bir çeşit eğlence olabileceğini anlamaları, olanaksızdır. Bunun için erkeklerin hiç değilse, kadınların aptal olduklarını ve bir ömür boyu epeyce düzeysiz bir şekilde bu eğlencelerini sürdüre-

(*) [Kadınların süs ve aylaklıklarının bizim tarafımızdan finanse edilmesi, hem saçma, hem de haksız bir şeydir. —Montaigne—]
-Ç.N.-

bileceklerini tasavvur edebilmeleri gerekir. Ancak erkeklerin, bu enayilik düzeyine inebilmeleri mümkün değildir. Kadın zekasıyla uğraşan psikologlar bile (erkek olduklarından bu işle bile ciddi bir biçimde ilgilenmektedirler), kadınların salaklığı yüzünden «kadın ruhu»nun kendilerinde biraz garip ve esrarengiz bir izlenim bıraktığını, maalesef anlayamamışlardır. Kadınlar kadar aptal olmadıklarından, onların yaptıkları işleri neden bu derecede itici bulduklarını, beylerimiz bir türlü farkedememektedirler. Bu mütehasıslar, kız öğrencilerin yalnızca yabancı dil v.s. gibi ezbere dayanan derslerle, matematik gibi katı kuralları olan derslerde iyi olmalarına karşılık, asıl düşünme gerektiren fizik, kimya ve biyoloji gibi konularda döküldüklerini gördüklerinde, bu kızların aptal olduklarını açıkça itiraf etmek yerine, maalesef «kadınlara mahsus bir zeka»dan söz etmeyi tercih ederler. Bu araştırmacı beyefendiler, bu tip bir «zeka»nın doğuştan olmayıp sonradan —tamamen aptallaşmış bir annenin kontrolunda— geliştirildiğini ve bir kız çocuğun en son olarak beş yaşlarında kendine mahsus orijinal bir fikre sahip olduğunu anlayamazlar.

Diğer mesleklerdeki erkekler de, karılarının «sınırsız» aptallıklarını açıkça itiraf etmekten çekinirler. Çok akıllı sayılamayacaklarını; ama kadınlara mahsus (hayvanlara mahsus değil) bir sezîşe sahip olduklarını söylerler. Sık sık dile getirilen bu sezîş ise, aslında olasılıklar hesabına dayanmaktadır. Salaklıklarını ve kendilerini rezil ettiklerini farketmeden, kadınlar her işe burunlarını sokarak fikir ileri sürdüklerinden zaman zaman tahminlerinin doğru çıkması doğaldır. Ancak bu tahminlerin hem büyük

bir çoğunluğu gerçekleşmez, hem de «ben olsam o işe girmem», veya «arkadaşlarına pek güvenme» sözlerinde görüldüğü üzere, çok genel bir şekilde ifade edilmiştir. Görüldüğü gibi herkes her ortamda rahatça bu şekilde tahminlerde bulunabilir. Ancak kadınlar zaman zaman gerçekten de —erkeklerle göre— meseleleri daha objektif bir şekilde değerlendirirler. Bu da duygusuz olmaları ve işe hislerini karıştırmamaları nedeniyledir.

Kadınların aptallıkları, aslında hayat görüşlerinin doğal bir sonucudur. Çünkü daha beş yaşında evlenip çoluk çocuğa karışarak erkeğin sırtından geçinmeye karar veren ve büyüdüğünde de bu görüşünde ısrar eden bir kız çocuğunun ilerki yaşlarda hiçbir alanda zekaya ihtiyaç duymaması doğaldır. Daha sonra evleneceği erkeğin merak, zaaf ve isteklerine uyum sağlaması (ve hatta bunları övmesi) gerekecektir. Ayrıca başlangıçta nasıl biriyle evleneceği de belli değildir. Bu nedenle daha sonra, belki de bir fabrikatörle evlenecek bir kız öğrencinin, üniversite yıllarında sosyalizm taraftarı olmasının, kendisine hiçbir yarar sağlamayacağı ortadadır. (Aslında sosyalist kızların, çoğu zaman sosyalist erkek arkadaşları vardır.) Aynı şekilde, vejetaryen bir yaşam biçiminin daha sağlıklı olduğuna inanan bir genç kız, daha sonra Avustralya'lı bir koyun tüccarıyla evlenecek olursa, bu görüşü kendine yalnızca fazladan sorun getirir. Sonunda belki de bir papazla evlenecek genç bir hanıma, ateist dünya görüşü sadece zarar verir.

Daha sonra John F. Kennedy ile evlenen Jacqueline Bouvier, gençliğinde şu veya bu ideoloji ile derinden uğraşmış olsaydı, yalnızca kendi kendine zarar vermiş olurdu. Demokratik bir görüş ilk kocası

ile ortak hayatında, faşizm taraftarı olmak ise ikinci kocası olan Onasis'le evliliklerinde kendisine bir yarar sağlayabilirdi. Ancak kendisi oldukça feminin bir kadın olduğundan, erkeklerin ne düşündükleri zaten umurunda değildir. Onun için önemli olan kadınları kışkırtmak ve onlar tarafından beğenilmesidir.

Bu nedenle bir kadın için biraz sanat, edebiyat ve görgü kurallarından anlamak ve bir parça da yabancı dil bilmek, toplum hayatında yerini koruyabilmek için yeterlidir. Nitekim yüksek mevki sahibi erkeklerin hanımları, daraldıkları yerde, bütün hayatlarını, kocalarına ve çocuklarına adadıklarını belirterek durumu idare etmekte ve hatta herkesin takdирini bile toplamaktadırlar.

Kadınların aptallıkları, sanki her şeyin içine işleyecek ve etkisi altında bırakacak izlenimini verecek kadar büyük boyutlardadır. Ancak insan doğduğu günden başlayarak kadınların yakınında olması ve alışması nedeniyle, bu nokta göze batmamaktadır. Bugüne kadar erkekler, kadınların salaklıklarını ya görmezlikten gelmişler, ya da salaklık olmayıp kadınlara ait tipik ve zararsız bir özellik olarak görmüşlerdir. Ancak hayat standardının yükselmesi sonucunda insanların hem boş zamanı, hem de maddi olanakları arttığından, kadınların eğlenceye düşkünlüğü de çoğalmıştır. Sonuç olarak aptallıkları da bütün toplumsal hayatı etkilemeye başlamıştır. Bu konuyu yalnızca yer vazoları, yatak odası resim ve perdeleri veya kokteyl partiler gibi önemsiz eşya ve meselelerle ilgili olarak kendini göstermekle kalmayıp, gittikçe artan bir oranda kitle haberleşme araçlarını da etkisi altına almaktadır. Radyo ve televizyon-

larda kadınlarla ilgili programlar ciddi gazetelerde dedikodu, cinayet, moda, yıldızfalı ve yemek tarifleri gibi, kadınların ilgi duydukları konuları işleyen yazıların sayı ve adedi gittikçe artmakta ve kadın dergilerinin sayı ve kalınlıkları da sürekli olarak artmaktadır. Eskiden yalnızca erkeklerin özel hayatını berbat eden kadınların aptallıkları, gittikçe artan bir oranda toplum hayatını da bu yollarla zehirlemektedir.

Gazete bayilerini ve kitapçıları dolaştığımızda politika, felsefe, doğal bilimler, iktisat, psikolojinin yanında, givim-kuşam, kozmetik, ev dekorasyonu, sosyete dedikoduları, yemek pişirme, cinayet, aşk ve gönül ilişkileri konusunda çeşitli yayına raslarız. İlk gruba giren kitap ve dergilerin hemen hemen yalnızca erkekler tarafından okunmasına karşılık ikinci tip yayın büyük bir çoğunlukla kadınlar tarafından tercih edilmektedir. Her iki cins de diğerlerinin okuduğu dergi, kitap ve gazeteleri oldukça sıkıcı bulmakta ve karşı tarafın ilgi duyduğu bir yazıyı veya dergiyi okumaktansa, saatlerce can sıkıntısından patlayarak köşelerinde oturmayı tercih etmektedirler. Erkeklerin severek okudukları Mars gezegeninde canlı varlıkların yaşayıp yaşamadığı veya Çin - Rus sınırındaki çatışmada hangi tarafın haklı olduğu konusundaki yazılara, kadınlar en ufak bir ilgi göstermemektedirler. Kadınların severek okudukları konularsa, nakış, dikiş, örgü ve yemek gibi alanlarla, falan film yıldızının boşanıp boşanmayacağı ile ilgili yazıları içermektedir. Bu nedenle herkes birbirinden habersiz kendi aleminde yaşamaktadır. Ortak olan tek konu ise «kadın» ile ilgili yazılardır.

Ancak bütün bunlara karşın bazı erkekler, yine de kadınların ilgilendikleri konularla uğraşmak zorunda kalmaktadırlar. Moda, kadın dergileri ...v.s.

hep erkeklerin yönetimindedir. Ancak kadın dergilerinde çıkan yazılarda erkek yazarların meseleleri kadınların zekâ seviyesine inerek anlatmaları gerekmektedir. Bu da oldukça zor bir iş olduğundan, sözü edilen gazete ve dergilerde bir sürü kadın yazar ve gazeteci çalıştırılır. Buna karşın derginin yönetim, satış ve dizaynı ile ilgili meseleler, yine de erkekler tarafından çözülmektedir.

Bu tip dergilerden Ladies Home Journal ve McCall's kadınların hoş vakit geçirmeleri; Gente, Movic Life dedikodu yönünden tatmin olmaları; Vogue, Bazaar giyim, kuşam ve makyaj alanındaki ihtiyaçlarını karşılamak üzere yayınlanırlar. Elle, Brigitte ve Grazia gibi dergilerde ise hepsinden bir parça bulmak mümkündür. Bütün bu dergilerin ortak tarafı, «erkek» konusunun en son plana itilmiş olmasıdır. (Buna karşılık erkek dergilerinin temel konusu hep kadındır.) Arasına bir makale yayınlansa bile, burada da kadınlara olan ilgileri ön plandadır. Bu anlamda «Bu Yaz Ten Renginde İç Çamaşırı Kullanın. Erkekler Bundan Hoşlanır» «Yeni Buluşacağınız Bir Erkeği Etkileyecek Makyaj Nasıl Olmalıdır?», «Bu Akşam Mum Işığında Yemek Yeyin, Onu Daha Da Romantikleştirirsiniz», «Kocanızı Size Yeniden Aşık Edecek Üç Yeni Yemek Türü» ...v.s. başlıklı makaleleri ortaya getirmek olasıdır. Böyle yazılar da hep, erkekleri tavlayarak daha uzun bir süre esaretlerini sağlamaya yönelik olduğundan (söz konusu dergilerin okurları ya bir erkek işgücü (!) aramakta olan bekar genç kızlar, ya da eline düşmüş bu tip bir garibanı (!) ömrü boyunca sömürmek isteyen evli kadınlardır), dolayısıyla bir tür teknik «kullanım talimatname»lerinden başka bir şey değildir. Yani bu modern çağda bile, dünyanın en güvenilir robotu olan

erkek için kaleme alınmış bir kullanım talimatnamesi. Bu dergilerde sık sık «Hayatınızın Erkeğini Şöyle Elde Edebilirsiniz», «Erkeğinizi Memnun Edecek On Teklif» veya «Evliliğin İlk Üç Yılı İçin Tavsiyeler» tarzında başlıklı yazılara raslamak olasıdır. Zaten yazıların kaleme alınış biçim ve stilleriyle hep, araba broşürlerini veya sentetik bir kazağın kullanım talimatnamesini hatırlattıklarını görürüz.

Kadınların çok az konuyla ciddi bir biçimde ilgilenmeleri nedeniyle, bu tip dergilerin yöneticileri, genellikle değişik konu bulmakta güçlük çekerler. Bu durumda zorunlu olarak erkeklerin ilgi duydukları konulara el atılarak (erkekler zaten her konuyla ilgilendiklerinden seçim imkanı çok büyüktür), oldukça karmaşık yöntemlerle okuyucu hanımların zeka seviyesine indirilir. Tabii burada dikkat edilecek en önemli nokta, bütün yazıların kadınlarla ilgiliymiş izlenimini bırakmasıdır. Zira ancak «Kadınlar Hayatımı Mahfetti» gibi bir başlıkla yaşanmış bir bok-sör hakkındaki bir yazıyı buralarda yayımlamak olasıdır. Aynı şekilde ünlü bir bestekarla yapılan röportajın kadınların ilgisini çekebilmesi için, üstadın «Hep kadınlardan ilham aldım. Güzel bir kadın benim için güzel bir melodi gibidir. Hatta ondan da güzeldir» gibi laflar etmesi gerekir. Bu yoldan en ilgisiz meseleleri bile kadınlar için ilginç hale getirmek olasıdır. Mesela bir savunma bakanlığı ile ilgili konuları bile, ilgili bakanın aile hayatını anlatarak (bu doğrultuda yazıyı bakanın karısı ve çocukları ile ilgili bir sürü resimlerle süsleme yoluyla), kadın okuyuculara yutturmak mümkün olmuştur. Aynı şekilde «Kocam Mısır'lı, İsrail'li, Japon veya Şili'li» gibi bir başlık altında böyle bir kadınla röportaj yaparak ilgili ülkeler hakkında geniş olarak bilgi vermek mümkündür.

Söz konusu yöntem her alanda geçerli olmakla birlikte, özellikle politik konularda işe yaramaktadır. Kadınların asıl ilgi alanı («erkekler» yerine) «kadınlar» olduğundan, bir kadından sözediliyormuş izlenimi verilerek bu dergilerin okuyucularını politik meselelerle ilgilendirmek de olasıdır. Nitekim ancak esrarengiz Madam Nu'nun gazetelerde boy boy resimleri çıktıktan sonra Vietnam Savaşı Batı'da geniş halk kitlelerini ilgilendirmeye başlamıştır. Aynı şekilde İrlanda'lı Katoliklerin meselelerinin **Bernadette Devlin***den sonra aktüel olduğunu görüyoruz. Her halde, **Kraliçe Süreyya**'nın çocuğunun olmaması nedeniyle basında (bu yolla) çıkan İran'la ilgili yazılar, diğer bütün propaganda malzemesinden daha çok ülkesinin tanıtımına yardımcı olmuştur.

Bu bakımdan politikaya atılmış her yetenekli genç erkeğin işin başında atacağı en doğru adım, her hal ve şartta, güzel ve fotojenik bir kadınla evlenmek olacaktır. **Golda Meir** ve **İndra Gandhi**'de kadınların gözünde, mesela **Grace Kelly**, **Tayland Kraliçesi Siritrit** veya **Farah Diba** kadar güzel olsalardı, kimbilir ülkeleri ne kadar kazançlı çıkardı. Bu durumda kadın dergilerindeki makaleler de, her halde «**Golda Meir'in Mücevherleri**» veya «**Erkekler İndra Gandhi'nin En Çok Hangi Özelliğinden Hoşlanıyor**» gibi başlıklar taşır ve bu yoldan hanımefendilere İsrail'de herkesin birbirini yediğini veya Hindistan'da her yıl yüzbinlerce çocuğun açlıktan öldüğünü ve Batılı kadınların oje masraflarının bile bu felaketi önlemeye yeteceği anlatılabilirdi.

(*) Mini etek giymesiyle tanınan İrlandalı Katolik milletvekili. -Y.N.-

KADINLIK MASKESİ

Aslında, saçları traş edilmiş makyajsız çıplak bir kadınla, aynı durumdaki bir erkek arasındaki fark zannedildiği kadar fazla değildir. Çoğalmaya yarayan organların dışında kadını erkekten ayıran her özellik, sonradan toplumun etkisiyle edinilmiş bir özelliktir. Yakın çevre, erkek çocuğun zekasının gelişmesini ve bu arada üretici olarak çalışmasını (dış görünümünde fazla bir değişiklik yapmadan sağlar. Yine aynı kişiler, kız çocuğunun zekasını kullanmayarak yavaş yavaş körleştirmesini ve bu arada, dış görünümündeki değişikliğe paralel olarak, yeni davranışlar edinmesini sağlar. Bütün bu yenilikleri çocuklar, küçük yaşlarda eğitim ve şartlandırma yoluyla özellikle annelerinden öğrenirler.

Daha önce de söylediğimiz gibi erkek çocuk, kadın tarafından yönetilen uzun süreli bir evcilleştirme sürecinden geçtikten sonra (toplumsal yönden) erkek rolünü alırken, kız çocuğu da kadınların rejisörlüğünde kozmetik, makyaj ve kılık kıyafetle (toplumsal yönden) feminin bir görünüm kazanır. Sonradan edinilmiş olan bu feminin görünüm, göğüs ve kalçaları

daha seksi bir şekilde erkeğin gözleri önüne sermek ve kıyafet, makyaj ve davranışlarla gizemli bir havaya bürünmek gibi iki bölümden oluşur. Gizemli hava dediğimiz, bu (bir tür) maskeyle kadın, kendisiyle erkekler arasındaki farkı, mümkün olduğu kadar bariz bir biçimde ortaya koymaya çalışır.

Kalça ve göğüslerini daha gözalıcı hale sokarak kadın, erkek için daha seksi görünüm kazanır. Kıyafet ve makyaj ona, esrarengiz bir hava verir. Sonunda «ikinci cins» haline gelerek, bu yoldan erkeğin, kendine hayatının sonuna kadar köle olmasını sağlar. Sürekli olarak kıyafet ve davranışlarında değişiklik yaparak, onun ömür boyunca bu tip sürprizlerle şaşkınlıklar içerisinde yaşamasını sağlarlar. Bu arada asıl planları için zaman kazanmış olurlar. Zavalı erkek, bütün bu değişiklikler arasında, karısını yeniden tanımaya çalışırken, kadın da onu tam bir çıkmaza sokarak güzel görünümünün bile saklayamadığı, çürümeye yüz tutmuş zekasının ortaya koyduğu kokuşmuşluğu farketmemesini sağlamaya çalışır.

Aslında her kadın kendini, makyajla olacak kadın için bir tür hammadde olarak görür. Bu nedenle, hammaddeden fazla işlenmiş madde, onun açısından önemlidir.

Makyajsız, takısız ve saçları yapılmamış bir kadın kendini, tam kadın olarak görmez. Aynı nedenden birçok kadın hiç çekinmeden, saçları bigudili ve yüzleri kremli bir durumda, ortalıkta dolaşabilmektedir. Çünkü onlara göre bu durumda, kendi asıl gerçekleri, henüz ortaya çıkmamıştır. Diğer bir ifadeyle bu ortalıkta dolaşanlar kendileri değil, başkalarıdır. İşin

kötüsü, aptal olduklarından bu saplantıya bizzat kendileri de kolayca inanmaktadır.

Çok eski devirlerden beri kadınlar bu konuda, zaten hiçbir özveriden kaçınmamışlardır. Aynı düşünceyle, kendilerinin arzu ettiği tipte ve erkekten oldukça farklı görünen bir varlığın ortaya çıkması, için, her zaman ellerinden geldiği kadar para ve zamanlarını harcamışlardır. Kremli ve erkeğinkinden daha yumuşak ciltleri ve uzun dalgalı saçları sayesinde, erkekten farklı bir görünüm kazanırlar. Erkeklerin gözlerinden daha güzel olmayan farklı ve rimelli gözleri ise, onları daha meçhul, esrarengiz ve korkunç bir havaya sokar.

Bütün bu işler başlangıçta belirli bir düşünceye hizmet etmekle birlikte, bugün neye yaradığı bütünüyle unutulmuştur. Çünkü, önceleri evde çok işi olan bir hizmetli durumda olan kadın, teknolojinin gelişmesi ve refahın artmasıyla bir çeşit kişiye özel orospuluğa terfi ettiğinden, eskiden belirli bir hedefe yönelik olan süslenme ve bakımlılık da, günümüzde artık başlıbaşına bir uğraşı halini almıştır (*). Endamıyla uğraşmak da zaten kadının en tercih ettiği eğlencelerinden olduğundan (ve özellikle başka işi olmayan zengin kadınlar da ev işinin de yerini aldığından) bu duygu, kozmetik madde üreticileri, terzi-ler, berberlerle, bu işten geçinen ve sürekli değişiklikler öneren kadın dergilerinin yayıncıları ile radyo ve televizyonlarda kadınlarla ilgili programların yapımcıları tarafından alabildiğine kamçılanmakta ve

(*) (Kadınların en çok sevdikleri şey, güzel olmak, en çok hoşlandıkları şey de güzelliklerinin övüldüğünü işitmektir. -Mme. ARCONUİL) -Ç.N.-

sömürölmektedir. Bu uğraşı zamanla kadınlar arasında alabildiğine serbest hareket edebildikleri ve seviyesinin yüksekliğı (aslında düşüklüğü demek lazım) nedeniyle, asıl bu işle uğraşan erkek uşakların dışında, hiçbir erkeğın anlayıp anlam veremediğı bir sanat dalı haline gelmiştir. Mesela, dudaklarındaki derin kırışıklıklardan şikayet eden bir okuyucusuna tanınmış bir kadın dergisi, «Her zaman dudaklarınızın yumuşak kalmasını sağlayın. Günde birkaç kere ıslak bir diş fırçasıyla dudaklarınızı yavaş yavaş fırçalayın. Kırışıklıklar arasına yerleşmemesi için de se-defsiz ruj kullanın» diye öğütlerde bulunmaktadır. Aynı dergi ayrıca, basen ölçüsünün bel çevresinden max. 25 cm. ve göğüs ölçüsünden en çok 80 cm. daha fazla olması gerektiğı uyarısında bulunmakta ve kaşların kalemle boyanırken evvela fırçalanması, sonra bir yay çizilerek her tüyün teker teker ele alınması gerektiğini ve bu işlemin, örneğın gri ve kahverengi iki kalemle yapılması halinde, daha doğal görüneceğini söylemektedir. Bir başka yazıda da kadınlara, mutfağı bir ayna yerleştirmeleri tavsiye edilirken, «Bu suretle yemek yaparken farkında olmadan kaşlarınızı çatıp çatmadığınızı veya zamanla kilo alıp almadığınızı görebilirsiniz,» denmektedir.

Erdemli düşünceden yoksun olduklarından, yukarıda sözü edilen öğüt ve kuralları geliştirmeyen kadınlar da, çok borçlu bir durumda, her yeni öğüdü özenle uygulamakta ve hiç üşenmeden basen ölçülerini almakta, dudaklarını fırçalamakta, kaşlarını kalemle öğütlere uygun olarak boyamakta ve mutfak köşelerini aynalarla donatmaktadırlar. Tabii bittikten sonra da yeni öğütleri beklemektedirler. Günümüzde gerçekten de bu öğütlere uyarak —daha diri-leştireceğı düşüncesiyle— hergün göğüslerini 10 da-

kika soğuk duş altında tutan, sabahları bütün vücutlarını kremleyen, birkaç günde bir de saçlarını bigudilere saran ve hergün yarım saatini makyaj için harcayan kadınlar vardır. Aslında erkeğin açısından saçma ve gülünç gelen bu faaliyetlerle kadınlar, erkeklere biraz daha meçhul ve anlaşılmaz (yani feminin) göründüklerinden, zavallılar da, özellik bu tiplere kölelik etmeye can atmaktadırlar.

Günümüzde bu oyun, artık inanılmaz ölçülere ulaşmıştır. Ayırksı kalmak ve kendi grubuyla ilişkisini kesmek istemeyen her kadın, kitle haberleşme araçları ve basının sunduğu yeni öğütlere daha iyi uymak zorundadır. Bu arada erkekler de tabii bir kenara itilerek tamamiyle unutulmuştur. Kadınların kendi endam ve güzellikleriyle uğraşarak eğlenceli vakit geçirme olanakları, zamanımızda alabildiğine çoğalmış olup her geçen gün biraz daha da artmaktadır. Gayet tabii ki, bu arada, sözü edilen kurallara pek uymayan ve evlerindeki diğer eğlenceli uğraşlarla vakit geçirmek zorunda kalan bir sürü kadın vardır. Çünkü kocalarının gelirlerindeki farklılıklar nedeniyle kadınların arasında bir tür sınıf farkı ortaya çıkmakta ve dergilerin öğütlerine en fazla uyan bir bölüm sanatçı ve film yıldızı da, diğer kadınlara örnek olarak sunulmaktadır.

Aslına bakılırsa, pek fazla süslenip makyaj yapmayan kadınlar için bile, bu oyunun kuralları git-tikçe karmaşık bir hale gelmektedir. Sadece yüzme-yebile bu tip bir kadın ancak, bacak ve koltuk alt-larındaki kılları alıp, suda çıkmayan yüz makyajını yaptıktan sonra, lastik çiçeklerle süslü bonesini de yanına alarak gidebilmektedir. Süpermarkete alışverişe giderken de hiç değilse mat bir gündüz kremi,

sade bir ruj ve açık kahverengi rimelle belli belirsiz bir makyaj yapması gerekmektedir. Cenazelerde ise siyah gece elbisesini açması için, tenine beyaza yakın bir görünüm verecek şekilde makyaj yapması ve dudaklarının rengini pek değiştirmeyecek bir ruj kullanması gereklidir. Belki de kısa bir süre kaldıktan sonra terkedeceği bir kokteyl partiye hazırlık ise, birkaç saatini alır. Çünkü bu iş için, eskiden tek renkli far ile yetinilirken bugün artık üç farklı renkte (mesela beyaz, altın sarısı ve yeşil) fara, dudaklar için dudak kremi ve kaleminin yanında sedefli ruj ve pudraya, eskiden yekpare olan takma kirpiklerin yerine (daha doğal görüldüğünden) tek tek parçalardan oluşan takma kirpiklere ihtiyaç vardır. Yalnızca göz ve göz kapaklarının makyajı için, bu tip bir kadının, bir dizi takma kirpik, özel yapıştırıcı ve tek tek takma kirpikleri birbirine tutturacak bir cımbız, mascara (rimel) eyeliner, üç renkte far, iki renkte kaş kalemi, yatay kesilmiş fırçası olan kaş pudrası, kaş fırçası, makyajı silmek için yağlı pamuk parçalarıyla özel göz kremi olması gerekmektedir.

Gizemli, çekici ve seksi tanrıçalarına ilahi bir aşkla bağlı olmalarına karşın, tuvalet masalarında saatlerce vakit öldürmelerine tahammül edemeyen erkekleri, bu süreç gittikçe daha huzursuz etmeye başlamaktadır. Tıpkı, insanlık dışı bulmalarına karşın, kadınlar için bir eğlence olan ev işlerinde olduğu gibi tuvalet masasında saatlerce oturmanın da, onlar için bir eğlence olabileceğini erkekler bir türlü anlayamamaktadırlar. Gerçi her evde erkek, kadınının üç renkli far kullanmasının, evde çiçek beslemesinin veya pencereler için dantelli perde satın almasının, bizzat kendisi için hiçbir değer ifade etmediğinin farkındadır. Ancak içinde yaşadıkları cemi-

yetin bunları karısından beklediğini düşünerek, bir bakıma kendisini de sorumlu hisseder. Çünkü, kendi hemcinslerinin, kadınların yalnızca güzelliklerine ve (biraz makyajla elde edilen) bakımına önem verdiklerini bildiklerinden (zavallılar kadınların aptallığı ve duygusuzluğu karşısında başka hangi özelliklerine önem verebilirler ki zaten), bu anlayış yüzünden karısının bu kadar didindiğini zannederek, suçluluk duymaya başlar. Kendi ilkel duyguları ve ihtiyaçlarının kadını bir seks objesi haline getirdiğini ve onun çok değerli yeteneklerini (neredeyse bu yetenekler?) geliştirmesini engellediğini düşünür. Zavallı tabii bu sefer de dalgaya düştüğünü, hayalle gerçeği karıştırdığını farkedemez (*). Çünkü asıl olarak kendi felsefesine ters düşmesi nedeniyle erkek, (yaratabildikleri en yüksek düzeyli kültür olan bu moda ve kozmetik kültürüyle) kadınların kendilerini seks objesi yapmadıklarını, aksine bu basit düzeydeki uğraşlarla zaman öldürmelerinin, onların geri zekalılıklarının bir göstergesi olduğunu, ne yazık ki anlamak istemez.

Bunun yanında erkek, kendini hergün baştan yenileyerek gizemli bir görünüm kazanmanın, kadını eğlendirmenin yanında (daha önce de belirttiğimiz gibi geri zekalılığı nedeniyle ihtiyaç duymadığı) din ihtiyacını da böylece giderdiğini, anlayamamaktadır. Kadın, makyaj ve giyim kuşamla görünümünde yaptığı bu değişiklik sırasında, kendini nötr bir açıdan, yani başkalarının gözüyle inceler. Ve bunu bütün gün defalarca tekrarlayarak denetimden geçirir. Sonuç olarak, o yabancıların gözüyle başarılı olmuşsa kendine hayranlığı alabildiğine artar. Bu tip

(*) (Allah, kadınları yaratmakla hakikati gizlemek istemiştir. -Ve-cize-) -Ç.N.-

bir hokkabazlık yoluyla da kendine tapmaya başladığından, ideoloji, din veya kişileri göklere çıkaran görüşler gibi, insanlara yaptıkları işlerin doğru veya yanlış olduğunu gösteren sistemlere, ihtiyaç duymamaktadır.

Kadınların, güzelleşmek için yaptıkları bütün bu işlerde yalnız kendilerini güzel bulmaları gerçeğinden, isteseler bile erkekleri güzel bulamayacakları, mantıksal sonucu ortaya çıkmaktadır. Demek gerekirse, erkeklerin güzel olması gerekmeyeceği konusunda bir atasözü vardır ve erkekler de (hiç bir ard niyetleri olmadan) bunu sık sık dile getirmektedirler. Ancak, zavallılar isteseler de, kadınların gözünde güzel görünmeleri olanaksızdır. Çünkü, kendilerini yalnızca makyajlıyken güzel bulabilen kadınların, üniformaya benzer bir elbise içindeki makyajsız bir erkeği güzel bulmayacakları doğaldır. Bu bakımdan erkek, onlar için, yalnızca bir «insan hammaddesi» veya «proje halinde bir insan» dan başka birşey olamaz. Yani kadın açısından erkek, ne yaparsa yapsın, her zaman çirkin bir yaratıktır. Dolayısıyla, erkek seçiminde dış görünümünün hiçbir önem göstermemesi yüzünden kadın, yalnızca kendine sunacağı maddi olanaklara bakarak rahatça erkek seçimini yapabilmektedir.

Hassas ve sanatçı ruhlu erkekler galiba epey zamandan beri bu işin farkına varmış olmalı ki, kadınların zevkine uygun kılık kıyafetlerle, onları etkileme yoluna gittiklerini görüyoruz. Ancak bu girişim, iki nedenden şimdilerde çıkmaza girmiştir. Önce bu tip erkeklerin, kısa bir süre içerisinde, kadınların asırlar boyunca çalışmayla geliştirdikleri, kendine has kültürün seviyesine ulaşmaları zaten olanaksız-

dır. Çünkü erkeklerin ne kadınlarınki gibi yumuşak ve elastiki saçları vardır, ne de tenleri onlarınki kadar hassastır. Ayrıca kılık kıyafetleriyle de, zıprılık konusunda kadınlarınkiye kısa sürede ulaşmaları olası değildir. İkinci ve daha önemli olan neden ise, kadınlara köleliğe hazır büyük erkek ordusunun bunlara bir tür vatan haini gözüyle bakarak toplumun dışına itmeleri ve her türlü geçim sağlama olanaklarını ellerinden almalarıdır.

Günümüzde yalnızca bazı şair, ressam ve pop müzik sanatçıları ile hippiler, gazeteciler ve sanatçı fotoğrafçıları bu tip kılık ve kıyafete büründükten sonra, üyesi oldukları burjuva sınıfının bir çeşit soytarısı rolüne çıkarak, geçimlerini sağlamakta ve yarılarındaki sevgilileri de, kazandıkları paraları kemali afiyetle yemektedirler. Şairin «ilham perim» dediği yatak arkadaşı, ressama modellik eden lüks yaratık ve pop müzik sanatçılarının «Groupie» adını verdikleri manitaları, hep bu zavallıların sırtından geçinen tiplerdir. Raslantı sonucu günün birinde erkeklerin saçlarını uzatmaları ve kadınlar gibi kolye ve gerdanlık takmaları moda olsa bile (çalışma şartlarındaki değişiklikler nedeniyle erkek modasında da her yüz senede bir böyle ufak tefek değişikliklere izin verilmektedir), erkeklerin dünya görüşleri yüzünden, saçları herhalde hep aynı uzunlukla olacak ve kravat yerine takacakları kolye veya gerdanlıkları da onun kadar sade bir görünüm sunacaktır.

AV ALANI OLARAK KULLANILAN İŞYERLERİ

Sekreter, fabrika işçisi, satıcı ve hostes gibi iş hayatına atılmış birçok kadınla, yüksek okul ve üniversiteleri dolduran bir sürü genç kız, insanda, kadınların dünya görüşlerinde son yirmi yıl içerisinde büyük bir değişiklik olduğu izlenimini verebilirler. Görünüşte, günümüzün genç kızlarının annelerinden daha dürüst ve insafli oldukları ve erkeği sömürmek yerine, onun hayat arkadaşı olmak istedikleri kanısı uyanmaktadır.

Ancak bu görünümün insanı yanılttığı da bir gerçektir. Çünkü doğru (yani kendi işine yarayan) ve isabetli bir erkek seçimi, kadının hayatındaki en önemli ve en ciddi meseledir. O, diğer bütün işlerinde yanlış yapabilir. Bu pek önemli değildir. Ama erkek seçiminde kesinlikle hata yapmaması gerekir. Dolayısıyla, erkeklerin kadın açısından işe yarar özelliklerinin en iyi şekilde gözönüne serildiği, bürolar, fabrikalar, işyerleri, yüksek okul ve üniversiteler, kadın için ideal eş seçme piyasalarıdır.

Kadının, gelecekte kendisine bir ömür boyu kölelik edecek erkeği tavlama için se eği ortam genellikle o güne kadar kendisinin ekonomik yönden esiri olan ve her derdine ko an babasının aylık gelirine bağlıdır. Geliri nisbeten yüksek olan ailelerin kızları, evlenecekleri erkekleri, yüksek okul ve üniversitelerde aramaktadırlar. Çünkü buralarda, gelecekte babaları kadar para kazanabilecek erkekleri bulma  ansı daha fazladır. Ayrıca (gönül vermeden de olsa) okuyarak sonunda bir diploma almak, kenarda köşede  fak bir i  bulup didinerek, para kazanmaktan daha iyidir. Daha az varlıklı ailelerden gelen genç kızlar ise, yine aynı amaçla (yani belirli bir müddet çalışma artd   ncesiyle) bir fabrika, mağaza, büro veya hastaneye kapılanırlar. Her iki tip uğra ı da geçici türden olup, evlenene (olağanüstü hallerde hamileliğe) kadar devam eder. Bu yoldan evlenme, bir de,  sevdiği erkek yüzünden içinden ayrılma veya öğrenimi yarım bırakma  gibi, kendileri için bir avantajı da birlikte getirmemektedir. Çünkü erkek için yapılan böyle bir özveri gelecekte onu daha fazla yükümlülükler almaya zorlayacaktır.

Kadınların  alı ması veya yüksek öğrenim görmesi bu konulardaki istatistiklerin tahrif edilerek yanlış sonuç vermelerine neden olmalarının yanında, ayrıca erkeklerin daha zavallı bir şekilde tutsaklıklarını sürdürmelerine neden olmaktadır. Çünkü meslek ve öğrenim her iki cins için farklı farklı anlamlara gelmektedir.

Erkek için mesleği yaşamsal önemdedir. Özellikle  alı ma hayatının ilk yılları, geleceği için çok önemlidir. 25 ya ına kadar içinde yükselerek, belirli bir mevkiye gelmemiş bir erkeğin bundan sonra da ar-

tık pek adam olmayacağı ortadadır. Zira bu süreçte iş piyasasındaki kıran kırana rekabet içerisinde, bütün yeteneklerini geliştirerek ortaya koyması gerekmektedir. Diğer bir deyişle, ılımlı ve liberal bir meslektaşlık ve iş arkadaşlığı maskesi altında, sürekli olarak pusuya yatıp fırsat kollaması gereklidir. Dolaşısıyla çalışan her erkek, meslektaşlarının başarılarını endişeyle izlerken, başarısızlıklarından da en yüksek oranda yararlanmaya çalışacaktır. Buna karşın aslında o, kendisinden, işletmecilik ve yöneticilik tekniğinin bütün kurallarını kullanarak yararlanan dev bir ekonomik mekanizmanın yalnızca ufak bir çarkından başka birşey değildir. Astlarını azarlama-sı, kendisinin de üstleri tarafından azarlanması nedeniyledir. Verdikleri emir ve talimatların aşağıya aktarılmasından başka birşey değildir. Şefinin zaman zaman onun için kullandığı övücü sözcükleri, aslında daha verimli çalışmasını teşvik için, kasıtlı olarak söylenmiştir. Çocukluğundaki evcilleştirme süreci sırasında izzetinefis sahibi ve dürüst olması öğretilmiş olan erkek için iş hayatı aslında bir dizi hay-siyet ve gurur kırıcı olaylarla doludur. Çalışan her erkek, kişisel olarak hiç ilgilenmediği halde, üretime katkıda bulunduğu işlenmiş maddeleri beğenmek ve övmek veya, üstlerinin anlattığı zevksiz fıkralara gülmek, yahut da, inanmadığı halde sırf patronları söylüyor diye, bazı fikirleri her yerde savunmak zorunda kalmaktadır. Bütün bu işleri yaparken de, en ufak bir yanlış hareketin kendine gelecekte, şu veya bu biçimde, pahalıya malolacağını her zaman anımsamak zorundadır.

Sözkonusu mücadelelerin nedeni olan kadın ise, oturduğu yerden her şeyi sakın sakın ve ilgisizce sey-

redip durur (*). Kendisinin çalıştığı dönem ise, onun için, flört, randevulaşma ve dostça şakaların bol olduğu ve bu arada fazla sorumluluk gerektirmeyen göstermelik ufak tefek işlerin yapıldığı bir zaman süresidir. Çünkü günün birinde bu (sözümona) çalışmanın sona ereceğini bilmektedir. (Veya bu zaman içerisinde en azından o duyguyla yaşayarak bir teselli yolu bulmuş olur.) Bu arada şahit olduğu, erkekler arasındaki kıran kırana rekabet olaylarında, (bütünüyle ilgisizmiş gibi görünmemek için), bazen birini eleştirir veya över veya bir diğerine moral verir. Şef veya patronlarının telefon, mektup ve diğer ufak tefek işlerinde yardımcı olurken büyük bir soğukkanlılıkla da kendisine uygun olan ve evlenebileceği erkeği arar. Ve, «Hayatının Erkeğini» bulur bulmaz, istifayı basarak yerini aynı işi yapacak genç hanım elemanlara terkeder.

Yüksek okul ve üniversitelerde de durum aynıdır. Bugün Amerika'daki üniversite ve kolejlerde, II. Dünya Savaşı öncesine göre daha çok kız öğrenci okumakla birlikte, mezun olanların sayısı daha azdır. Kız öğrenciler derslerde ilkbahar modasına nasıl uyacaklarını düşünürken, teneffüsleri de erkek arkadaşlarıyla fingirdeşerek geçirirler. Hatta Tıp Fakülteleri'nde, ceset üzerindeki çalışmalarını bile ojeli ellerine lastik eldiveni geçirerek yapmaktadırlar. Ancak erkek öğrenciler için okuyup mezun olmak, yaşamsal, bir önemdedir. Kızlar yalnızca parmaklarındaki yüzükle «bitirmeyi» bile yeterli görürlerken, erkeklere çoğu zaman diploma dahi yeterli gelmemek-

(*) (Kayığı rüzgâra emanet et. Gönlünü güzellere emanet etme.)
-Çiçeron- -Ç.N.-

tedir. Ders ezberleyip inekleyerek diploma almak her zaman olanak içinde olmasına karşılık (aradaki farkı anlayabilecek hoca yok denecek kadar azdır), erkek öğrenci ayrıca konuyu da anlamak zorundadır. Çünkü gelecekte başarı ve elde edeceği toplumsal etkinliğin yanında, birçok insan hayatı, onun bu sağlam temellere dayalı bilgisine bağlıdır.

Kadın için «hayat mücadelesi» diye birşey yoktur. Mesela bir doçentle evlenen güzel bir kız öğrenci, hiç bir çaba harcamadan onun bütün olanaklarına sahip olmaktadır. Bir fabrikatör karısına ise, (gerçekte adamın fabrikasında ancak bir band işçisi olabileceği noktası gözardı edilerek), fabrikatörün kendisinden daha fazla hürmet gösterilmektedir. Çünkü evlenen kadın, ayrıca bir çaba harcamadan kocasının bütün maddi imkanlarına ve toplumsal konumuna konmaktadır. Dolayısıyla kadınlar için en kısa yoldan başarı, başarılı bir adamla evlenilerek sağlanır. Bu da çalışıp didinmekle değil, süslenip güzel görünmekle elde edilir.

Yukarıda anlatılanlardan, iyi evcilleştirilmiş erkeklerin, kadınların dış görünümüne ve güzelliğine ne derecede önem verdikleri, açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu bakımdan en güzel görünen kadınlar (hiçbir gayret sarfetmeden) en başarılı erkeklerle evlenmektedirler. Buradan «güzel» kadınların çocukluklarından başlayarak fazlaca bir hayat mücadelesi vererek yeteneklerini geliştirmedikleri noktası da gözönüne alınacak olursa (çünkü zeka, rekabet ve mücadeleyle gelişir), en başarılı erkeklerin, en ahmak kadınlarla evlendikleri mantıksal sonucu ortaya çıkar. (Tabii bu süper enayi kadınların, kendilerini cazip bir «yem» olarak sunmalarını, bir zeka belirtisi olarak görmezsek.)

Firma yöneticiliği, mali müşavirlik, armatörlük veya orkestra şefliği gibi toplum içinde saygın bir yeri olan ve para getiren mevkilere gelmiş erkeklerin, başarılarının zirvelerindeyken karılarından (belki de ikincilerinden) boşanarak, manken veya foto-model gibi çekici, genç ve güzel kadınlarla evlenmeleri, günümüzde neredeyse bir kural haline gelmiştir. Babadan zengin bazı şanslı erkeklerse, daha ilk evliliklerini böyle bir «süper karı» ile yapma şansına sahiptirler. Tabii onlar da aynı kurala uyarak, zaman zaman bir ikincisi (veya üçüncüsü) ile eskisini değiştirirler (*). Genellikle bu tip kadınlar doğru dürüst bir öğrenim görmemiş olup, evlenene kadar da, yeni elbise modellerini sunmak ve fotoğraf makinesi karşısında seksi ve cilveli pozlar vermekten başka birşey de yapmamışlardır. Ancak «güzel» olmaları yüzünden geleceğin zenginleri arasına girecekleri kesindir.

Bütün bu kadın ve kız öğrencilerin evlenirken, sevdikleri erkek nedeniyle meslek ve kariyerlerinden vazgeçtiklerini söylemelerine bizim zavallı garibanlar da gönülden inanır. Çünkü, evlenme teklif ettiği kızın bir sürü sınav derdinden kurtularak erkeğin kendisine sunduğu rahat hayatı tercih etmiş olmasını düşünmek, ona hoş gelmeyeceğinden, kızın kendi ağzıyla ifade ettiği yukarıdaki bahaneyi kabul etmeyi tercih eder. Zaman zaman da kendi mantık ölçülerine uygun olarak «Karım okusaydı, belki de günün birinde meşhur bir operatör veya tanınmış bir primabalerin yahut da büyük bir yazar olurdu. Bana olan aşkı yüzünden bütün bunlardan vazgeçti»,

(*) (Kadın güzelliği çabuk kaybolan bir lavanta kokusu gibidir. Bunun alışınca hissedilmez olur. -Mme DE LAUNBERT-) -Ç.N.-

diye düşünür. Ancak karısının, çalışıp didinip sorumluluk almadan, bir operatör karısı olarak onunla aynı maddi gelir ve sosyal konum ve etkinliğe sahip olmayı tercih ettiğini düşünemez. Karısının (sözüm ona) yapmış olduğu büyük fedakarlığa karşılık olarak daha çok koşuşturarak, ona çok rahat bir hayat sağlamaya çalışır.

Batı ülkelerinde okuyan kız öğrencilerin çok düşük bir bölümü % 10-20) evlenmeden önce okulunu bitirmektedir. İstisnaları olmakla birlikte genellikle bunlar, kendileri için ömür boyu çalışacak bir işgücü bulacak kadar güzellik ve cazibeye sahip olmayan genç kızlardır. Ancak bunların aldıkları diploma da, dolaylı yoldan, piyasa değerlerinin artmasına sebep olur. Çünkü yüksek tahsil yapmış erkeklerin bir bölümü, okumuş kadınların kendilerine ilgi göstermelerini çok akıllı ve kültürlü olmalarının bir belirtisi olarak görerek bu tip kadınlarla evlenmeyi tercih ederler. Hele hele aldıkları akıl küpü, uzman hanımlar biraz da güzelse, kendilerini cennette hissederek.

Ama işler bununla da kalmaz. Evlenen doktor, avukat, veya sosyolog hanımlar, kocaları için, ya mesleğini «feda ederek» evlerine çekilip otururlar, ya da yarım gün çalışmaya başlarlar. Şehrin lüks semtlerindeki villalarında çocuk büyütme ve çiçek yetiştirmenin yanında, evlerini bir sürü gereksiz eşya ile süsleyerek vakit öldürürler. Bu ucuz ve basit eğlencelerle geçirdiği birkaç yıl içerisinde de üniversitede öğrendiklerini unuttuklarından, okumamış komşu kadınlarından bir farkları kalmaz.

EŞİT HAKLAR İÇİN MÜCADELE

EDEN KADIN

Yaşı yirmi beşi geçmiş olup da çalışmak zorunda kalan birçok kadın vardır. Bu çeşitli nedenlerle olabilir.

a) Kadın, başarısız birisiyle evlidir. (Yani kadının anlamsız eğlencelerini finanse edecek kadar para kazanamayan biriyle.)

b) Kadın, biyolojik sebeplerden çocuk sahibi olamamıştır. (Karılarıyla bir müddet birlikte yaşayıp hayatın tadını çıkaran bazı erkekler, onlardan bıktıktan sonra, çocuk da olmadığından boşanma yolunu seçmektedirler.)

c) Kadın çirkin olduğundan evlenememektedir.

d) Kadın, eşitlik için mücadele etmektedir.

e) Kadının mesleksel merakları vardır. (Bu sebepten çocuk ve kendi için koşuşturacak köleye ihtiyacı yoktur.)

İlk iki şıkka dahil kadınların neden çalışmak zorunda kaldıkları açıkça ortadadır. Önemli olan c)

ve d) grubuna dahil olanların çalışma nedenleridir. Aslında çirkin kadın sanki erkekle eşit haklara kavuşmuş gibi görünmesine karşın, bu izlenim tamamiyle yanlıştır. Beşinci gruba mensup olup da, bilimsel ve kültürel merakı yüzünden (yahut da dürüstlüğü nedeniyle) erkeğin sunacağı rahat hayatı ve onun ömür boyu uşaklığını reddeden bir kadın bulabilmek hemen hemen olanaksızdır.

Erkeklerin çirkin kabul ettikleri, göğüsleri fazla gelişmemiş olan (veya yeterince gelişmiş olup da onlarla erkeklerin yüreklerini hoplatmasını bilmeyen) ve yüzlerinde de çocukların masumiyetini andıran bir tatlılık bulunmayan kadınlar da, (aynen erkekler gibi, her dergi için koşuşturacak bir enayi bulamadıklarından) çalışmak zorunda kalırlar. Ancak çalışan erkek kazandığı parayla karısını ve çocuklarını geçindirirken, çirkin kabul edilen kadın, yalnızca kendisi için çalışır. Hiçbir zaman bu parayla, genç ve yakışıklı bir erkeği geçindirmeyi düşünmez.

Üçüncü gruba giren bu kadın genellikle oldukça zekidir. Bunlar da, başlangıçta annelerini örnek alarak, (gelecekte nasıl olsa birisi kendisi için çalışıp didinir düşüncesiyle), zekalarını geliştirmeyi bilinçli bir şekilde ihmal ederler. Ancak yaşlandıkça, her dertlerine koşuşturacak bir uşak bulma şanslarının, hemen hemen sıfır olduğunu anlamaya başlarlar. Günün birinde de zekalarının kokuşmadan sağlam kalmış bölümünü anımsıyarak, onu en iyi şekilde kullanmaya karar verirler.

Bu gruba giren birçok yazar, politikacı, gazeteci, doktor veya avukat hanım, diğer kadınların aksine zeki olduklarından, kolayca göze çarpar ve çevrele-

rinden saygı görürler. Ancak, istemeyerek de olsa, lüks semtlerde kocalarını sömürerek bir eli yağda bir eli balda yaşayan kadınlara (dolaylı yoldan) büyük yardımda bulunmuş olurlar. Bu lüks yaratırlarsa, isteseler kendilerinin de çok başarılı olabileceklerini, ancak kocaları için bundan vazgeçtiklerini ve o tip bir yaşamın kadınları nasıl kadınlıklarından uzaklaştırdığı görüşünü erkeklerine yutturmaya çalışırlar. Bizim gariban da bu palavralarına inanıp yatağındaki geri zekalı için Allahına yüzlerce defa şükreder. Zira ciddi ve seviyeli bir sohbet ihtiyacını, gerektiğinde, erkek arkadaşları ve meslektaşlarıyla da giderebilmektedir.

İşindeki bütün başarılarına karşın çirkin kadın da, toplumun kadınlara sunduğu ekstra hizmetlerden vazgeçmeksizin, etrafında kendisini sanki dünyanın sekizinci harikasıymış gibi görmelerini ve buna uygun olarak davranmalarını ister. Hele hele, çevresine her zaman «kadınlığını» anımsatarak, özel davranış beklemesi, terbiye sınırlarını da aşarak, edepsizlik derecesine varmaktadır. Zaten böyle bir tipin ikide birde, ya bir açık oturumda veya televizyonda (sarkık göğüsleri için önündeki masadan destek alarak) konuşma yaptığını ve üst düzeyde çalışan bir «kadın» olarak mesleğinde karşılaştığı zorluklardan yakındığını görmek olasıdır.

Bütün bunlara rağmen çirkin kadın, beleşçi çoğunluktan daha çok saygıya değerdir. Tabii, buna mecbur olduğunu, yüzüne bakarak anlamak olasıdır. Ancak insanın çirkin veya güzel olması, kendi elinde olan birşey değildir.

Asıl zor ve karmaşık olan, eşitlik mücadelesi veren kadının durumudur. Çünkü ilk üç gruba giren

kadınların mesleki planlarına ve kariyerlerine, maddeden doyum yoluyla son vermelerini sağlamak olası ise de, (para için çalışmadığından) eşitlik isteyen kadın için bu olanaksızdır. Zira gençliğinden beri güzel olan bu grup kadının, her devirde buyruğuna hazır olan ve her derdine koşan bir erkek uşağı olmuştur. Zaten yalnızca güzel kadınlar bu yolla fazladan haklara kavuşma şansına sahiptir. Çirkin kabul edilen kadının durumu ise erkeğinki gibi olduğundan, kimseden birşey isteyecek durumu yoktur.

Eşitlik nutukları atan kadının genellikle, 1-2 çocuğu ve güzel bir dairesiyle dost ve arkadaşlarının sahip olduğu bütün statü sembolleri vardır. Ancak bu tip kadınlara, evlerindeki veya hemcinslerinin düzenledikleri maskeli balo diyebileceğimiz kabul günlerinde, sunulan eğlenceler yeterli gelmemektedir. En hoşlarına giden ve zevkli buldukları uğraşlar ise, genellikle halka seslenen ve geniş seyircisi veya okuyucusu olan kuruluşlarda (aşında sıradan işlerde çalışmaktır. Bu tip bakımlı lüks yaratıklara, yayınevi ve gazete idarehanelerinde, (rejisör yardımcısı olarak) film, televizyon ve tiyatro ile ilgili kuruluşlarda, (çevirmen) seyahat acentalarında ve de lüks kuyumcu ve antikacı dükkanlarıyla pahalı butiklerde raslamak olasıdır. Yani diğer bir deyişle hep zengin ve makam sahibi kimselerin gelip gittikleri yerlerde. Zaten kazandıkları para da hergün kırtarak dolaştıkları işyerleri için gerekli olan giyim kuşam ve makaya gitmektedir.

Aslına bakılırsa eşitlik mücadelesi veren kadın da, en az öteki hemcinsleri kadar aptalın tekidir. Ama, aptallığı büyük bir titizlikle üstüne kondurmaz. Ev kadınlarını horgörür ve onlardan ayaktakımından

bahsediyormuş gibi sözeder. Erkeklerin de çekinmeden yapabileceği bir işte çalıştığından, onlar gibi zeki olduğu inancındadır. Ancak hanımefendimiz burada nedenle sonucu birbirine karıştırmaktadır. Çünkü erkekler zeki olduklarından değil, zorunlu olduklarından çalışmaktadırlar. Zaten ancak maddi yükün (ev kadınların da olduğu gibi) omuzlarından kalkması halinde, bizim garibanlar zekalarını anlamlı ve doğru dürüst bir yönde kullanabilme olanağına sahip olacaklardır. Aslına bakılırsa bu eşitlik taraftarı hanımlara oranla lüks semtlerde yaşayan ve vaktini nasıl geçireceğini bilmeyen ev kadınları, zeka ve kültürlerini geliştirme yönünden daha fazla olanağa sahiptirler.

Eşitlik peşinde koşan kadının işi, ne zor bir iştir, ne de sorumluluk gerektirir. Ancak kendisi, işinin hem zor olduğu, hem de sorumluluk istediği kuruntusuyla avunup durur. Her yerde mesleğinin «kendisini çok tatmin ettiğini» ve «ona heyecan verdiğini» ve bu nedenle «çalışmadan yapamayacağını» söyleyip gezer. Aslında çalışmaya ihtiyacı bile yoktur. Çünkü çirkin kadının aksine, eşitlik isteyen kadın, çalışması sırasında başı derde girdiğinde kurtarıcı bir mekanizmanın (yani bir erkeğin) kendisine yardım edeceğinin bilinciyle, işlerini yürütür.

Erkek meslektaşlarına oranla daha zor terfi ettirildiğinden hep şikayet etmekle birlikte, onların rekabet ortamına da girmek istemez. Eşit haklara sahip bir kadına bile, yükselme konusunda eşit olanaklar sağlanmadığından ve dürüst davranılmadığından yakınır. İşyerinde kendi aleyhine olan bu şartları mücadele ederek değiştirmek yerine, bir sirk soytarısı (down) gibi boyanıp süslenerek gittiği kabul günle-

rinde, eşitlik üzerine nutuklar çeker. Ancak erkeklerin değil, tersine kadınların mesleklerine ilgisizlikleri, aptallıkları ikiye yüzölçümüleri, satılık olmaları, gülünç giyim kuşam ve makyajları ile bitmez tükenmez hamilelikleri ve erkekleri avuçları içerisinde aldıktan sonra sürekli olarak onları sömürmelerinin bütün bunlara sebep olduğunu hanımefendimiz nedense bir türlü anlamak istemez.

Bir an, eşitlik taraftarı kadınların da sorumlulukları olması nedeniyle kocalarının daha rahat bir yaşam sürdüklerini, düşünmek mümkündür. Ancak gerçekte durum tamamen tersinedir. Bunların kocaları da, çocukluklarından başlayarak çevresindeki kadınlar tarafından hep hayatta «Başarılı Olma» ilkesine göre şartlandırılarak evcilleştirilmiştir. Dolayısıyla karısı bu sınıfa giren bir erkeğin, ondan daha başarılı olması gerekeceğinden, zavallı içine düştüğü fasit dairede daha hızlı koşacak ve daha mutsuz bir yaşam sürecektir. Nitekim, çevirmen hanımların meşhur yazarlarla, sekreterlerin büro şefleriyle, Tatbiki Güzel Sanatlar Akademisi mezunu genç kızların kabiliyetli heykeltıraşlarla ve gazetede fıkra yazan gazeteci hanımların da başyazarlarla evlendiklerine sık sık tanık oluyoruz.

Görüldüğü gibi eşitlik taraftarı kadın, kocasına hiçbir yönden kolaylık ve rahatlama getirmemektedir. Hatta tam tersi gerçekleşmekte ve kocasını öteki hemcinslerinden daha insafsızca ve daha çok sömürmektedir. Dolayısıyla hanımefendimiz işinde yükseldiği oranda (çekici olduğundan zaman zaman böyle biri —tabii bir erkeğin desteğiyle— önemli bir yere gelebilir), kocası da daha çok koşuşturmakta ve daha huzursuz bir hayat sürmektedir. Bu nedenle ka-

rısının her terfisinde adamcağız kâbuslar geçirir. Zaten para ve makam bakımından kendisini birgün geçeceği endişesi içerisinde yaşamaktadır. Hatta bu yüzden kadını her yabancı erkekten kıskanmaya başlar. Karısı için bir değeri kalmadığı düşüncesinden hareket ederek bütün yaşamı anlamsızmış ve boşmuş gibi görmektedir. Çünkü yavaş yavaş onun kendisine ihtiyacı olmayacağını ve istemeyeceği kuruntusuna kapılmaktadır. Sonuç olarak, geçirdiği uzun evcilleştirme sürecinden sonra elde edebileceğini umduğu tek mutluluk olan «uşaklık mutluluğu» da elinden gitmiş olur.

Eşitlik peşinde koşan kadın, çocuklarını da mutsuz etmektedir. Çünkü öteki kadınlardan kesinlikle daha iyi bir anne değildir. Yalnızca diğerlerinden farklı bir yaşamı vardır. Nitekim zeki çocuklarıyla uğraşıp sorunlarına koşmak ve onları yetiştirmek yerine, bürosunda yaptığı salakça işlerden zevk alması da bunu göstermektedir. Buna rağmen de onları dünyaya getirmekten çekinmez. Zira ona göre çocuksuz bir kadın için hayatın hiç bir anlamı yoktur.

Kısacası, eşitlik peşinde koşan kadın, hiçbir nimetten vazgeçmeden, bir eli yağda diğeri balda bir hayat sürer. Yüksek düzeyli uğraşlarından da vazgeçmemek için, çocuklarını ya ana okullarına ve yatılı okullara yerleştirerek başından uzaklaştırır, ya da hor görüp tepeden baktığı dadı ve çocuk bakıcısı kadınların eline teslim eder. Hanımefendimiz ev işlerini bile tek başına yapmaz. Akşam eve gelen kocası burada da sultanımıza yardımcı olur. Bunun karşılığı olarak da beyefendi, yerleri cilalayıp, gümüş sofrayı takımını temizlerken veya çiçekleri suladığı sırada entel karısıyla derin mevzuular üzerinde fikir

alışverişinde bulunma nimetine kavuşur. Sonuç olarak eşitlik taraftarı kadın, ne çocukları ile ahababı hanımların hayat seviyesine uygun maddi olanaklardan, ne de buyruğuna bir ömür boyu hazır olacak uşaktan vazgeçmeden hayatını yaşamak ister.

Erkeklerin tanınmış haklarına sahip olabilmek için (tabii ki yüksek makam sahibi erkeklerin ayrıcalıklarına: Yoksa gariban askerin hakkına değil) eşitlik taraftarı kadın, zaman zaman bu konuda gösteri ve yürüyüşler tertip eder. Buralara da en son sufrajet modasına uygun bir kıyafet içerisinde gelip (tam televizyon ekibinin çekim yaptıkları bir sırada), mesela ev pencerelerinin önüne mumlar dikme veya civardaki inşaatlarda çalışan işçilere çimdik atma gibi soytarlıklar yaparak, kamuoyunun dikkatini üzerine çekmeye çalışır. Bu yoldan da yavaş yavaş erkek boyunduruğundan ve baskısından kurtulduğunu zanneder. Kendisi için (zeka seviyesi nedeniyle) zaten manevi baskı söz konusu olmayacağından, meseleyi hep maddi açıdan ele alır. Nitekim çağın başında yaşayan sufrajetler —aynı felsefeye uyarak— kendilerini kadın korsesinin baskısından kurtarmışlardı. Yetmişli yılların eşitlik isteyen kadınları ise, sütyenlerinden kurtularak meseleyi hallettiklerini zannettiler. (Bu yankı yaratıcı olayın kimsenin gözünden kaçmamasını ve unutulmamasını sağlamak için de, sonradan erkek uşaklarına içi gözüken bluz imal etmesini emrettiler). Bu gidişle bizim hanımefendiler bundan sonra yapacakları ilk gösteriyle belki de eteklerinden kurtulacaklardır. Ama şimdiye kadar maddi yöndeki bütün baskılardan kurtulmalarına karşın, aptallıklarından, yalancılıklarından, duygusuzluklarından ve boş konuşmalarından ne yazık ki bir türlü kurtulamamışlardır.

Ne kadar çok para kazanırsa kazansın, eşitlik taraflısı bir kadın, (eşitlik istemesine karşın hiçbir zaman evde erkeğin yerine geçerek onun sorumluluklarını üstlenmeyi düşünmez. Arasına böyle birinin mesleğini gerçekten severek çalışması olasıysa da (erkekten daha az hassas olduğundan, işindeki tekdüzeliği onu daha çok rahatsız edecektir) kazandığı parayla hanımefendinin, kocasına daha rahat bir yaşam sağlamayı aklının ucundan bile geçirmeyeceği kesindir. Ne kocasının sigarasını yakmak veya bir yere girip çıkarken kapısını açmak, ne de adına bir hayat sigortası yaptırmak veya boşandıklarında ona bir aylık bağlamak, eşitlik isteyen kadının düşüneceği konular arasına girer. Bunu düşlemek bile, kadınlara yakışmaz, diye düşünür. Zaten evcilleştirilmesi sırasındaki şartlanmalar nedeniyle, kocasının da bu konular aslında aklının ucundan bile geçmemektedir. Dolayısıyla, beyefendi, yine sabahları evinden ayrılırken karısını öpecek ve sonra elindeki yüzündeki ruj, krem ve pudra lekelerini silerek, yeniden uşak olarak koşuşturmaya devam edecektir.

WOMEN'S LIBERATION (*)

Dünyanın diğer ülkelerindeki kadınlara kötü örnek olmasa, Amerikalı kadının kocasını alabildiğine sömürmesini, o ülkenin yalnızca bir iç meselesi gibi görmemiz mümkün olabilirdi. Ancak Amerika'nın ekonomik ve teknolojik gücünün, diğer kapitalist ülkelerin, politika, bilimsel çalışma ve araştırmaları ile kültürlerinin yanında geniş halk kitlelerinin toplumsal davranışlarını da büyük ölçüde etkilediği noktası gözönüne alındığı zaman, durum değişmektedir. Artık hergün biraz daha gelişen kitle haberleşme araçları sayesinde bu işin gittikçe daha süratlendiğine tanık olmaktayız. Amerikan görüş ve yaşam biçiminde meydana gelen değişikliklerin en çok 5 yıl içerisinde bütün Batı dünyasına yayılmakta olduğunu söyleyen eski uluslararası kural, bu nedenle günümüzde bütünüyle geçerliliğini yitirmiştir. Telekomünikasyon tekniğinin çok süratli olarak gelişmesi, zaman ve mekân ayırımını bugün bir hiç durumuna indir-

(*) (Amerika'da 60'lı yıllarda başlayan Kadın Kurtuluş Hareketi)

miştir. Mesela bir grup Amerika'lı araştırmacının enfarktüs tedavisi konusunda geliştirdiği yeni bir yöntem, hemen bir kaç hafta içerisinde Güney Afrika kliniklerinde uygulamaya konulmaktadır. Yahut Amerikalı öğrencilerin bilgisayar yardımıyla daha kolay öğrendiği anlaşılır anlaşılmaz, Japonya'da da aynı yöntemin kullanılmaya başlandığını görmek olasıdır. Yahut Jesus Christ Superstar adlı pop müziği parçasının Broodway'de meşhur olmasından birkaç gün sonra, Alman lise öğrencilerinin de söylediklerine tanık oluyoruz. Eskiden Amerikalı kadınlar, kendilerini zencilerle kıyaslayarak, ikinci sınıf insan muamelesi gördüklerini anlatmaya çalışırlardı. Bugün ise Fransa, İngiltere ve İskandinav ülkeleri kadınları yaptıkları feminizmle ilgili gösterilerde, «biz zaten bu milletin zencilerinden başka birşey değiliz.» demeye başladılar.

Bilimsel araştırma konusunda Amerika'nın diğer ülkelere olan etkisini olumlu karşılamak bir dereceye kadar olağandır. Ancak Amerikan feminizm hareketlerinin diğer ülke erkeklerine zararlı olduğu kesindir. Hiçbir ülkede erkeklerin durumu Amerikan erkeğinkine kadar yürekler acısı değildir. Tabii burada, erkeğin durumunu aynı ülkede yaşayan kadınların durumuyla kıyaslıyoruz. Yoksa mutlak anlamda değil. Yani bir ülke aynı toplumsal sınıf üyesi bir çiftin aile içindeki durumlarını kıyaslayarak. Bu anlamda Portekiz'li ufak bir memurun İsveç'teki meslektaşından daha zor koşullar altında yaşam mücadelesi verdiği veya aynı ülke şartlarında bir işçi hanımının bir mühendis hanımından daha sade bir hayat sürdüğü ortadadır. Ancak bu eşitsizliklerin nedeni, bizim konumuz dışında kalmaktadır. Ancak işçi karısının yaşamı, mühendis karısının yaşamıyla karşılaştırma yerine kocasınınkiyle karşılaştırılacak olur-

sa, hanımefendinin lüks bir hayat sürdüğü açıkça görülür.

Zaten bütün ülkede hayat standardının yüksek olmasının yanında işsizlik tehlikesinin de büyük oluşu Amerikan erkeğinin hayatını cehenneme çevirmeye yeterli sebeplerdir. Aşağı yukarı aynı hayat standardına sahip hiçbir ülkede işyerini yitirme korkusu veya rahat ve modern yaşama özlemi yahut da zengin ile fakir arasındaki fark, Amerika'daki kadar belirgin değildir. Toplumun getirdiği bu unsurların yanında Amerikan erkeğinin evcilleştirilme süreci sırasında dünyanın en iyi koşullandırılmış erkeği olduğu noktasını da gözönüne almamız gerekmektedir. Başka bir deyişle, Amerikan erkeğine yaptırılmayacak hiçbir iş yoktur. Bu nedenle Amerika'da erkek çocuklara anneleri, hayatta tek değerın «başarı» olduğunu kafalarına yerleştirirken, kadınlar da, erkeklerini kazançlarıyla ölçerek, «aşk-para» şeklinde dile getirebileceğimiz görüşlerini açık ve net bir biçimde ortaya koymaktadırlar.

Ancak bütün bunlardan, Amerikalı kadının kocasına karşı merhametsiz olduğu veya zalimce davrandığını çıkarmamak gerekir. Çünkü kadınlar için, erkeklerin zaten hiçbir değeri olmayacağından, onlara böyle davranmak için hiçbir geçerli neden bulunmamaktadır. Dolayısıyla bu tip olaylara yalnızca filmlerde raslamak olasıdır. Söylemek istediğimiz, önceki ülkelerin kadınlarıyla karşılaştırıldığında, Amerika'lı kadının, erkeği insan olarak görme eğiliminin daha az gelişmiş olduğudur. Belki de bu eğilim, Amerika'nın geçmişinde erkeğe hep (kadınlara) yararlı olabildiği ölçüde erkek gözüyle bakılmış olmasından ileri gelmektedir. İşin garibi Amerika'lı erkek de kendini bu

ölçüte göre değerlendirmektedir. Başka bir deyişle erkeğin aylık ücretinin, onun ne olduğunu açık bir şekilde gösterdiğine inanılmaktadır. Bu nedenle Amerika, düşük ücretli bir profesörün kötü bir profesör veya başarısız bir yazarın yeteneksiz bir yazar olarak görüldüğü tek ülkedir. Güney Amerika'lı erkekler, erkekliklerini cinsel güçleriyle ölçtükleri halde, Kuzey Amerika'lı bir erkek parasıyla ölçer. Gerçekten de, Edward Albee'nin eserlerinden tutunda, Jacqueline Susann'ın kitaplarına kadar geniş bir alanı kapsayan Amerikan literatüründe hep, yeterli para kazanamadığından karısını —toplumun uygun gördüğü şekilde— rahat yaşatamayan bir erkeğe, erkek gözüyle bakılıp bakılamayacağı sorusu işlenmektedir. Tabii ki böyle bir erkek, sözü edilen yazarlara göre erkek değildir.

Sonuçta Amerika'lı erkek, mutluluğu ancak kadınlarda bulabileceğini ve bunun da bir maliyeti olduğunu bilmektedir. Fiyatını da tabii ödemeye hazırdır. Gençken peşin ödemeye hedefine ulaşır. Evlendiğinde sürekli ödemeye geçer. Öldükten sonra da bağlı olduğu sigorta şirketi, onun adına karısına ödeme yapmaya başlar. Başka ülkelerde de, Reno kentindeki kolay boşanmayı sağlayan ve oldukça sık başvuru alan mahkemeler türünden yargı organları bulunsaydı ve nafaka ödemeyi ihmal eden erkek de hapse girmek zorunda kalsaydı, o ülkenin erkekleri herhalde çoktan, kadınların çevirdikleri dolapların farkına varırlardı. Ancak Amerika'lı bir erkek bunu bile kendisinin üstünlüğüne vermektedir. Çünkü ödeyecek parası olduğundan, kadın tarafından tercih edilmekte ve parayı da kendisi kazandığından, daha akıllı olduğunu ortaya koymaktadır. Ona göre bu işin mantığı henüz, evlenmeye adım atarken karısının onun soyadını kabul

etmiş olmasıyla işlerlik kazanır; —aksi halde— açıklamak, kesinlikle olası değildir. Bir süre önce Amerika'da yapılan bir kamuoyu araştırmasında, Amerika'lı kadınlardan çok, erkeklerin, kadınların baskı altında yaşadıklarına inandıkları ve hatta erkek katilimcilerden % 51'nin, kadınların durumunun, zenci erkeklerinki kadar kötü olduğunu tahmin ettikleri ortaya çıkmıştır.

Çalışmayı erkeklere özel hak doğuran işlerden biri olarak kabul ettiğinden Amerika'lı erkek, kendine çalışma fırsatı tanıyan karısına, ayrıca da minnettar-
dır. Zira bütün bu özverileri yaptığı karısı, (erkeğin durumu ile kendi rahat yaşantısı arasında görünen korkunç farklılıklara karşın) kendine acındırma yoluna giderek, dışarıda bir işte çalışmayışını kocası için yapılan büyük bir özveriymiş gibi göstermeyi becermiştir. Öbür ülke erkeklerinden çok daha açık bir şekilde Amerika'lı erkek, karısının entellektüel ve düşünsel konulara meraklı olmayışını alçakgönüllülük ve duygusal yaşantısının sadece (gerçek olmayan) bir görüntüsü, sorumsuzluğunu ise erkeğe olan aşkı nedeniyle yaptığı büyük bir özveri olarak kabul etmektedir. Karısı tarafından sömürüldüğü açık bir şekilde kanıtlanarak ortaya konduğu zaman, öteki ülke erkeklerinin aksine Amerika'lı erkek, gerçekleri elinden geldiği oranda görmemeye çalışmaktadır.

Amerikan erkeklerinin evcilleştirilmeleri ve şartlandırılmaları, diğer ülke erkeklerinkine oranla, daha açık bir şekilde gerçekleştirildiğinden, Amerikan kadınlarının çevirdiği dolapları ortaya çıkarmak çok daha kolay olur, diye düşünebilirsiniz. Ancak bu ülkede erkekler, ne yazık ki, ne gerçeği görmek, ne de herhangi bir korunma almak niyetinde değildir. Nitekim çocuklar için gösterilen televizyon filmlerinde,

babanın her zaman zavallı ve enayi yerine konulmasına karşılık, annenin hep bir kiralıçeymiş gibi gösterilmesini, asıl olarak kendileri de doğru bulmaktadırlar. Çünkü Amerikan erkeği de annesini hep böyle görmüştür.

Bir çeşit mafia gibi çalışarak, kültürel hayatı bütünüyle denetimleri altına alan kadın derneklerinin bu faaliyetlerini bile zavallılar, doğru ve yerinde bulurlar. Çünkü eninde sonunda bu işi birinin üzerine alarak yapması gerekecektir. Başka ülkelerin aksine Amerika'da, kadınların saçlarında bigudilerle sokağa çıkmalarını Amerikan erkeği ülkesinin ilginç bir töresi olarak kabul eder. Hatta psikiyatristlere gidenlerinin çoğunun kadın olmasına karşılık, intihar edenlerin çoğunun erkek olmasını bile üstadımız, psikanalizin değerinin bir göstergesi olarak yorumlar. Daha da ileri giderek, asırlardır ülkesinde erkeklerin savaşa giderek sakat kalmalarına karşın, kadınların bir elbombasının bile nasıl atılacağını bilmemelerini çok doğal karşılarlar. Zira erkek çok daha güçlü ve kuvvetli olduğundan savaşa gitmektedir. Öteki ülke erkeklerinkine göre daha yıpratıcı ve aşağılayıcı bir biçimde uşaklık etmesine karşın, gerçek kazancı onarından daha azdır. Çünkü ücret olarak dünyanın en biçimsiz ve uyumsuz bir şekilde (ve en sık) makyaj yapan (yani en sahte ve yapmacık) kadını almaktadır. Ama beyefendi bunu da görmemeye adeta yeminlidir.

Çünkü Amerika'lı evkadını bütün dünyada, sunduklarına karşılık para bakımından en fazla doyuma ulaşan kadındır. Bütün dünyada kozmetik maddelerine en çok para harcayan kadın da yine Amerikan kadınıdır. Herkesten fazla süslenen, pudralanan, boyanan ve kremlenen de yine odur. Zevksiz giyimiyle

nl olmasına karşın, giyim kuşam ve makyaj mas-rafı öteki ülke kadınlarinkinden çok daha fazladır.

Başka kadınlardan çok daha rahat ve konforlu bir yaşamı vardır. Bu ülkede ev ve araba sahibi olup bütün işlerini modern ev ve mutfak aletleriyle yapan ve hatta her fırsatta hazır yemek ve konserve kulla-nan evkadını oranı öbür ülkelerinkinden çok daha fazladır. En modern ev aletlerine sahip olması ve okul arabalarıyla evinden alınan çocuklarının bütün gün okulda okumaları nedeniyle, diğeri sanayi ülkeleri ev-kadınlardan daha fazla dışarıda çalışma olanağı-na sahip olmasına karşın, (oran olarak) en az çalışan evkadını yine Amerika'dadır. Lise diplomalı kız ğ-renci oranı diğeri ülkelerinkinden daha yüksek olma-sına ve erkek öğrencilerin aksine askerlik zorunlu-luklarının da olmamasına karşın, niversite mezun-larının yalnızca %13' kızdır.

Dünyada boşanma oranı en yüksek olan lke A.B.D.'dir. Yeni doğan bir çocuğun ana ve babasıyla birlikte büyüyebilme olasılığı, bu nedenle diğeri ülke-lerdekinden daha azdır. Ancak Amerika'lı kadının bütün bunları zaten umursadığı da yoktur. Sanayi-leşmiş ülke kadınları arasında ençok doğum yapan da, yine kendisidir. Çünkü bu ülkede çocuklar, ka-dın için bir tür hayat sigortasıdır. Dünyanın en yük-sek nafakası, Amerikan erkeği tarafından ödenir. de-melerin gecikmesi halinde hapse gireceğinden, zaval-lı günü gününe parayı götürüp bankaya yatırmak zo-runda kalır.

Dul aylıkları da burada diğeri ülkelerinkinden da-ha fazladır. Ortalama Amerikan erkeği karısından dört yaş büyük olup, yedi sene daha az yaşamakta-

dır. Sonuçta her Amerikalı kadın, ömrünün sonunda, yaşamını ortalama olarak 11 sene yalnız başına geçirmektedir. Ancak kadınların evlenirken hep kendilerinden daha yaşlı erkekleri tercih etmeleri, bunun bir risk veya dezavantaj olmadığını ortaya koymaktadır. Kocasının ölümünden sonra belirli bir zenginliğe de kavuşmuş olduğundan, hanımefendi artık herkesten **hürmet** ve **itibar** görmektedir. Hatta maddi yönden eski günlerindeki kadar rahat ve konforlu bir hayat sürer. Uçuk dudaklarını kıpkırmızı boyadıktan sonra, çok sevdiği çiçekli şapkasını da giyerek zaman zaman bir dünya seyahatine çıkıp, yabancı ülkelerde **arızı** endam eder. Üç oğlu öldürülen (ve bu arada kızları ve gelinleri havadan zenginleşen) yaşlı Rose Kennedy televizyon kamerası önünde kırılarak en küçük oğlunun da seçim kampanyasını desteklediğini söylerken, halkın gözünde adeta bir ulusal kahraman kesilmiştir. İnsanın içinden, «aman ne kahraman anneymiş» diyeceği geliyor.

Amerikan kadınının, dişiliğini kullanarak elde ettiği yararları, başka alanlarda yaptığı çalışma ve verdiği ödüllerle karşıladığını düşünebilirsiniz. Ancak onu yakından tanıyanlar, doğru dürüst yemek yapmadığı ve başarısız bir yatak arkadaşı olduğu konusunda adeta hemfikirdirler. Diğer bir deyişle, kocasından bu kadar yüksek bir ücret alan Amerika'lı kadın ona, **edâ**, **cilve**, **cazibe**, **sevgi** ve **aşk** konusunda hemen hiçbir şey verememektedir. Löpür löbür göğüslü ve süper popolu Hollywood karılarına göre şartlandırılarak evcilleştirilmiş olan zavallı Amerikan erkeği de bu nedenden, kadın estetiği ve güzelliğindeki nüans farklarını anlayabilmekten aciz kalmaktadır.

Dolayısıyla göz alıcı göğüs ve kalçaların yanısıra, uzun bir süre «hayır» diyebilecek kadar kuvvetli si-

nirlere sahip olmak Amerikan kadınının hayatta başarılı olması için yeterlidir. Zaten alabildiğine yakınlık gösterdiği halde, hep «hayır» deme konusunda da, dünyada onun üzerine hiçbir kadın yoktur. Nitekim Petting ve Necking gibi sevişme oyunlarının Amerika'lılar tarafından bulunmuş olması da, bunu açıkça göstermektedir. Ama yalnızca Amerika'lı kadın takma kalça kullanır.

Kadınların, nesilden nesile daha mükemmelleştirerek aktardıkları bu üç kağıtçılık sisteminin doğal bir sonucu olarak frijidliğin ülkede epeyce yaygınlaşmış olmasına karşın, kendi kazdığı kuyuya kendi düşen Amerikan kadını bu derdiyle de, bütün ulusunu uğraştırmaktan çekinmemektedir. Çünkü fahişeler orgazmı düşünmeden sevişirlerken, ev kadınları için bu konu çok önemlidir. Dolayısıyla frijidlik ciddi bir sorundur. Ancak frijid bir kadının sevmediği bir erkeğin yatağında ne işi var diye sormak yerine, çok pahalı ruhsal ve psikiyatrik yollarla tedavi edilmeye çalışılmaktadır. Tabii hanımefendi evlenerek parasını ödetecek bir erkek bulduktan sonra doktora gitmektedir. Zira bekârken bu işe ayırabilecek parası yoktur.

Ama bütün bunlara bakarak Amerika'lı kadının diğer ülke kadınlarından kötü olduğunu ileri sürmek doğru olmaz. Yalnızca daha iyi teknik olanaklara sahiptirler. Erkekleri sömürme teknikleri, film ve televizyon yoluyla sürekli olarak, (salgın bir hastalık hızıyla) bütün dünyaya yayılmasa ve ülke içerisinde kalsa, meselenin yalnızca kendilerini ilgilendirdiğini söyleyebilirdiniz. Ancak Amerika'lı kadının bütün hareket ve davranışları, ne yazık ki Batı ülkelerinde kısa sürede taklit edilmektedir. Dolayısıyla, hayat

standardının yükselmesine uyumlu olarak diğer Batılı erkekler de, zamanla Amerika'lı erkeğin akibetine uğrayacaktır.

Bu yazımızda Amerika'lı kadınla bu derece de uğraşmamızın bir nedeni de, Women's Liberation Hareketi'dir. Zira Amerika'lı kadınların diğer ülke kadınlarından daha rahat ve lüks içinde yaşadıkları bir gerçek olmakla birlikte, bunu tamamı için söylememiz olası değildir. Sözüünü ettiğimiz büyük çoğunluğun kârlı çıktığı bu erkekleri sömürü sistemi, ister istemez, azınlıkta bulunan bir bölüm kadının da aleyhine işlemektedir. Bu azınlık da —erkeklerin ölçülerine göre— yeterli çekiciliğe sahip olmayan çirkin kadınlardır.

Kısa bir süre öncesine kadar bu mesele asıl olarak sistemden zarar görenlerin dışında, hiç kimse'nin dikkatini çekmemekteydi. Ancak Amerika'lı kadınlar günün birinde, işi böyle olurunda bırakmayıp, daha önceki öncülleri olan sufrajetler gibi örgütlenecek ortaklaşa hareket etmeye karar verdiler. Amerikan kamuoyu da kadınların söylediklerini dinlemeye zaten alışık olduğundan, bu sefer de konuyla ilgilenmiş ve kısa sürede herkes onların sorunlarını konuşmaya başlamıştır. Sonuç olarak da bu hareket birkaç ay içerisinde hem Amerika'nın diğer bölgelerinde, hem de dış dünyada taklit edilerek yankı uyandırmıştır.

«Peki, Amerikan kadınlarının bu kadar rahat yaşamlarına karşın neden bu iş Amerika'da başladı?» diye bir soru gelebilir aklınıza. Bunun yanıtı gayet basittir: Çünkü Amerikan kadının yaşantısı çok rahat olup, en az iki kişi için çalışan kocası ile yaşamı

arasında dağlar kadar farklar vardır. Ayrıca Amerika'lı evkadını çalışan kadına sanki bir vatanhainiy-miş veya cüzzamlıymış gibi bakmaktadır. Sömürü konusundaki bütün bu aşırılıklar, sonunda bu olay-ların çıkmasına neden olmuştur. Zira erkeği alabil-diğine sömürebilmek lüks içinde yaşayan bir kadın için rahat yaşamdan en ufak bir taviz bile hayatını altüst etmeye yeterlidir. Bu durumda diğer ülkelerin kadınlardan daha çok rahatsız olacağı ortadadır. Ne diyelim, hanımefendimiz bu ekstra nimetlere doğru-dan konamadığı zaman, işi şamataya boğup, kadın-lığını kullanarak, dolaylı yollardan ulaşmaya çalış-ması doğaldır.

Çalışmaya mecbur olan (ve bazan da isteyerek çalışan) kadınların Amerikan iş piyasasındaki zor şartlar yüzünden yükselme olanaklarının, çalışan Av-rupa'lı kadınlarınkinden daha az olması, olayların çıkmasının bir başka nedenidir. Gerçi bunlar da iş hayatının getirdiği zorlukların çoğuna, kadın olma-ları nedeniyle karşılaştıklarına inanmaktadırlar. Ta-bi bu da işin başka bir tarafı. Ancak boş bir işyeri için bir erkekle çirkin bir kadın başvurdukları zaman Amerikalı işverenin erkeği tercih ettiği de bir ger-çektir. İsviçre açısından, bunun geçerli bir açıklaması da vardır. Çünkü evlenip çoluk çocuğa karışan bir kadın işini bırakırken, aynı şartlar altındaki bir er-kek daha ciddi çalışmak zorunda kalmaktadır. İşye-ri için başvuranların arasında evli erkek de varsa, sö-zü edilen erkeğin birçok kişiyi geçindirmek zorunda olması nedeniyle, seçim daha da kolaylaşmaktadır. Hatta böyle bir tercih sebebiyle işveren daha insani davrandığını da ileri sürmektedir. Çünkü iş hayatın-da, kocasını ve çocuklarını (bir ömür boyu) geçindir-mek için çalışan bir kadına raslamak olası değildir.

Şimdi sorarım size, bu durumda işverenler mi suçludur, yoksa kadınlar mı?

Haklı nedenlerle Amerika'daki Women's Liberation Hareketi'ne katılmalarına karşın birçok kadının, nasıl yanlış düşmana karşı bütün güçleriyle mücadele ettiklerini görmek hem acıklı, hem de komiktir. Bu zavallıların sürekli suçlama ve olumsuz eleştirilerde biricik müttefikleri olan erkeklerin hayatlarını cehenneme çevirirken, gerçek suçlulara iltifatlar yağdırarak şımartmalarını görmek, içler acısıdır. Tıpkı geçmişteki bütün kadın hareketleri gibi Women's Liberation'da, yanlış noktadan hareket etmiş ve tabii sonunda da yanlış hedefe ulaşmıştır. Ancak bu kadınlara hedefi şaşırdıklarını anlatmak, ne yazık ki, hiçbir zaman mümkün olmayacaktır.

Bütün bunlar aslında entellektüellerin başının altından çıkmaktadır. Erkeklerin çocukluklarından başlayarak evcilleştirilmeleri sırasında yanlış şartlandırılmaları nedeniyle, ileri yaşlarda erkeğin güçlü olduğunu ve dolayısıyla kadını sömürdüğünü düşüncelerini bir dereceye kadar normal karşılamak mümkündür.

Ancak gerçeği bilmeleri gereken feminist görüşlü entellektüel kadınların, üzerinde hiç düşünmeden bu görüşü benimsemelerini anlamak ve affetmek mümkün değildir. «Böyle düşündüğünüze memnunuz. Ama biz aslında sizin düşündüğünüzden çok farklıyız ve yaptığınız iltifatlara da hiç layık değiliz» diyerek gerçeği itiraf etmek yerine, «Görüşleriniz için teşekkürler. Fakat durumumuz erkeklerin düşünebileceğinden daha da feci. Sizin düşleyemeyeceğiniz kadar büyük bir sömürü sisteminin baskısı altında in-

liyoruz» diye feryad ederek ortalığı şamataya boğmaktadırlar. Dünyanın en kurnaz ve üçkağıtçı esir tüccarları ünvanına layık olan bu entel kadınlar, biz-zat kendi hemcinslerini acındıracak duruma soka-rak erkeklerin hayırseverlik duygularını kullanan bir nesne haline getirmektedirler. Burada kadın hep kurban, erkek ise herzaman bir despot olarak tanı-tılmaktadır. Çocukluktan başlayarak şartlandırılarak yetiştirildiklerinden, zavallı erkekler de bu savların doğruluğuna hemen inanmaktadırlar.

Nitekim 1949 yılında yayınladığı «ikinci cins» ad-lı kitabıyla ilk defa kadın konusuna el atan **Simone de Beauvoir** da, meseleyi yanlış bir biçimde ele ala-rak **Kant**, **Freud**, **Marks...** v.s.'nin kadın konusunda-ki fikirlerini barındıran bir tür el kitabı yazmıştır. Çünkü yazar, kadınları ciddi olarak incelemek yeri-ne, erkeklerin kadınlar hakkında yazdıkları kitap ve yazıları incelediğinden, onların sömürüldüğü sonucuna varmıştır. Bu nedenle, kitabın biricik özgünlüğü, bir kadın yazar tarafından kendi hemcinsleri üzerine yazılmış olmasına karşın, tamamiyle erkek görüşle-rini yansıtmasıdır. Ancak kitabın yayını diğer birçok kadın yazara örnek oluşturmuş ve **Betty Friedan**, **Ka-te Millett**, **Germaine Greer...** v.s. gibi bir çok kalemşör hanım da, asıl konuları olan «Kadın»ı bir kenara ite-rek, erkeklerin ne rezil ve vicdansız yaratıklar oldu-ğunu ileri süren yapıtlar vermeye başlamışlardır.

Bu tuhaflik ne yazık günümüze kadar süre-gelmıştır. Bütün düşünce özgürlüğüne karşın bu günün kadın yazarları hem yayınladıkları gazete ve der-gilerde, hem de radyo ve televizyon programlarında, hep bu palavraları yineleyip durmaktadırlar. Bu sö-zümona entel hanımefendiler, taraftarlarının yüzle-

rine açık açık, nasıl sefil yaratıklar olduklarını söylemek yerine, sütyen ve vajinal sprey reklamlarını yasaklatırma yoluna giderek, kadının şeref ve haysiyetini kurtaracaklarını zannetmektedirler. Zavallıların en özgün fikirleri de, sonunda kadınlar için Playboy tipinde bir dergi yayımlamak olmuştur.

Bütün bu nedenlerden Women's Liberation Hareketi, başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Çünkü düşman niyetiyle mücadele ettikleri kimselerin aslında dostları olmasına karşılık, gerçek düşmanların kim olduklarını bile farkedememişlerdi. 'Kadınların dayanışması' sabit fikrinden hareket ettiklerinden yanlış bir strateji geliştirmişlerdir. Ancak hanımefendiler bunu da anlayamamışlardır. İşin garibi, mücadelelelerinde en büyük yardımı da erkeklerden görmüşlerdir. Ancak hep erkek düşmanlığı hezeyanlarıyla yaşadıklarından, onların hoşgörülü davranışlarını bile, davalarındaki haklılıklarının bir işareti olarak yorumlamışlar ve gerçek müttefikleriyle daha sert bir mücadeleye girmişlerdir. Buna karşın kimse kendilerine kızmamıştır. Hatta New York Times ve Christion Science Monitor gibi gazetelerin yanında, Playboy ve Newsweek gibi dergilerle, Kissinger ve McGovern gibi meşhurlar da, Women's Liberation hareketini desteklemişlerdir. Hiçbir erkek ne bu gösterilere karşı gelmiş, ne de bir karşı - gösteri düzenlemiştir. Harekete katılan birçok kadının erkeklere alabildiğine iftira etmesine ve çamur atmasına karşı, ne Joseph McCarthy gibi bir politikacı çıkararak yakalarına yapışmış, ne de FBI her hangi birini içeri atmıştır. Öncüleri olan sufrajetlerin kısa sürede, kimseye hiçbir yararı olmayan seçme ve seçilme haklarına kavuşma

ten her kadın pasifisttir ve oy verme hakkını da almış olmalarına rağmen, savaşa her zaman erkekler başlar.

Kendi hemcinsleri tarafından terkedilerek yüzüstü bırakılan Women's Liberation hareketinin teorisyenleri, bu sefer de, her cinsel ilişkinin bir ırza geçme olayı sayılıp sayılamayacağı, vajinal orgazmın kabul edilip edilemeyeceği veya yalnızca seviciler kadınlara eşit haklara kavuşmuş gözüyle bakılıp bakılamayacağı yahut da kadın sorununun ırkçılık meselesinden daha önemli olup olmadığı meseleleri gibi, daha derin konulara dalmaya başlamışlardır. Bu arada, zaten eşit haklara kavuşmuş bir sürü tanınmış ve güzel kadın da, sırf reklamlarını yapmak için (çünkü güzel bir kadın çirkinler arasında daha fazla göze çarpacaktır) davayı üstlenerek, bu işin organizatörleri arasına girmeye başlamışlardır. Davaya sonradan katılan bu güzellerin konuştukları meseleler hakkında hiçbir fikirleri olmamasına karşın (zira güzel kadınlar hem özel hayatlarında hem de çalıştıkları yerlerde her zaman, eşit hakların dışında ekstra nimetlere sahip olmuşlardır) (*) kısa sürede örgütün en üst kademelerine yükselerek, bütün hareketi Holivut tipi bir Showbusiness'a çevirmişlerdir.

Ancak bu arada lüks semtlerde bir eli yağda diğeri balda yaşayan birçok gerçek sömürücü de, (istemeyerek de olsa) yavaş yavaş örgütlenmek zorunda kalmıştır. Çünkü geniş kitlenin çalışma ve işyeri talebinde bulunması ve erkeklerin de bu isteklerini

(*) (Güzellik, her yerde hoş karşılanan bir misafirdir. -Goethe) -Ç.N.-

kabul etmeleri, hanımefendileri zor duruma sokmuştur. Örgütledikleri «Man Our Masters» ve «Pussycaf League» gibi kuruluşlar aracılığıyla bu lüks yaratıklar, Women's Liberation hareketinin hedefini şaşırdığını ve kadının asıl yerinin kocasının ve çocuklarının yanı olduğunu, kamuoyuna yaymaya çalışmıştır.

Women's Liberation'a karşı yapılan hareketlerin en garibi de kendi saflarından gelmiştir. Bu gruba mensup kadınlar, ekonomik bir karmaşa meydana getireceğinden, erkeklerin işyerlerine talip olmadıklarını, yalnızca düşünsel ve cinsel yönden onların baskısından kurtulmak istediklerini söylemektedirler.

Bu savın gülünçlüğü, kadınların —aslında zaten seksten zevk alan kadın isteyen— erkekler tarafından cinsel yönden baskı altında tutulduklarını söylemeleri ve her şehirdeki işyeri sayısının sabit olması nedeniyle eşitlik isteyen kadınların çalışması halinde kocalarının çalışmayacağı ve dolayısıyla ekonomik bir karmaşanın ortaya çıkmayacağı gözönüne alındığından açıkça görülür. Bunun yanında babaların da çocuklarına, dadılar ve çocuk bakıcıları kadar iyi bakabilecekleri ve ayrıca çocuk yuvalarına gerek duyulmayacağı noktası da dikkate alındığından, hanımların savlarının yersiz oluşu kendiliğinden ortaya çıkar.

Çalışan kadın, işinin eğlenceli ve rahat olmasını ister. Bunun için de çalışan bir kocaya ihtiyacı vardır. Ayrıca yapacağı işi, kendi seçebilmeli ve istediği anda da istifa edebilmelidir. Dolayısıyla yaptığı işten zevk alan bir kadın, kocasının çalışmasından vazgeçerek çocuğuna bakmasını istemek yerine, çocuğu bir yuvaya gönderir. Aynı nedenle, erkeğin sunduğu ga-

rantili hayattan vazgeçmemek için, kendisi işinden ayrılarak evinde çocuğa bakar.

Women's Liberation hareketi başarısızlıkla sonuçlanmıştır. «Sömürülen kadın» düşüncesi bir hayal ürünü olup, hayallere dayanılarak milleti isyana teşvik etmekte, zaten mümkün değildir. Ama her zaman olduğu gibi, burada da zarar görenler yine erkekler olmuştur. Amerika gibi erkeklerin kadınlar tarafından alabildiğine sömürüldüğü bir ülkede, daha fazla hak talebinde bulunmak aslında yobazlıktan ve çağdışılıktan başka birşey değildir. Kadınların eşitlik yaygaraları son bulmadıkça, zavallı erkeklerin gerçek kurbanların asıl kendileri olduklarını anlamaları da hiçbir zaman mümkün olmayacaktır.

Bu olaylardan sonra da kadın, rüştüne erişerek kendi ayakları üzerinde durmasını ne yazık ki yine öğrenememiştir. Çünkü kadının kurtuluşu, aslında kadının ekstra haklarından kurtuluşu anlamına gelmektedir. Zaten Women's Liberation hareketiyle de bu işin gerçekleşmesi imkansız hale gelmiştir.

Durumun böyle oluşu Psychology Today dergisine yazı yazan bir kadın okuyucunun şu sözlerinden de açıkça görülmektedir: «Bırakalım erkekleri, her zamanki gibi evin reisi olduklarına inansınlar. Yine koyunlarına girip, akıllarını çelerek onları parmağımızda oynatmaya devam edelim.»

AŞK NEDİR?

Evcilleştirilme süreci sırasında erkek, kadınsız yaşayamayacağına ve onun her istediğini yapması gerektiğine inandırılarak şartlandırılır. Beyefendi sürekli bir hayat mücadelesi verirken, bütün bunların da «aşk» için olduğuna inanır. Hatta bazı erkekler, sevgililerinin kendileriyle evlenmemeleri halinde intihar edeceklerini söyleyerek, onları tehdit bile etmektedirler. Ama böyle bir durumda kadınların kaybedecekleri hiçbir şeyleri yoktur.

Ancak kadın da tek başına —bir arıbeyi kadar— zor yaşayabileceğinden ,her yönden erkeğin yardımına muhtaçtır. O da kendine göre bir yaşam mücadelesi verir ve bunu «aşk» olarak nitelendirir. Yani her iki cins de birbirine bir anlamda muhtaçtır. Görünüşte de aralarında ortak bir duygusal bağ vardır. Ama bu duyguyu yaratan nedenlerle, duygunun karakteri ve sonuçları, erkek ve kadın için farklı farklıdır.

Aşk sayesinde kadın maddi ve toplumsal yönden güçlenip rahatlarırken, erkek büyük bir yenilgiyle boyunduruk altına girer. Kadın için aşk, erkeği ekonomik yönden sömürmeye yarayan bir araç iken, erkek için kölelik yaşamına sözümona anlam kazandıran boş bir palavradır. Aşk nedeniyle kadın kendine faydalı işler yaparken, erkek hep kendine zarar verecek faaliyetlere girmek zorunda kalır. Aşık olup evlenen kadın bir daha çalışmazken, erkek iki kişi için koşuşturmak zorunda kalır. Yani aşk, her iki cinsin de yaşam mücadelesi için oldukça önemlidir. Ancak kadın bu mücadeleden galip çıkarken, erkek mağlup olur. Kadınların en büyük kazançlarını en pasif durumlarında elde etmeleri ve erkeği alabildiğine mer-

hametsiz bir yolla dalgaya düşürüp aldatırken «aşk» kelimesinin aynı zamanda büyük bir özveri görünümü kazanması, talihin kötü bir cilvesidir.

Aşk yüzünden sarhoş olan erkek, kendini aldattığının farkına varamazken, kadın ve onun rahineleri (yani çocukları) için sürdüğü esaretin mantıksal ve yüce bir ideal için olduğuna kendini inandırır. Bu rolünde de mutlu olup, sonuçta esaret yoluyla da olsa arzularına ulaşmıştır. Ancak kadın zaten bu işten kârlı çıktığından, durumdan kimse şikayetçi değildir. İki cins arasındaki bu tip bir ortak yaşam, kadını ikiyüzlülüğe zorlamakla birlikte, hem erkek hem de kadın görünüşte halinden memnundur. Başka bir deyişle, ondan «aşk» bekleyebilir. Ancak, evcilleştirme sırasında ileride usak olacak şekilde yetiştirilmiş erkeğe, bütün bu çabaları, maalesef zarardan başka birşey getirmemektedir. Sonuçta, erkek biraz daha fazla didinip koşuşturmakta ve kadın da ondan hergün biraz daha uzaklaşmaktadır. Zavallı ona sokulup yaklaşmak istedikçe, kadın da müşkülpesentleşip fiyatını sürekli olarak artırmaktadır. Kadının peşinden koştukça, onun gözünde değeri daha da azalmaktadır. Böylece kadının masrafı ve lüksü ile birlikte aptallığı ve insafsızlığı da artarken, erkek de gittikçe daha çok yalnızlığa düşmektedir.

Evcilleştirme ile sömürme arasında sürüp giden bu fasit daireyi ancak kadınlar kırabilir. Ancak onların da böyle hareket etmeleri için hiçbir mantıksal nedenleri yoktur. Burada kadın duygusallığından umut beklemek aptallık olur. Çünkü kadınlar zaten duygusuz ve acımasızdır. Sonuç olarak, dünya hergün biraz daha fazla bu aptallığa, barbarca yaşama ve «dişilik» denilen geri zekalılık batağına batacak ve bizim şaşkın ve hayalperest beyefendiler de uykularından bir türlü uyanamayacaklardır.

Başka dünyalardan gelen bir yaratık için erkek, yeryüzünün en saygıya değer canlısı olarak görülür. Her hal ve şartta bu yabancı onu, kadından çok daha çekici bulacaktır. Zira onların iki avantajı vardır. Erkekler her şeyden önce kendilerini geliştirmiş yaratıklardır, ayrıca da zekidirler.

Sadece yüzyıllardır kabul edilip uygulana gelen değer ölçülerinin yozlaştırılması ve bozulması sonucunda, zamanla insanlara kadınların daha güzel olduğu palavrası yutturulmuştur. Kadınların daha geri zekalı olması, aslında bu iddianın ne kadar saçma olduğunu kanıtlamaya yeterlidir. İnsanı insan yapan akıl ve ruh gibi insan doğasındaki-leri esas alan herkes için, bir budalanın güzel olabileceğini ileri sürmek oldukça gülünç olur. Burada, ayrıca, erkeklerin kadınları, hayvanla insanı aynı düzeye indiren sadece fiziksel ölçüleri esas alarak değerlendirmeye hatasında bulunduklarını belirtmek gerekir. Belki de bu ölçü kadınları değerlendirmedeki tek ölçü ve kriterdir. Çünkü onların «homo sapiens-düşünebilen insan» gurubu içinde değerlendirilebilecek hiçbir özellikleri yoktur.